

BENİ SEÇ

KIERA CASS

35 kız bir tacın peşinde. Kazanan prensi de kapacak…

DEX

Bir prens nasıl tavlanır?

Illéa ülkesinde tüm genç kızlar doğdukları günden beri sınıf atlamanın peşinde. Paha biçilmez mücevherlere, göz alıcı elbiselere ancak bu şekilde sahip olabilecekler. Bunun için tek bir şansları var: SEÇİM. Kıyasıya bir mücadeleyle geçen Seçim'i kazanmanın tek yolu Prens Maxon'ı kendine âşık etmek.

America içinse Seçim, bir kâbustan farksız. Bu yarışa girmeyi kabul ederse, kendisinden aşağı sınıftan olduğu için herkesten gizlediği aşkı Aspen'i arkasında bırakmak zorunda kalacak. Öte yandan bu, ailesinin tek kurtuluş şansı.

America saraya adım atar atmaz, kendini esrarengiz bir dünyanın içinde bulacak. Saray hiç de dışarıdan göründüğü gibi olmayacak.

35 kızın katıldığı vahşi bir yarış nasıl kazanılır?

"*Açlık Oyunları* ile *The Bachelor* arasında duran bu roman öyle eğlenceli ki. Yazar, America'nın gizli ilk aşkının külleri sönerken, Prens Maxon'la arasında gelişen kimyayı öyle ustaca kurmuş ki, okumaya doyamıyorsunuz." *Publishers Weekly*

"Kiera Cass'in ilk romanı *Beni Seç*, reality şov ve distopik bir peri masalının mükemmel sentezi." *Kiersten White, Paranormal*

KAKTUSUN
TELEGRAM

ISBN 978-605-09-1285-2
9 786050 912852
Ücretiçe Eklilen Perakende Satış Fiyatı ₺ 19

www.dexkitap.com

BENİ SEÇ

KAKTÜS TEAM

Beni Seç

Özgün adı: *The Selection*
© 2012, Kiera Cass
Yazan: Kiera Cass
Bu kitabın telif hakları Akcalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Çeviri: Derya İmer Aydınlık
Yayına hazırlayan: Senem Kale
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye yayın hakları: © 2013 Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

İstanbul, 2013

ISBN: 978-605-09-1285-2
Sertifika no: 11940

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

BENİ SEÇ

KIERA CASS

KAKTÜS TEAM

DEV

Selam baba!
(el sallar)

KAKTÜS TEAM

1. Bölüm

Posta kutumuzdaki mektubu aldığımızda annem sevinçten çılgına dönmüştü. Tüm problemlerimizin çözülüp sonsuza dek yok olduğuna karar vermişti bile. Planındaki tek kusur bendim. Söz dinlemeyen bir evlat olduğumu düşünmüyordum ama bu konuda sınırı aşmıştım.

Kraliyet ailesinden olmak istemiyordum. Birinci sınıf olmak da istemiyordum. Hatta kılımı kıpırdatmak bile istemiyordum.

Odamda, tıka basa dolu evimizin gürültüsünden uzaklaşabildiğim tek yerde saklanarak, annemi ikna edebilecek bir neden bulmaya çalıştım. Elimde sadece samimi düşüncelerim vardı... Gerçi birini bile dinleyeceğini sanmıyordum.

Onu daha fazla görmezden gelemezdim. Akşam yemeği yaklaşıyordu ve evin en büyük çocuğu olarak, yemek yapmak benim sorumluluğumdaydı. Yataktan zar zor kalkıp, tımarhanemize doğru yürüdüm.

Annem ters ters baktı ama tek kelime etmedi.

Tavuk, soslu makarna ve elma dilimlerinden oluşan yemeğimizi hazırlayıp, beş kişilik masamızı kurarken mutfak ve yemek odası arasında sessizce, dans eder gibi gidip geldik. İşten başımı kaldırıp ona baksaydım, onun istediklerini istemediğim için

beni suçlayan hiddetli bakışlarıyla karşılaşırdım. Bunu çok sık yapardı. İşveren bir ailenin gereksiz yere kaba saba davranması sonucu çalışmak istemediğimde yaptığı gibi. Ya da altıncı sınıflardan birinin yardımını karşılayacak maddi gücümüz olmadığında benden muazzam bir temizlik yapmamı istediğinde olduğu gibi.

Bazen bu işe yarardı. Bazen yaramazdı. Ve işte bu konuda beni ikna edemezdi.

İnatçılık yaptığımda buna katlanamazdı. Fakat ben bu özelliğimi ondan almıştım, yani şaşırmaması gerekirdi. Gerçi bu sadece benimle ilgili bir konu değildi. Annem son zamanlarda çok gergindi. Yaz bitiyordu, yakında soğukla yüzleşecektik. Ve endişeyle de.

Annem, çaydanlığı masanın ortasına, sinirlenerek tak diye koydu. Limonlu çay fikri ağzımı sulandırdı. Fakat beklemek zorundaydım; şimdi içersem, yemek yerken su içmek zorunda kalırdım.

Kendini daha fazla tutamayarak, "Formu doldursan ölür müsün?" dedi. "*Seçim*, senin için de hepimiz için de muhteşem bir fırsat olabilir."

Yüksek sesle iç çektim, o formu doldurmak benim için ölmekten de beterdi.

Asilerin -Illéa'dan, geniş ve görece genç ülkemizden nefret eden yeraltı kolonilerinin- saraya sık sık vahşi saldırılar düzenlediklerini herkes biliyordu. Onları daha önce Carolina'daki eylemlerinde görmüştük. Devlet makamlarından biri yakılıp yıkılmış ve bir avuç İkinci sınıfın arabaları tahrip edilmişti. Bir keresinde, hapishaneden görkemli bir kaçış gerçekleştirip, her nasılsa hamile kalmış genç bir kızla, Yedinci sınıfa mensup dokuz çocuk babası bir adamı saldıklarını öğrenince doğru yolda olduklarını düşünmüştüm.

Fakat potansiyel tehlikenin ötesinde, Seçim'i *düşünmenin* bile kalbimi kıracağını hissediyordum. Beni, şu anda olduğum yerde kalmak zorunda bırakan tüm o sebepleri düşündüğümde gülümsemeden edemiyordum.

Annem, "Bu son birkaç sene baban için çok zorlu geçti," dedi dişlerini sıkarak. "Birazcık merhametin varsa babanı düşün."

Babam. Evet. Gerçekten babama yardım etmek istedim. Ve May ile Gerad'a. Ve sanırım, anneme bile. Bu şekilde konuştuğu zaman, ortada gülümsenecek bir şey kalmıyordu. İşler uzunca bir süredir zoraki ilerliyordu. Acaba babam da bunu normale dönmemiz için bir yol olarak mı görüyordu ve herhangi bir meblağ işleri daha iyi hale getirebilir miydi diye merak ettim.

Bu şekilde hayatta kalamayacağımızdan korkuyoruz diyemem. Yoksul değildik. Fakat sanırım yoksulluktan o kadar uzakta da değildik.

Sınıfımız, hiyerarşinin en dibinden sadece üç seviye yukarıda yer alıyordu. Bizler sanatçıydık. Ressamlar ve klasik müzisyenler dipten sadece üç adım yukarıdaydılar. Tam manasıyla. Paramız kısıtlıydı ve gelirimiz genellikle mevsime göre değişirdi.

Tüm büyük tatillerin kış aylarına toplandığını, zamanın yıpratttığı bir tarih kitabında okuduğumu hatırlıyordum. Cadılar Bayramı denilen bir şeyin ardından Şükran Günü geliyormuş, daha sonra da Noel ve Yeni Yıl. Hepsi art arda.

Noel hâlâ aynıydı. Bir peygamberin doğum gününü değiştirecek değilsiniz, tabii. Fakat Illéa, Çin ile büyük barış antlaşmasını yaptığından beri Yeni Yıl, ayın durumuna göre Ocak'ta ya da Şubat'ta oluyordu. Dünyanın yaşadığımız kısmındaki tüm bireysel şükran ve bağımsızlık kutlamaları artık sadece Minnet Bayramı'ndaydı. Yazın olurdu. Bu, Illéa'nın kuruluşunu, hâlâ burada oluşumuzu kutlama vaktiydi.

Cadılar Bayramı nedir bilmiyordum. Asla gün ışığına çıkmadı.

Yani, en azından yılda üç kere ailecek iş sahibi oluyorduk. Babamla May resim yaparlardı ve işverenler bunları, hediyelik olarak satın alırdı. Annem ve ben partilerde gösteriler yapardık -ben şarkı söylerken o piyano çalardı- yapabilecek gücümüz varsa tek bir işi

bile geri çevirmezdik. Çocukken, insanların önünde performans sergilemek beni korkuturdu. Fakat artık kendimi arka plan müziği ile örtüştürmeye çalışıyordum. İşverenlerimizin gözünde biz buyduk işte: duyulması gerekenler, görülmesi gerekenler değil.

Gerad henüz kendi yeteneğini keşfedemedi. Sadece yedi yaşında. Hâlâ vakti var.

Yakında yaprakların rengi değişecek ve küçük dünyamız düzensiz bir hale girecekti. Beş ay ama sadece dört işçi. Noel vaktine kadar iş bulabileceğimizin garantisi yoktu.

Bunu bu şekilde düşündüğümde, *Seçim* sanki tutunabileceğim bir dal gibi gelmişti. O aptal mektup, beni karanlıktan çıkarabilirdi ve ben de ailemi peşim sıra sürükleyebilirdim.

Anneme baktım. Bir Beşinci sınıf için, tuhaf kaçacak kadar kilolu görünüyordu. Obur biri değildi, zaten fazlaca tüketebileceğimiz yiyeceğimiz de yoktu. Belki de beş çocuktan sonra vücut böyle görünüyordur. Saçı kızıldı benimki gibi ama onunki muhteşem beyaz tellerle doluydu. İki sene içinde aniden, birçok yerde belirmişlerdi. Hâlâ çok genç olmasına rağmen gözlerinin kenarları kırışmıştı ve mutfakta görebildiğim kadarıyla, sanki görünmez bir yük omuzlarına binmiş gibi kambur duruyordu.

Birçok sorumluluğu olduğunu biliyordum. Neden özellikle beynimi yıkamak için bu kadar çabaladığını da biliyordum. Fazladan çaba göstererek savaşmıştık ama sonbahar sessizce yaklaşırken, eli boş kalmış, daha da asabi bir hale bürünmüştü. Küçük, salak bir formu doldurmayarak, mantıksızca davrandığımı düşündüğünü biliyordum artık.

Fakat bu dünyada sevdiğim bazı şeyler -önemli şeyler- vardı. Ve o kâğıt parçası tüm arzularımla arama giren, kalın bir duvar gibi görünüyordu. Belki istediklerim aptalcaydı. Belki bunlara sahip olamayacaktım. Ama yine de benimdiler. Ailem benim için ne kadar değerli olursa olsun, rüyalarımdan vazgeçebileceğimi

düşünmüyordum. Ayrıca, zaten aileme birçok şey vermiştim.

Kenna evlendiği ve Kota gittiği için ailenin en büyük çocuğu artık bendim ve katkıda bulunabilmek için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Şarkı söylemenin yanı sıra birçok müzik aletini de gereğince çalabilmek için neredeyse tüm gün prova yapıyordum, arta kalan zamanda da evde öğrenim görebilmem için program yapmıştık.

Fakat bu mektup yüzünden çalışmalarımın hiçbiri önemli değildi artık. Annem şimdiden kraliçe oluşumun hayalini kuruyordu.

Eğer kafam çalışsaydı, babam, May ve Gerad gelmeden o aptal ilanı saklardım. Fakat annemin cebine soktuğunu bilmiyordum; yemeğin ortasında birden çıkarıvermişti.

"Singer ailesinin dikkatine," diye şarkı söyler gibi şakıdı.

Elinden kapmaya çalıştım ama benden hızlıydı. Er geç öğreneceklerdi nasıl olsa ama böyle davranırsa hepsi onun tarafını tutacaktı.

"Anne lütfen!" Yalvardım.

"Duymak istiyorum!" May haykırdı. Hiç sürpriz olmadı. Küçük kız kardeşim aynı bana benzerdi, sadece benim üç yıl önceki halimdi. Fakat görünüşümüz her ne kadar tıpatıp olsa da kişiliklerimiz aynı değildi. Benim aksime o, cana yakın ve umut doluydu. Son günlerde de tam bir oğlan delisiydi. Tüm bu olay ona inanılmaz derecede romantik geliyordu.

Kızardığımı hissediyordum. Babam dikkatle dinliyordu ve May resmen sevinçten zıplıyordu. Gerad, tatlı küçük şey, yemeğini yemeğe devam etti. Annem boğazını temizledi ve devam etti.

"Güncel nüfus sayımı belirtiyor ki on altı ila yirmi yaşları arasında bekâr bir kız şu an itibarıyla evinizde konaklıyor. Sizleri, büyük Illéa milletini onurlandırabileceğiniz bir fırsattan haberdar etmek istiyoruz."

May tekrar haykırdı ve bileğimi yakaladı. "Bu sensin!"

"Biliyorum, seni küçük maymun. Kolumu kırmadan kes şunu." Fakat bu sefer de elimi tuttu ve birkaç kez daha zıpladı.

"Sevgili prensimiz, Maxon Schreave," annem devam etti, "bu ay rüştüne kavuşuyor. Hayatının bu yeni evresine adımını atarken, bir yoldaşı olsun istiyor, gerçek bir Illéa Kızı'yla evlenmek istiyor. Eğer münasip kızınız, kız kardeşiniz ya da görevliniz Prens Maxon'a gelin olmak ve Illéa'nın tapacağı prensese dönüşmek istiyorsa, lütfen ilişikte gönderdiğimiz formu doldurun ve bölge hizmet binanıza bırakın. Prensle tanışmak üzere her bölgeden bir kişi rastgele seçilecektir.

Katılımcılar, kaldıkları süre boyunca Angeles'daki güzel Illéa Sarayı'nda ağırlanacaklar. Her katılımcının ailesi, kraliyet ailesine karşı görevlerinden ötürü *cömertçe mükâfatlandırılacaktır.*" Etki yaratabilmek için son kelimeleri üzerine basa basa söylemişti.

Devam ederken gözlerimi devirdim. Oğullarına böyle yapıyorlardı işte. Kraliyet ailesinde doğan prensesler, diğer ülkelerle olan ilişkileri kuvvetlendirmek adına evlilik adı altında satılıyorlardı. Neden yapıldığını anlıyordum, müttefike ihtiyacımız vardı. Fakat hoşuma gitmiyordu. Böyle bir şeye tanık olmamıştım ve asla olmamayı umuyordum. Kraliyet ailesinden üç kuşaktır prenses çıkmamıştı. Prensler ise zaman zaman düşen morali yüksek tutmak için halktan biriyle evleniyorlardı. Seçim'in bizleri birbirimize yakınlaştırmak ve Illéa'nın bile neredeyse hiçlikten doğduğunu göstermek için gerçekleştiğini sanıyordum.

Bu burnu havada, küçük pısırığın, içlerinde en gösterişli ve en sığ olan kızı sırf televizyonda yanında görünsün diye tüm ülkenin önünde seçtiği yarışmaya katılmanın... *düşüncesi* bile çığlık atmam için yeterliydi. Bundan daha küçük düşürücü ne olabilirdi ki?

Ayrıca, İki ve Üçüncü sınıfın arasında yaşamak istemeyecek kadar evlerine girip çıktım, Birinci sınıf olmayı saymıyorum bile. Aç olduğumuz zamanlar hariç Beş olmaktan memnundum. Annem

kast sisteminde tırmanmaya hevesli bir kadındı, ben değildim.

"Ve tabii ki America'yı sevecek! O kadar güzel ki." Annem kendinden geçti.

"Lütfen, anne. Güzel falan değilim ben, olsam olsam sadece ortalama biri olabilirim."

May, "Hiç de değil!" dedi. "Çünkü ben birebir sana benziyorum ve ben güzelim!" Gülümsemesi o kadar kocamandı ki kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. Bu doğruydu da. Çünkü May gerçekten güzeldi.

Sadece yüzü, çekici gülümseyişi ya da ışıldayan gözleri değildi onu güzel yapan; May enerji yayıyordu, sürekli yanında olmak istemenizi sağlayan bir azmi vardı. May mıknatıs gibiydi ve ben, açıkçası, onun gibi değildim.

"Gerad, ne düşünüyorsun? Sence ben güzel miyim?" diye sordum.

Tüm gözler ailemizin en genç üyesine kilitlendi.

"Hayır! Kızlar iğrenç!"

"Gerad, lütfen." Annem, sabrı taşmış gibi iç çekti ama gerçekten kızgın değildi. Ona kızmak zordu. "America, çok tatlı bir kız olduğunu bilmelisin."

"Madem o kadar tatlıyım, neden hiç kimse gelip beni dışarı çıkarmak istemiyor?"

"Ah, geliyorlar ama ben onları kışkışlıyorum. Benim kızlarım Beşlerle evlenmek için fazlasıyla güzeller. Kenna bir Dörde sahip oldu ve eminim sen daha iyisini yapabilirsin." Annem çayından bir yudum aldı.

"Adı James. Ona numarayla seslenmeyi bırak. Ve ne zamandan beri oğlanlar kapıya geliyor?" Sesimin gittikçe yükseldiğini fark ettim.

Babam, "Bir süredir," dedi ve ilk defa konuşmaya katılmış oldu. Sesinde üzgün bir tını vardı ve kararlı gözlerle bardağına

bakıyordu. Onu bu kadar üzenin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Oğlanların kapıya gelmesi mi? Annemle yine tartışıyor olmamız mı? Yarışmaya katılmayacak olmam mı? Katılırsam ne kadar dayanabileceğim mi?

Gözlerini bir anlığına görebildim ve aniden anladım. Benden bunu talep etmek istemiyordu. Gitmemi istemiyordu. Fakat faydalarını, tek bir gün için bile olsa, inkâr edemiyordu.

Annem "America mantıklı ol," dedi. "Kızlarını buna ikna etmeye çalışan ülkedeki tek ebeveynler bizlerizdir kesin. Bu fırsatı düşün! Bir gün kraliçe olabilirsin!"

"Anne. Kraliçe olmak istesem dahi, ki kesinlikle istemiyorum, bölgede bu yarışmaya katılacak binlerce kız var. Binlerce. Ve diyelim ki bir şekilde kurada çekildim, yine de orada otuz beş kız daha olacak, hiç şüphe yok ki baştan çıkarma konusunda benim hayat boyu sergileyebileceğimden çok daha iyilerdir."

Gerad'ın kulakları dikildi. "Baştan çıkarma ne demek?"

Hep bir ağızdan "Hiçbir şey," dedik.

"Yani, benim bir şekilde kazanabileceğimi düşünmek saçmalık." Sözümü bitirdim.

Annem sandalyesini çekip ayağa kalkarak masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Biri kazanacak America. Senin de diğerleri kadar şansın var." Peçetesini fırlatıp gitti. "Gerad, yemeğini bitirdikten sonra banyo yapacaksın."

Gerad homurdandı.

May sessizce yemeğini yedi. Gerad ikinci bir tabak istedi ama yoktu. Kalktıklarında, babam çayını yudumlarken ben de masayı temizlemeye başladım. Saçında yine boya kalmıştı, beni gülümseten biraz sarı boya. Gömleğindeki kırıntıları silkeleyerek ayağa kalktı.

"Üzgünüm baba." Tabakları toplarken mırıldandım.

"Komik olma kedicik. Sinirlenmedim." Kolayca gülümseyip bana sarıldı.

"Ben sadece..."

"Bana açıklaman gerekmez tatlım. Biliyorum." Alnımdan öptü. "İşe dönüyorum."

Bunun üzerine mutfağa gidip temizliğe başladım. Neredeyse hiç dokunmadığım tabağımı bir peçeteyle kapatıp buzdolabına koydum. Benden başka kimse kırıntıdan fazlasını bırakmamıştı.

İç çekip, yatmak için odamın yolunu tuttum. Tüm bu olay beni çileden çıkarıyordu.

Neden annem bu kadar üzerime geliyordu? Mutlu değil miydi? Babamı sevmiyor muydu? Neden bu onun için yeterli değildi?

Topaklanmış döşeğime uzandım, Seçim'i düşünmeye çalışıyordum. Sanırım avantajlı yönleri de vardı. Bir süre için karnımı iyice doyurmak fena olmazdı. Fakat yarışmayı umursamak için bir sebep yoktu ortada. Prens Maxon'a âşık olacak değildim. Illéa Başkent Raporu'ndan anladığım kadarıyla heriften hoşlanmamıştım bile.

Gece yarısına kadar vakit sonsuzluk gibi geçmek bilmedi. Kapımdaki aynanın karşısına dikilip saçımın bu sabahki kadar iyi göründüğünden emin oldum; sonra yüzümde renk olsun diye biraz dudak parlatıcısı sürdüm. Annem, sadece gösterilerimizde ve insan içine çıktığımız zamanlarda kullanmamız için makyaj malzemelerimizi saklardı ama ben, bu gece olduğu gibi, bazı gecelerde biraz kullanırdım.

Elimden geldiğince sessizce mutfağa süzüldüm. Yemekten artırdıklarımı kaptım, çıkınımı bayatlamaya başlayan biraz ekmek ve bir elmayla doldurdum. Saat geç olduğu için odama yavaşça geri gitmek çok zordu. Fakat bunları daha önce yapsaydım da sabırsızlanırdım.

Penceremi açtım ve küçük arka bahçemize baktım. Dışarıda ay görünmüyordu, yani hareket etmeden önce gözlerimin karanlığa alışmasını beklemem gerekiyordu. Bahçenin ilerisinde, ağaç

evinin gölgesi gecenin içinde belli belirsizdi. Çocukken Kota, gemiye benzesin diye dallarına çarşaf gererdi. O kaptan olurdu, ben de onun tayfası. Görevlerim, genellikle zemini paspaslamak ile annemin tavalarına doldurduğum toprak ve çubuklardan oluşan bir yemek yapmaktan ibaret olurdu. Kota, bir kaşık dolusu toprak alırdı ve omzunun üstünden atarak "yerdi." Bu benim tekrar paspas yapmam gerektiği anlamına gelirdi ama umursamazdım. Sadece Kota ile gemide olmaktan mutluydum.

Etrafıma bakındım. Tüm komşu evler karanlıktı. Kimse beni izlemiyordu. Pencereden dikkatlice çıktım. Hatalı çıkışlar yaptığım zamanlarda karnımda morluklar oluşurdu ama artık kolaydı; bu, senelerce üzerinde çalışıp geliştirdiğim bir yetenekti. Ve yiyecekleri rezil etmek de istemiyordum.

Çimenlerin üzerinden, en sevimli pijamalarımla aceleyle geçtim. Günümü üzerimdekilerle bitirebilirdim ama pijamalarım kendimi daha iyi hissettiriyordu. Ne giydiğimin önemli olduğunu düşünmüyordum ama minik kahverengi şortumun ve dar beyaz gömleğimin içinde kendimi güzel hissediyordum.

Artık, tek elle ağaca çakılı çıtaları tutmakta zorlanmıyordum. Bu yeteneği de geliştirmiştim. Her adım rahatlık sağlıyordu. Arada pek fazla mesafe yoktu ama buradayken, evimin gürültüsü kilometrelerce uzakta kalmış gibi hissediyordum. Burada kimsenin prensesi olmak zorunda değildim.

Kurtuluşum varsaydığım küçük kutuya tırmanırken yalnız olmadığımı biliyordum. Birisi gecenin içinde, en uzak köşede saklanıyordu. Nefes alışım hızlandı, elimden bir şey gelmiyordu. Yiyeceklerimi zemine koydum ve gözlerimi kısarak baktım. Kişi hareket etti, pek işe yaramayan bir mum yaktı. Çok aydınlık sağlamıyordu -evden kimse göremezdi- ama yeterliydi. Sonunda davetsiz misafir konuştu ve sinsi bir gülücük suratına yayıldı.

"Hey, güzellik."

2. Bölüm

Ağaç evinin derinliklerine doğru süründüm. Birkaç metre genişliğindeydi; Gerad bile burada ayakta duramazdı. Fakat burayı seviyordum. Sürünerek geçmek için bir girişi ve tam karşıda da ufak bir penceresi vardı. Eski bir tabureyi, mum konulacak bir masa işlevi görmesi için köşeye yerleştirmiştim ve serdiğim paspas da o kadar eskiydi ki üzerinde oturmanın yerde oturmaktan pek farkı yoktu. Fazla bir şey yoktu ama burası benim cennetimdi. *Bizim* cennetimizdi.

"Lütfen bana güzellik deme. Önce annem, sonra May ve şimdi de sen. Artık sinirlerimi bozmaya başladı." Aspen bana bu şekilde bakarken, 'ben güzel değilim' tezimi savunacak halim yoktu. Gülümsedi.

"Elimde değil. Sen gördüğüm en güzel şeysin. Söyleyebileceğim tek anda, bunu söylediğim için beni yargılayamazsın." Uzandı, yüzümü avuçlarına aldı ve ben de gözlerinin içine baktım.

Gerekli olan tek şey buydu. Dudakları benimkilerin üstündeydi ve artık hiçbir şey düşünemiyordum. Seçim yoktu, çaresiz ailem yoktu, Illéa bile yoktu. Sadece Aspen'in, beni kendine doğru çeken sırtımdaki elleri, Aspen'in yanaklarımdaki nefesi

vardı. Ellerim siyah saçlarına gitti, hâlâ duştan kalma bir ıslaklığı vardı; daima geceleri duş alırdı ve saç telleri mükemmel, minik kıvrımlar halinde omuzlarına dökülürdü. Annesinin ev yapımı sabunu gibi kokuyordu. Bu kokuyu rüyalarımda duyardım. Ayrıldık ve gülümsemeden edemedim.

Bacakları ayrıktı, ben de aralarına geçip sanki beşikte sallanmak isteyen bir çocuk gibi kıvrılıp oturdum. "Daha iyi bir ruh hali içinde olmadığım için üzgünüm, sadece... Postadan şu aptal duyuruyu aldık bugün."

"Ah, evet, mektup." Aspen iç çekti. "Biz iki tane aldık."

Tabii ki. İkizler on altı yaşına yeni basmıştı.

Aspen, ben konuşurken suratımı inceliyordu. Birlikteyken hep böyle yapardı, sanki yüzümü kafasına kazımaya çalışırdı. Aradan bir haftadan fazla bir süre geçmişti; ikimiz de eğer birkaç gündür görüşmüyorsak tedirgin olurduk.

Ben de ona baktım. Hiçbir sınıf ayrımı gözetmeden, Aspen, açık ara, kasabadaki en çekici adamdı. Koyu renk saçları, yeşil gözleri ve sanki bir sır saklıyormuş gibi düşünmenizi sağlayan bir gülüşü vardı. Uzun boyluydu ama çok uzun değildi. Zayıftı ama çok zayıf da değildi. Loş ışıkta, gözlerinin altında minik torbacıklar olduğunu gördüm; bu hafta geç saatlere kadar çalıştığına şüphe yoktu. Siyah tişörtünün birkaç yeri ipliklerine kadar sökülmüştü, aynı neredeyse her gün giydiği paspal kot pantolonu gibi.

Keşke oturup Aspen için onları yamayabilseydim. Bu benim en büyük arzumdu. Illéa'nın prensesi olmak değil. Aspen'in olmak istiyordum.

Ondan uzakta olmak bana acı veriyordu. Bazı günler ne yapıyor diye düşünmekten çılgına dönüyordum. Bununla başa çıkamadığım zamanlarda müzik alıştırmaları yapıyordum. Müzisyen olduğum için Aspen'e gerçekten teşekkür etmeliyim. Dikkatimi başka yöne çekiyordu.

Ve bu kötü bir şeydi.

Aspen Altıncı sınıftı. Altılar hizmetçidir, daha iyi öğrenim görmüş ve iç mekânlarda çalışmak için eğitilmiş oldukları için Yedilerden sadece bir adım daha yukarıdadırlar. Aspen tanıdığım herkesten daha akıllı ve insanı mahvedecek kadar yakışıklıydı ama bir kadının kendinden daha aşağıdaki sınıftan biriyle evlenmesi tipik bir davranış değildi. Daha aşağı bir sınıftan bir adam, evlenme teklifi edebilirdi ama cevap nadiren evet olurdu. Ve herhangi biri farklı sınıftan biriyle evlenmek istediğinde, evrak doldurmaları ve diğer resmi işlemlere başlamadan önce doksan gün kadar beklemeleri gerekirdi. Bunun, insanlara fikir değiştirmek için şans tanımak manasına geldiğini birden fazla kişiden duymuştum. Yani, bizim bu kadar samimi ve Illéa'nın sokağa çıkma saati haricinde dışarıda olmamız... Başımızı çok ciddi bir şekilde belaya sokabilirdik. Annemden göreceğim cehennem azabını saymıyorum bile.

Fakat Aspen'i seviyordum. Aspen'i neredeyse iki senedir seviyordum. Ve o da beni seviyordu. O orada oturmuş saçımı okşarken, Seçim'e katıldığımı hayal edemiyordum.

"Bu konuda ne düşünüyorsun? Seçim hakkında yani?" diye sordum.

"Olabilir, sanırım. *Bir şekilde* bir kız bulmalı, zavallı herif." Sesindeki iğnelemeyi duyabiliyordum. Fakat gerçekten fikrini bilmek istiyordum.

"Aspen."

"Tamam, tamam. Yani, bir yandan üzücü olduğunu düşünüyorum. Prens kimseyle çıkmıyor mu? Yani cidden kimseyi bulamıyor mu? Dışarılarda bir yerlerde, ona layık birileri olmalı. Anlayamıyorum. İşte bunları düşünüyorum. Fakat diğer yandan..."

İçini çekti. "Bir yanım da iyi bir fikir olduğunu düşünüyor.

Heyecan verici bir şey. Herkesin gözü önünde âşık olacak. Ve birilerinin sonsuza dek mutlu yaşaması ya da nasıl derler, hoşuma gidiyor. Herhangi biri yeni kraliçemiz olabilir. Bu umut verici. Benim de sonsuza dek mutlu olabileceğimi düşündürüyor."

Parmakları dudaklarımda dolaşıyordu. Yeşil gözleri ruhumun derinliklerini yokluyordu ve sadece onunlayken sahip olabileceğim o bağı hissedebiliyordum. Ben de sonsuza dek mutlu olmamızı istiyordum.

"Yani ikizlerin katılması fikrini destekliyorsun, öyleyse?" diye sordum.

"Evet. Yani, hepimiz zaman zaman prensi görüyoruz; yeterince iyi bir herife benziyor. Ukalanın teki, ona şüphe yok ama dost canlısı. Ve kızlar çok istekli; onları izlemek eğlenceli oluyor. Bugün eve geldiğimde etrafta dans ediyorlardı. Ve kimse ailem için iyi olacağını inkâr edemez. Annem umutlu, çünkü bir yerine iki katılım hakkımız var."

Bu korkunç yarışma hakkında duyduğum tek iyi haber buydu. Bu kadar kendime odaklanıp, Aspen'in kız kardeşlerini düşünmediğime inanamıyordum. İçlerinden birisi giderse, biri kazanırsa...

"Aspen bunun ne demek olduğunun farkında mısın? Ya Kamber ya da Celia kazanırsa?"

Bana daha da sıkıca sarıldı, dudakları alnıma değiyordu. Bir eli sırtımda aşağı yukarı hareket ediyordu.

"Bugün tek düşündüğüm buydu," dedi. Sesinin azimli tınısı kafamdaki tüm düşünceleri sildi. Tek istediğim Aspen'in bana dokunması, beni öpmesiydi. Ve bu, gecenin tam olarak gideceği noktaydı ama karnı guruldadı ve beni bu düşüncelerden arındırdı.

"Ah, hey, sana abur cubur getirdim," dedim sakince.

"Ah, öyle mi?" Heyecanlanmamış gibi konuşmaya çalışıyor-

du ama istekli olduğu biraz belli olmuştu.

"Bu tavuğa bayılacaksın; ben yaptım."

Küçük çıkınımı bulup Aspen'e getirdim, o da nezaket sahibi biri olduğundan, azar azar yedi. Elmadan bir ısırık aldım, böylece *ikimiz* için hazırladığımı düşünecekti ama daha sonra yere koyup hepsini yemesini sağladım.

Öğünler benim evimde endişe kaynağıyken, Aspenlerde tam bir felaketti. Bizden çok daha düzenli işleri olmasına rağmen onlara daha az para ödeniyordu. Asla ailesine yetecek kadar yiyecekleri olmuyordu. Yedi kardeşin en büyüğüydü ve ben aileme yardım edebilmek için nasıl harekete geçiyorsam o da yardım edebilmek için bir köşeye çekiliyordu. Azıcık yiyeceğini yemeyip kardeşleri ile sürekli işten güçten yorgun olan annesine yediriyordu. Babası üç sene önce ölmüştü ve Aspen'in ailesi, neredeyse her şey için ona güveniyordu.

Aspen, parmaklarındaki tavuk baharatını yalayıp, ekmeği bölerken tatminkâr bir şekilde onu izledim. En son ne zaman yemek yediğini hayal edemiyordum.

"Sen iyi bir aşçısın. Birini bir gün çok şişman ve mutlu edeceksin," derken ağzı elmadan aldığı ısırıkla doluydu.

"*Seni* şişman ve mutlu edeceğim. Bunu biliyorsun."

"Ah, şişman olmak!"

Kahkaha attık ve görüşmeyeli hayatında neler olduğunu anlattı. Fabrikalardan biri için kâtiplik yapmış ve gelecek hafta da idare edecek kadar para kazanmış. Annesi, sonunda bölgemizde bulunan birkaç İkinci sınıfın evi için rutin temizlik işi almış. İkizlerin daha fazla çalışabilmeleri için anneleri, onları okul-sonrası drama kulübünden almış ama ikizler buna çok üzülmüşler.

"Pazar günleri de çalışıp, biraz daha para kazanabilir miyim diye düşüneceğim. Çok sevdikleri bir şeyden vazgeçmeleri fik-

rinden nefret ediyorum." Umutla, sanki gerçekten yapabilirmiş gibi söylemişti.

"Aspen Leger, sakın buna cüret etme! Zaten çok fazla çalışıyorsun."

"Ah, Mer," diye kulağıma fısıldadı. Tüylerim diken diken olmuştu. "Kamber ve Celia nasıldır, bilirsin. Dışarda olması gereken tiplerden. Tüm zamanlarını temizlik yapıp, ofis işleri yaparak geçiremezler. Bu onların doğasında yok."

"Fakat her şeyi senden beklemeleri de adil değil Aspen. Kız kardeşlerin hakkında nasıl hissediyorsun biliyorum ama kendine de dikkat etmelisin. Onları gerçekten seviyorsan, onlara bakan kişiye daha iyi göz kulak olmalısın."

"Sen endişelenme Mer. Ufukta iyi şeyler olduğunu düşünüyorum. Sonsuza kadar bu işi yapmayacağım."

Fakat yapacaktı. Çünkü ailesi daima paraya ihtiyaç duyacaktı. "Aspen, bunların üstesinden gelebileceğini biliyorum. Fakat sen süper kahraman değilsin. Tüm sevdiklerin için her şeyi sağlaman beklenemez. Sen sadece... Sen her şeyi yapamazsın."

Bir anlığına ikimiz de sessiz kaldık. Sözlerimi dikkate aldığını, eğer yavaşlamazsa kendini yıpratacağının farkına vardığını umuyordum. Yorgunluktan ölmek Altılar, Yediler ya da Sekizler için yeni bir şey değildi. Buna katlanamazdım. Göğsüne iyice sokuldum, kafamdan bu düşünceyi çıkarmaya çalışıyordum.

"America?"

"Evet?" diye fısıldadım.

"Seçim'e katılacak mısın?"

"Hayır! Tabii ki katılmayacağım! Tanımadığım biriyle evlenmeyi *aklıma getirebileceğimi* dahi, kimsenin düşünmesini istemem. Seni seviyorum." Tüm kalbimle söylemiştim.

"Altılardan biri olmak mı istiyorsun? Daima aç kalmak?

Daima endişeli olmak?" diye sordu. Sesindeki acıyı da altında yatan asıl soruyu da duyabiliyordum: Sarayda, insanların benden emir beklediği bir yerde mi yoksa üç odalı bir dairede, Aspen'in ailesiyle birlikte mi uyumak isterdim?

"Aspen, bunu başaracağız. Zekiyiz. İyi olacağız." Gerçek olmasını diledim.

"O şekilde olmayacağını biliyorsun Mer. Hâlâ aileme destek olmam gerekecek; ben terk edecek biri değilim." Kollarına daha da sokuldum. "Ve eğer çocuklarımız olursa..."

"Çocuklarımız olduğunda... bu konuda dikkatli oluruz. Kim iki taneden daha fazlasına sahip olmamız gerektiğini söylüyor?"

"Biliyorsun bu kontrol edebileceğimiz bir şey değil!" Sesinde büyüyen asabiyeti duyabiliyordum.

Onu suçlayamazdım. Eğer yeterince zenginseniz, aile planlaması yapabilirdiniz. Eğer Dört ya da daha kötüsüyseniz, kendi başınızın çaresine bakmaya terk edilirdiniz. Son altı aydır, gerçekten birlikte olmanın bir yolunu ararken, birçok tartışmamızın konusu bu olmuştu. Çocuklar en zor konuydu. Ne kadar çok olursa, evde o kadar çok çalışan kişi olurdu. Fakat diğer yandan, çok fazla aç karın...

Tekrar sessizleştik, ikimiz de ne diyeceğimizden emin olamıyorduk. Aspen tutkulu bir insandı; tartışmalarda kendini biraz fazla kaptırabiliyordu. Çok fazla sinirlenmeden önce kendini tutmak konusunda artık biraz daha iyiydi ve o anda buna çabaladığını biliyordum.

Endişeli ya da üzgün olmasını istemedim; gerçekten bunu başarabileceğimizi düşünmüştüm. Yapabileceklerimizi planlayabilirsek, yapamadıklarımızın üstesinden gelebilirdik. Belki ben fazla iyimserdim, belki de fazla âşıktım ama Aspen ile feci şekilde istediğimiz şeyleri yapabileceğimize, gerçekleştirebileceğimize cidden inanıyordum.

"Bence yapmalısın," dedi birden.

"Ne yapmalıyım?"

"Seçim'e katıl. Bence katılmalısın."

Ona şöyle bir baktım. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Mer dinle beni." Ağzı kulağımın dibindeydi. Bu hiç adil değildi; dikkatimi dağıtacağını biliyordu. Nefes nefeseydi ve sesi usul usul çıkıyordu, sanki romantik bir şeyler söylüyor gibiydi ama aslında önerdiğinin romantizmle alakası yoktu. "Daha iyisi için şansın varsa ve bu şansı sırf benim uğruma kullanmazsan, kendimi asla affetmem. Buna dayanamam."

Hızlıca nefes verdim. "Çok komik. Katılan binlerce kızı düşünsene. Seçilemem bile."

"Seçilemeyeceksen, neden sorun olsun ki?" O anda, parmakları kollarımda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Bunu yaptığında onunla tartışamazdım. "Tek istediğim katılman. Sadece denemeni istiyorum. Eğer gideceksen de gidersin. Gidemezsen, en azından seni bundan alıkoyduğum için kendime eziyet etmek zorunda kalmayacağım."

"Ama ben onu sevmiyorum Aspen. Hoşlanmıyorum bile. Tanımıyorum bile."

"Kimse onu tanımıyor. Olay da bu, gerçi, belki de ondan hoşlanırsın."

"Aspen, bir dakika. Ben seni seviyorum."

"Ve ben de seni seviyorum." Sözlerini ispatlamak için beni yavaşça öptü. "Ve beni seviyorsan, bunu yaparsın, ben de 'eğer' diyerek kafayı yemem."

Bunu kendisiyle ilişkilendirdiğinde, hiç şansım kalmamıştı. Çünkü onu incitemezdim. Hayatını kolaylaştırabilmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Ve haklıydım. Seçilmemin kesinlikle imkânı yoktu. Yani, sadece katılmalı, herkesi memnun etmeliydim ve seçilmediğimde, hepsi bunun peşini bırakırdı.

"Lütfen!" Nefesini kulağıma doğru verdi. Bu içimi titretti.

"Peki," diye fısıldadım. "Yapacağım. Ama prenses olmak istemediğimi bil. Tek istediğim senin eşin olmak."

Saçımı okşadı.

"Olacaksın."

Işıktandı. Ya da karanlıktan. Çünkü bunu söylerken gözlerinin dolduğuna yemin edebilirdim. Aspen'in başından birçok şey geçmişti ama onu sadece bir kez ağlarken görmüştüm, erkek kardeşini meydanda dövdükleri zaman. Küçük Jemmy, pazardaki bir arabadan biraz meyve çalmıştı. Yetişkin biri, bu durumda kısa bir duruşmaya çıkarılır ve daha sonra, çalınanın değerine göre, ya kodese tıkılır ya da ölüme mahkûm edilirdi. Jemmy sadece dokuz yaşındaydı, bu nedenle dövülmüştü. Aspen'in annesinde, onu doğru dürüst bir doktora götürecek kadar para yoktu, bu olaydan dolayı Jemmy'nin tüm sırtında yaralar açılmıştı.

O gece, Aspen ağaç eve tırmanır mı diye penceremin başında beklemiştim. Tırmandığında ben de gizlice yanına gitmiştim. Bir saat boyunca kollarımda, biraz daha çok çalışsaydı, biraz daha iyisini yapsaydı Jemmy'nin çalmak zorunda kalmayacağını düşünerek ağlamıştı. Aspen başaramadı diye Jemmy'nin incinmesi ne kadar adaletsizdi.

Istırap vericiydi, çünkü doğru değildi. Fakat bunu ona söyleyemedim; beni duymazdı. Aspen, sevdiği herkesin ihtiyaçlarını sırtında yük gibi taşırdı. Bir şekilde, mucizevî bir şekilde, ben de o insanlardan biri olmuştum. Bu nedenle, yükümü olabileceği kadar hafif tuttum.

"Uyumam için bana şarkı söyler misin?"

Gülümsedim. Ona şarkı söylemeye bayılıyordum. Yanına yaklaştım ve kısık sesle bir ninni söyledim.

Parmağı kulağımın altında serbestçe dolaşana kadar, birkaç

dakika boyunca söylememe izin verdi. Gömleğimin yakasını çekip, iyice açtı ve boynumu, kulaklarımı öptü. Daha sonra, gömleğimin kısa kollarını çekti ve ulaşabileceği yere kadar kollarımı öptü. Nefesimi kesmişti. Ne zaman şarkı söylesem, bunu yapardı. Kulak tırmalayan nefesimden, şarkı söylememden daha çok hoşlandığını düşünürdüm.

Aradan uzun süre geçmeden, sarmaş dolaş bir şekilde, pis, ince paspasın üzerine uzandık. Aspen beni üstüne çıkardı ve ben, dağınık saçlarını parmaklarımla tararken, verdiği hisle kendimden geçtim. Beni ateşli bir şekilde ve sertçe öptü. Parmaklarının belime, sırtıma, kalçama, kasıklarıma değdiğini hissettim. Üzerimde parmak şeklinde ufak morluklar bırakmaması beni hep şaşırtırdı.

Dikkatliydik, gerçekten istediklerimizden utanarak kaçınırdık. Dışarı çıkma yasağını çiğnemek yeterince kötü değilmiş gibi. Yine de, sınırlamalarımız ne olursa olsun, Illéa'daki kimsenin bizden daha tutkulu olduğunu düşünmüyordum.

"Seni seviyorum America Singer. Yaşadığım süre boyunca seni seveceğim." Sesinde derin bir duygu yüklüydü, beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Seni seviyorum Aspen. Sen daima benim prensim olacaksın."

Ve beni, mum bitip sönene dek öptü.

Saatler geçmiş olmalıydı, gözlerim ağırlaşmıştı. Aspen asla uykusu için endişelenmiyordu ama hep benim uykumu almam için kaygılanırdı. Bu nedenle, kuruşumu ve tabağımı alarak, bitkin bir şekilde merdivenden aşağı indim.

Şarkı söylediğimde Aspen adeta içine çeker, buna bayılırdı. Zaman zaman, eğer parası varsa, şarkımın ücretini ödemek için bana bir kuruş verirdi. Eğer bir kuruş almayı başardıysa, bunu ailesine vermesini isterdim. Her bir kuruşa ihtiyaçları ol-

duğuna şüphe yoktu. Fakat yine de, bu kuruşlara sahip olmak –harcamaya dayanamayacağım için– Aspen'in benim için yapmak istediği her şeyi, onun için ne kadar kıymetli olduğumu hatırlatıyordu

Odama geri döndüğümde, kuruşlarımı sakladığım küçük kavanozumu, gizlediğim yerden çıkardım ve arkadaşlarına kavuşan yeni kuruşun çıkardığı mutlu sesi dinledim. On dakika boyunca pencereden dışarıyı izleyerek bekledim, ta ki Aspen'in gölgesi aşağı inip, arka yoldan geri koşana kadar.

Bir süre daha uyanık kalıp, Aspen'i, onu ne kadar sevdiğimi ve onun tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Özel, paha biçilemez, yerine başkası konamaz biri gibi hissettim. Hiçbir tahttaki kraliçe benim hissettiğimden daha önemli hissedemezdi kendini.

Bu düşünce kalbimde güvenle dururken uykuya daldım.

3. Bölüm

Aspen beyazlar içindeydi. Meleklere benziyordu. Hâlâ Carolina'daydık ama etrafımızda kimseler yoktu. Baş başaydık ve kimseyi özlemiyorduk. Aspen, benim için çalı çırpıdan bir taç yapmıştı; artık birlikteydik.

"America," annem karga gibi öterek, beni rüyalarımdan uzaklaştırdı.

Işıkları yaktı, gözlerimi dağladı; ellerimle gözlerimi ovuşturmaya başlayarak, ışığa alışmaya çabaladım.

"Uyan America, sana bir teklifim var." Çalar saate baktım. Saat sabahın yedisini henüz geçmişti. Yani bu... Yatakta beş saat geçirdim demekti.

"Daha fazla uyku mu?" Mırıldandım.

"Hayır tatlım, otur. Seninle konuşmam gereken ciddi bir şey var."

Yatağın içinde oturdum, kıyafetlerim buruşmuş ve saçlarım tuhaf açılardan kabarmıştı. Annem, sanki hareketlerimi hızlandırabilecekmiş gibi defalarca ellerini şaklattı.

"Hadi, America. Uyanman gerek."

Esnedim. İki kere.

"Ne istiyorsun?" dedim.

"Adını Seçim'e yazdırmanı. Bence harikulade bir prenses olursun."

Bunun için vakit fazlasıyla erkendi.

"Anne, gerçekten, ben sadece..." Aspen'e dün gece ne söz verdiğimi hatırlayınca iç çektim: En azından deneyecektim. Fakat şimdi, gün ışığı altında, kendimi bunu yapmaya zorlayabileceğimden emin değildim.

"Karşı çıktığını biliyorum fakat fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için seninle bir anlaşma yapmaya karar verdim."

Kulak kabarttım. Bana ne önerebilirdi ki?

"Babanla dün gece konuştuk ve senin, tek başına iş yapabilecek kadar büyüdüğüne karar verdik. Benim kadar iyi piyano çalabiliyorsun, eğer biraz daha çabalarsan kemanda neredeyse kusursuz olabilirsin. Ve sesin, eh, bana soracak olursan, bölgede daha iyisi yok."

Ona uykulu uykulu gülümsedim. "Teşekkürler anne. Gerçekten." Tek başıma çalışmak pek umurumda değildi, aslında. Bunun beni nasıl ayartacağını anlamamıştım.

"Yani hepsi bu değil. Artık kendi başına çalışabilir ve... kazandığın miktarın yarısını alabilirsin." Bunu derken biraz suratı ekşidi.

Gözlerim dört açıldı.

"Tabii Seçim'e kaydını yaptırırsan." Artık gülümsemeye başlamıştı. Bunun beni ikna edeceğini biliyordu, gerçi, sanırım kavga etmemizi daha çok umuyordu. Ama nasıl kavga edebilirdim ki? Zaten kaydımı yaptıracaktım ve şimdi bir de üstüne kendi paramı kazanabilecektim!

"Biliyorsun ki sadece kaydımı yaptırmayı kabul edebilirim. Beni seçmelerini sağlayamam."

"Evet, biliyorum. Ama denemeye değer."

"Vay be, anne." Kafamı salladım, hâlâ şoktaydım. "Tamam, bugün formu dolduracağım. Para konusunda ciddi misin?"

"Tabii ki. Er geç kendi yoluna gidecektin zaten. Ve kendi paranın hesabını bilmek senin için iyi olacaktır. Sadece, aileni unutma lütfen. Sana hâlâ ihtiyacımız var."

"Seni unutmayacağım anne. Bunca dırdırla nasıl unutabilirim ki?" Göz kırptım, kahkaha attı ve böylece anlaşmaya vardık.

Duş alırken yirmi dört saatten az bir süre içinde neler olduğunu gözden geçirdim. Sadece formu doldurarak ailemin onayını alacak, Aspen'i mutlu edecek ve Aspen ile evlenmemizi sağlayacak parayı kazanabilecektim!

Para hakkında pek endişelenmiyordum ama Aspen, öncelikle biraz birikimimiz olması konusunda ısrar etmişti. Resmi işleri yapmak biraz para gerektirecekti ve düğünümüzden sonra da ailemizle birlikte ufak bir parti yapmak istiyorduk. Hazır olduğumuza karar verdiğimizde bu kadarını biriktirmenin fazla vakit almayacağını düşünüyordum ama Aspen daha fazlasını istemişti. Belki sonunda, birkaç ciddi iş yaparsam, hep darda olacağımızı düşünmezdi.

Duştan sonra saçımı yaptım ve olanları kutlamak için azıcık süslendim, ardından giyindim. Çok fazla seçeneğim yoktu. Çoğu şey bej, kahverengi ya da yeşildi. Çalıştığımızda giydiğim daha hoş birkaç elbisem vardı ama bunların modası çoktan geçmişti. Hep böyledir zaten. Altılar ve Yediler daima kot kumaşı ya da daha dayanıklı şeyler giyerlerdi. Sanatçılar her işi görmekle yaptıkları ve şarkıcılar ile dansçıların, sadece gösteri sırasında özel görünmeleri gerektiği için, Beşler çoğunlukla daha yumuşak kumaşlar giyerlerdi. Üst sınıflar, zaman zaman görünüşlerini değiştirmek için keten ve kot kumaşı giyerlerdi ama bu daima materyali daha değerli hale getiren bir şekilde olurdu. Sanki istediklerinin çoğuna sahip olabildikleri yetmi-

yormuş gibi bizim zorunluluklarımızı kendi lükslerine dönüştürürlerdi.

Keten şortumu ve yeşil tuniğimi giydim –sahip olduğum açık ara en heyecan verici gündelik giysilerdi bunlar– ve oturma odasına gitmeden önce kendime şöyle bir baktım. Bugün kendimi güzel hissediyordum. Belki de bu sadece gözlerimdeki heyecandan dolayıydı.

Annem, mutfak masasında babamla birlikte oturmuş, mırıldanıyordu. Bana birkaç kez baktılar ama onların uzunca bakışları bile beni rahatsız etmedi.

Mektubu elime aldığımda biraz şaşırmıştım. Ne kadar yüksek kaliteli bir kâğıttı. Hiç böyle bir şeye dokunmamıştım. Kalın ve hafif işlemeliydi. Bir anlığına kâğıdın ağırlığı, yapmakta olduğum şeyin büyüklüğünü bana hatırlattı. Kafamın içinde bir kelime dolanıp duruyordu: Eğer?..

Fakat bu düşünceden silkindim ve kalemi kâğıda götürdüm.

Yeterince açıktı. Adımı, yaşımı, sınıfımı ve iletişim bilgilerimi doldurdum. Boyumu, kilomu, saç, göz ve ten rengimi de yazmam gerekti. Üç dil bildiğimi yazmaktan memnuniyet duydum. Çoğunluk iki dil konuşabilir ama annem Fransızca ve İspanyolca da öğrenmemiz konusunda ısrar etmişti, çünkü o diller hâlâ ülkenin bazı yerlerinde konuşuluyordu. Ayrıca şarkı söylemek konusunda da yardımı dokunmuştu. Fransız dilinde birçok güzel şarkı vardı. En yüksek not ortalamamızı da yazmamız gerekiyordu ki sadece Altılar ve Yediler devlet okuluna gittiği ve gerçek not ortalamalarına sahip oldukları için, bu çok değişken bir durumdu. Eğitimimi neredeyse tamamlamıştım. Özel yetenekler kısmına şarkı söyleyebildiğimi ve tüm müzik aletlerimi yazdım.

"Fazla uyuma becerisi de özel yetenekten sayılır mı sence?" Kararsızlık içindeymişim gibi bir ses tonuyla babama sordum.

"Evet, bunu da listene ekle. Ve beş dakikanın altında tüm

bir öğünü yiyebildiğini de yazmayı unutma," diye cevap verdi. Kahkaha attım. Doğruydu; yemeğimi bir nefeste yutma eğilimim vardı.

"Ah, siz ikiniz! Neden batıl inançların olduğunu da yazmıyorsun!" Annem hışımla odadan çıktı. Bu kadar sinirlendiğine inanamıyordum; sonuçta istediğini elde ediyordu.

Babama sorgulayan bir bakış attım.

"Senin için en iyisini istiyor, hepsi bu." Sandalyesine sırtını yasladı, bu ay sonuna kadar yetiştirmesi gereken resmi yapmadan önce biraz gevşedi.

"Sen de öyle istiyorsun ama hiç kızmıyorsun," diye belirttim.

"Evet. Fakat annenle benim, senin için en iyisinin ne olduğu hakkında farklı görüşlerimiz var." Bana bir gülücük gönderdi. Ağız yapımı ondan almışım: hem görünüşümü hem de başımı belaya sokan masum sözler söyleme eğilimimi. Asabiyet annemin işiydi ama o cidden önemli olduğunda çenesini tutmayı bilirdi. Benim gibi değildi. Şu anda olduğu gibi...

"Baba, eğer bir Altıyla, hatta bir Yediyle evlenmek isteseydim ve gerçekten beni seven biri olsaydı, bana izin verir miydin?"

Babam kupasını geri bıraktı ve gözlerini bana dikti. Bakışlarımla bir şeyleri ele vermek istemiyordum. İç çekişi ağır ve hüzün doluydu.

"America, eğer bir Sekizi sevseydin, onunla evlenmeni isterdim. Fakat şunu bilmelisin ki aşk, evliliğin stresinde yok olup gidebilir. Şu anda sevdiğini düşündüğün birinden, sana bakamadığı zaman nefret edebilirsin. Ve eğer çocuklarına bakamayacak durumda olursan, her şey daha da kötü olur. Aşk, her zaman bu şartlar altında varlığını koruyamaz."

Babam elini, elimin üzerine koydu, gözlerime bakıyordu. Endişemi gizlemeye çalıştım.

"Fakat ne olursa olsun, senin sevilmeni istiyorum. Sevilmeyi

hak ediyorsun. Ve umarım aşk için evlenirsin, bir sayı uğruna değil."

Bilmek istediğimi söyleyemezdi –aşk için *evleneceğimi*, sayı uğruna değil– ama bu umabileceğimin en iyisiydi.

"Teşekkürler baba."

"Annenin üzerine gitme. Doğru olanı yapmaya çalışıyor." Başımdan öptü ve çalışmaya gitti.

İç çekip formu doldurmaya devam ettim. Bu olay, ailemin, kendime ait bir şeyler isteyebilme hakkım olmadığını düşündüğünü hissettiriyordu. Beni rahatsız ediyordu ama biliyordum ki bunu uzun süre, onlara karşı savunamazdım. Bir şey isteme lüksümüz yoktu. İhtiyaçlarımız vardı.

Tamamladığım başvuru formumu aldım ve annemi bulmak için arka bahçeye gittim. Orada oturmuş, May ağaç evin gölgesinde derslerini çalışırken, bir kumaşın kenarını dikiyordu. Aspen eskiden devlet okullarındaki öğretmenlerin katılığından şikâyet ederdi. Onlardan herhangi birinin annemle yarışabileceğinden cidden şüpheliydim. Yaz ayındaydık, Tanrı aşkına.

"Gerçekten yaptın mı?" May, dizlerinin üstünde zıplayarak sordu.

"Kesinlikle yaptım."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Annemiz zorlayıcı olabiliyor," diye iğneleyici bir şekilde söyledim ama annemin rüşvet teklifinden utanmadığı ortadaydı. "Sen hazır olur olmaz Hizmet Binası'na gidebiliriz, anne."

Birazcık gülümsedi. "İşte benim kızım. Git alacaklarını al da yola çıkalım. Olabilecek en kısa zamanda formunu teslim etmek istiyorum."

Söylenildiği gibi, ayakkabılarımı ve çantamı almak için gittim ama Gerad'ın odasının önünden geçerken duraksadım. Boş bir kanvasa dik dik bakıyor, kızgın görünüyordu. Gerad ile il-

gili seçenekleri sürekli gözden geçiriyorduk ama hiçbiri kalıcı olmuyordu. Köşedeki yıpranmış futbol topuna ya da bir Noel gösterisinde kazandığımız ikinci el mikroskoba tek bir bakışla, kalbinin sanat için atmadığı ortaya çıkıyordu.

"Bugün pek ilham almış gibi hissetmiyorsun, ha?" Odasından içeri adım atarken sordum.

Bana doğru baktı ve kafasını salladı.

"Belki de Kota gibi, heykel yapmayı denemelisin. Harika ellerin var. Bence bu işte iyi olurdun."

"Ben bir şeyleri heykele dönüştürmek istemiyorum. Ya da resim yapmak ya da şarkı söylemek ya da piyano çalmak. Ben top oynamak istiyorum." Ayağını eski halıya vurdu.

"Biliyorum. Ve eğlenmek için top oynayabilirsin ama hayatını kazanabilmek için iyi olduğun bir zanaat bulmalısın. İkisini aynı anda yapabilirsin."

"Ama neden?" Sızlandı.

"Neden olduğunu biliyorsun. Yasalar böyle."

"Ama bu hiç adil değil!" Gerad kanvası yere fırlattı, kanvas pencereden gelen ışığın içinde toz kaldırdı. "Büyük-büyük babamızın ya da her kimse, fakir olması bizim suçumuz değil."

"Biliyorum." Herkesin hayat tercihlerinin, atalarının devlete yardım edebildiği ölçüde sınırlandırılması gerçekten mantıklı görünmüyordu ama işler bu şekilde ayarlanmıştı. Sanırım sadece güvende olduğumuz için memnun olmam gerekiyordu. "Galiba o zamanlar işlerin yoluna konması için yapılması gereken tek şey buydu."

Konuşmadı. Nefes alarak, içimi çektim ve kanvası yerden alıp yerine koydum. Bu onun hayatıydı ve mahvedemezdi.

"Hobilerinden vazgeçmek zorunda değilsin dostum. Ama annemizle babamıza yardım etmek, büyümek ve evlenmek istiyorsun, değil mi?" Onu dürtükledim.

İğrenmiş gibi yaparak dilini çıkardı ve ikimiz de kıkırdadık.

"America!" Annem holden sesleniyordu. "Nerede kaldın?"

"Geliyorum," diye bağırdım ve sonra Gerad'a döndüm. "Zor olduğunu biliyorum. Ama hayat böyle, tamam mı?"

Fakat durumun iyi olmadığını biliyorum. Hem de hiç iyi değildi.

Annemle yerel binamıza doğru tüm yolu yürüdük. Bazen, çalışıyorsak ya da çok uzağa gideceksek halk otobüslerine binerdik. İkinci sınıftan birinin evine terli gitmek kötü izlenim yaratırdı. Zaten bize tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Fakat bu güzel bir gündü ve mesafe pek de uzun sayılmazdı.

Görünen o ki derhal kayıt yaptırmak isteyen tek biz değildik. Oraya vardığımızda, Carolina Bölgesi Hizmet Binası'nın önündeki sokak kadın kaynıyordu.

Sırada dikilirken, mahallemden birkaç kızın içeri girmek için beklediğini görebiliyordum. Kuyruk neredeyse dört insan genişliğindeydi ve tüm sokak boyunca uzanıyordu. Bölgedeki tüm kızlar kayıt yaptırıyordu. Rahatlasam mı dehşete mi düşsem bilemedim.

"Magda!" Birisi seslendi. Annemin adını duyunca, ikimiz de döndük.

Celia ve Kamber, Aspen'ın annesiyle birlikte arkamızdan geliyorlardı. Buraya gelebilmek için işten izin almış olmalıydı. Kızları, güçlerinin yettiği ölçüde düzgün giyinmişlerdi, çok temiz görünüyorlardı. Üstlerinde pek kayda değer bir şey yoktu ama ne giyerlerse giysinler güzel görünürlerdi, aynı Aspen gibi. Kamber ve Celia'nın da onun gibi siyah saçları ve güzel birer gülümseyişi vardı.

Aspen'in annesi bana gülümsedi ve ben de ona sırıttım. Ona tapıyordum. Sadece ara sıra onunla konuşabiliyordum ama bana daima nazik davranırdı. Ve bunun ondan daha üst sınıftayım

diye olmadığını biliyordum; neredeyse hiçbir şeyi olmayan ailelere, çocuklarına artık olmayan kıyafetleri verdiğini görmüştüm. O gerçekten kibar biriydi.

"Merhaba Lena. Kamber, Celia, nasılsınız?" Annem onları selamladı.

"İyi!" Kızlar bir ağızdan şakıdılar.

"Çocuklar çok güzel görünüyorsunuz," derken, Celia'nın buklelerinden birini kulağının arkasına attım.

"Fotoğrafımı güzel çıksın istedik," diye açıkladı Kamber.

"Fotoğraf mı?" diye sordum.

"Evet." Aspen'in annesi kısık sesle konuştu. "Dün bakanlıklardan birini temizliyordum. Bu çekiliş aslında pek de çekiliş değil. Bu nedenle fotoğraf çekiyor ve bir sürü bilgi alıyorlar. Rastgele çekiliş olacaksa, kaç dil bildiğinin neden önemi olsun ki?"

Bu bana da tuhaf gelmişti ama daha sonrası için gerekecek bilgilerden sanıyordum.

"Bir şeyler dışarı sızdı gibi; etrafına bak. Kızların çoğu aşırı derecede süslenmiş."

Kuyruğu gözlerimle taradım. Aspen'in annesi haklıydı ve bu durumu bilenler ile bilmeyenler arasındaki fark barizdi. Tam arkamızda bir kız vardı, muhtemelen bir Yediydi, hâlâ iş kıyafetleri üzerindeydi. Çamurlu botları fotoğrafta görünmeyebilirdi ama iş tulumundaki tozlar muhtemelen görünecekti. Birkaç metre ötede bir başka Yedide alet kemeri vardı. Onunla ilgili söyleyebileceğim en iyi şey yüzünün temiz olduğuydu.

Diğer yandan, önümdeki kızın saçı, birkaç teli yüzüne değecek şekilde topuz yapılmıştı. Yanındaki kız, kıyafetlerine bakacak olursak kesinlikle bir İkiydi, tüm dünyayı göğüs dekoltesinde boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. Birkaçında çok fazla makyaj vardı, palyaço gibi görünüyorlardı. Fakat en azından şanslarını deniyorlardı.

Düzgün görünüyordum ama o kadar ileriye de gitmemiştim. Yediler gibi, ben de durumu umursayacak kadar bilmiyordum. Aniden bir endişe dalgasına kapıldım.

Fakat neden? Durdum ve düşüncelerimi toparladım.

Ben bunu istemiyordum. Hem yeterince güzel değildim ve bu tabii ki iyi bir şeydi. Aspen'in kardeşlerinden biraz daha gerideydim. Onlar doğuştan güzeldi ve azıcık makyajla bile daha da tatlı görünüyorlardı. Kamber ya da Celia kazanırsa, Aspen'in tüm ailesi seviye atlayacaktı. Tabii ki annem, sırf prens değil diye Birinci sınıftan biriyle evlenmeme karşı çıkamazdı. Çekilişle ilgili haberleri duymamış olmam büyük bir şanstı.

"Bence haklısın," dedi annem. "Şu kız sanki Noel partisine hazırlanmış gibi duruyor." Kahkaha attı ama dezavantajlı olmamdan nefret ettiği belliydi.

"Neden bazı kızlar bu kadar ileri gidiyor bilmiyorum. America'ya bak. Çok güzel. Sizin de o yoldan gitmediğinize memnun oldum," dedi Bayan Leger.

"Ben özel biri değilim. Kamber ve Celia varken beni kim seçer ki?" Kızlara göz kırptım ve onlar da gülümsediler. Annem de zorlanarak gülümsedi. Sırada kalmak ile beni zorla eve götürüp, üstümü başımı değiştirmek arasında kalmış olmalıydı.

Aspen'in annesi, "Saçmalama! Ne zaman Aspen erkek kardeşine yardım ettikten sonra eve dönse, hep Singerların, genetik miraslarına düşen yetenek ve güzellikten daha fazlasına sahip olduklarını söyler," dedi.

Annem, "Gerçekten öyle mi der? Ne kadar kibar bir çocuk!" diye öttü.

"Evet. Bir anne daha iyi bir erkek evlat isteyemezdi. Bize hep destek oluyor ve çok çalışıyor."

"Bir gün bir kızı çok mutlu edecek," dedi annem. Yarışmayı düşündüğü için muhabbetin tam farkında değildi.

Bayan Leger hızlıca etrafına baktı. "Aramızda kalsın, bence zaten aklında biri var."

Dondum. Yorum yapsam mı yapmasam mı bilmiyordum, cevabım beni ele verir mi emin olamıyordum.

"Nasıl biri?" diye sordu annem. Beni, tamamen yabancı biriyle evlendirmeyi planlıyor da olsa hâlâ dedikoduya ayıracak vakti vardı.

"Emin değilim! Aslında onunla tanışmadım. Sadece biriyle görüştüğünü tahmin ediyorum ve son zamanlarda mutlu görünüyor," diye cevap verirken gözleri ışıldıyordu.

Son zamanlarda mı? Biz neredeyse iki senedir görüşüyoruz. Neden sadece son zamanlarda ki?

"Sürekli mırıldanıyor," dedi Celia.

"Evet, şarkı da söylüyor," diye onayladı Kamber.

"Şarkı mı söylüyor?" diye aniden bağırdım.

"Ah evet," diye koro halinde yanıtladılar.

"O halde kesin biriyle görüşüyordur!" Annem lafa karıştı. "Kim olduğunu merak ettim."

"Aynen. Fakat bence harika bir kız olmalı. Son birkaç aydır çok çalışıyor; her zamankinden daha çok. Ve para biriktiriyor. Sanırım evlenmek için birikim yapmaya çalışıyor."

Ağzımdan çıkan ani nefesi engelleyemedim. Şansıma, genel haberlerin heyecanından kaynaklandığına yoruldu.

"Ve bundan daha fazla memnuniyet duyamazdım," diye devam etti. "Bize kim olduğunu söylemek için hazır değilse bile ben bu kızı şimdiden seviyorum. Yüzü gülüyor ve tatminkâr görünüyor. Herrick'i kaybettiğimizden ve Aspen çok fazla sorumluluk aldığından beri her şey çok zordu. Onu mutlu eden herhangi bir kız şimdiden benim kızım sayılır."

"Şanslı bir kız olacak! Senin Aspen harika bir çocuk," diye cevap verdi annem.

Buna inanamıyordum. Burada ailesi ay sonunu getirmeye çalışıyordu ama o benim için bir kenara para atıyordu! Onu azarlasam mı öpsem mi bilemedim. Ben sadece... diyecek söz bulamadım.

Bana gerçekten evlenme teklifi edecekti!

Düşünebildiğim tek şey buydu. Aspen, Aspen, Aspen. Sıra bana geldi, formumda yazılan her şeyin doğru olduğunu onaylamak için imza attım, saçımı canlandırmak için birkaç kez sağa sola savurdum ve yüzümü fotoğrafçıya döndüm.

Illéa'daki herhangi bir kızın benden daha çok gülümseyebildiğini hiç sanmıyorum.

KAKTÜS TEAM

4. Bölüm

Günlerden Cuma'ydı, dolayısıyla Illéa Başkent Raporu saat sekizde yayınlanacaktı. Aslında izlemek zorunda değildik ama kaçırmak da pek mantıklı olmazdı. Sekizler bile –evsizler, sokaklarda dolananlar– *Rapor'u* izleyebilecekleri bir dükkân ya da kilise bulurlardı. Ve Seçim'in de yaklaşmasıyla, *Rapor* artık yarı-gerekli bir sorumluluktan fazlasıydı.

May, ağzına patates püresi doldururken, "Bu akşam kazananları açıklayacaklar mı, sence?" diye sordu.

"Hayır, canım. Katılabilecek durumdaki herkesin kaydını yaptırabilmesi için hâlâ dokuz gün var. Biz öğrenene kadar iki hafta daha geçer sanırım." Annemin sesi, yıllardır olduğundan daha sakindi. Kesinlikle huzurluydu, gerçekten istediğini elde ettiğine memnundu.

May, "Aa! Beklemeye dayanamam," diye yakındı.

Beklemeye dayanamaz mıydı? Ellerinde ismi olan bendim!

"Annen kuyrukta çok beklediğini söyledi." Babamın konuşmamıza katılmak istemesine şaşırmıştım.

"Evet," dedim. "Bu kadar çok kız beklemiyordum. Neden insanlara dokuz gün süre tanıyorlar bilmiyorum; bölgedeki herkesin kaydını yaptırdığına yemin ederim."

Babam kıkırdadı. "Rekabeti izlerken eğlendin mi?"

Açık yüreklilikle, "Umursamadım," dedim. "Bunu anneme bıraktım."

Annem onaylarcasına kafa salladı. "Ben eğlendim, ben eğlendim. Bu elimde değildi. Ama bence America iyi görünüyordu. Süslenmiş ama doğal. Çok güzelsin tatlım. Eğer rastgele seçmek yerine gerçekten inceleme yapacaklarsa, sandığımdan çok daha fazla şansın var."

"Bilmiyorum," diye lafı çevirdim. "O kadar çok kırmızı ruj sürmüş bir kız vardı ki ağzı kanıyor gibiydi. Belki prens o tarz şeylerden hoşlanıyordur."

Herkes kahkaha attı ve annemle gördüğümüz kıyafetler üzerinde yorumlar yaparak onları eğlendirmeye devam ettik. Gerad orada oturmuş yemeğini yerken gülümsedi, May'se hepsini yalayıp yutmakla meşguldü. Gerad etrafındaki dünyada neler olup bittiğini anladığı sürece, evdeki işlerin stres dolu olduğunu unutmak bazen kolaylaşıyordu.

Saat sekizde oturma odasına doluştuk –babam koltuğunda, May ikili koltukta, kucağında Gerad'ı alan annemin yanında ve ben de yerde yayılarak– ve televizyonda ulusal kanalı açtık. İzlemek için para ödemediğiniz tek televizyon kanalıydı, yani eğer televizyonları olsaydı Sekizler bile izleyebilirlerdi.

Milli marş çaldı. Belki aptallık ama ben hep marşımızı sevmişimdir. Söylemeyi en çok sevdiğim şarkılardan biriydi.

Kraliyet ailesinin fotoğrafı ekranda belirdi. Podyumda ayakta duran Kral Clarkson'dı. Altyapı ve çevre sorunlarıyla ilgili gelişmelerden bahsedecek olan danışmanları, bir köşede yerlerini aldılar; kamera da onları göstermek için açı değiştirdi. Bu akşam birçok duyuru yapılacak gibiydi. Ekranın solunda, kraliçe ve Prens Maxon, tipik taht benzeri koltuklarında, zarif kıyafetler içinde oturmuş, tam kraliyet ailesi gibi ve önemli görünüyorlardı.

May, "İşte senin erkek arkadaşın, Ames," diye ilan etti ve herkes kahkahalarla güldü.

Maxon'a yakından baktım. Sanırım, kendi çapında yakışıklıydı. Aspen ile alakası yoktu gerçi. Saçları bal rengiydi, gözleriyse kahverengi. Yaz mevsimine benziyordu, bunun da bazı insanlara çekici geldiğini tahmin edebiliyordum. Saçı kısa kesilmiş ve derli topluydu, gri takım elbisesi üzerine mükemmel bir şekilde oturmuştu.

Fakat koltuğunda hiç hareket etmeden oturuyordu. Çok gergin görünüyordu. Temiz saçları aşırı derecede mükemmel, terzi işi takım elbisesi fazlasıyla düzgündü. İnsandan çok portreye benziyordu. Neredeyse, onunla birlikte olacak kıza acıyacaktım. Bu hayal edilebilecek en sıkıcı hayat olacaktı.

Annesine odaklandım. Sakin duruyordu. O da koltuğunda dik oturuyordu ama buz gibi katı da değildi. Kral ve Prens Maxon'ın aksine, onun sarayda büyümediğini fark ettim. O, meşhur Illéa Kızı'ydı. Benim gibi biri olmalıydı.

Kral konuşmasına başlamıştı bile ama benim bunu öğrenmem gerekiyordu.

"Anne?" diye fısıldayarak babamın dikkatini dağıtmamaya çalıştım.

"Evet?"

"Kraliçe... Neydi o? Sınıfı, yani."

Annem ilgilendiğim için gülümsedi. "Dört."

Dört. Önceki hayatını bir fabrikada, dükkânda ya da belki bir çiftlikte çalışarak geçirmiş olmalıydı. Hayatını merak ettim. Büyük bir ailesi var mıydı? Muhtemelen yiyecek için endişelenmek zorunda kalmıyordu. O seçildiğinde, arkadaşları kıskanmış mıydı? Benim de gerçekten yakın arkadaşlarım olsaydı, beni kıskanırlar mıydı?

Bu çok aptalcaydı. Ben seçilmeyecektim ki.

Bunun yerine, kralın sözlerine odaklandım.

"Henüz bu sabah, Yeni Asya'daki bir saldırı karargâhlarımızı salladı. Birliklerimizi sayıca bir nebze geride bıraktılar ama gelecek ay yapılacak olan asker alımlarının moral yükselteceğine ve kuşkusuz gücümüzü artıracağına olan inancımız tamdır."

Savaştan nefret ederdim. Maalesef, genç bir ülke olarak kendimizi her şeyden savunmak zorundaydık. Bu toprakların, bir başka saldırıdan sağ salim kurtulacağı şüpheliydi.

Kral, asi kamplarından birine düzenlenen güncel baskın hakkında gelişmeleri aktardıktan sonra, Finans Takımı borç seviyemiz hakkındaki son durumu bildirdi ve Altyapı Komitesi lideri, bazıları Dördüncü Dünya Savaşı'ndan beri ellenmemiş olan kimi otoyolların tekrar inşa edilmesi projesine iki sene içinde başlamayı planladıklarını duyurdu. Sonunda Gösteri Ustası podyuma geldi.

"İyi akşamlar Illéalı baylar ve bayanlar. Hepinizin bildiği gibi, Seçim'e katılmak için hazırlanan duyurular yakın zamanda postaya verildi. İlk katılımcıların bilgileri elimize ulaştı ve Illéa'nın binlerce güzel kadınının, Seçim çekilişine adlarını yazdırdıklarını söylemekten memnuniyet duyuyorum!"

Arka köşede Maxon, koltuğunda hafifçe kıpırdandı. Terliyor muydu yoksa?

"Kraliyet ailesi adına, hevesiniz ve vatanseverliğiniz için sizlere teşekkür etmek isterim. Şans birazcık bizden yana olursa, Yeni Yıl'a kadar sevgili Prens Maxon'ımızın, büyüleyici, yetenekli ve zeki bir Illéa Kızı'yla nişanını kutluyor olacağız!"

Orada oturan birkaç danışman alkışladı. Maxon gülümsedi ama rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Alkışlar durulduğunda, Gösteri Ustası tekrar başladı.

"Tabii ki, Seçim'deki genç kadınlarla tanışmak için birçok program hazırladık, saraydaki yaşamlarına dair özel gösterim-

leri saymıyorum bile. Bu heyecanlı anımızda, bizleri Bay Gavril Fadaye'imizden daha ustalıkla yönlendirebilecek bir rehber olduğunu düşünemiyoruz!"

Daha cılız bir alkış duyuldu ama bu sefer alkışlayan annem ve May'di. Gavril Fadaye bir efsaneydi. Yaklaşık son yirmi yıldır, Minnet Bayramı kutlamalarında, Noel gösterilerinde ve saray kutlamalarında yorumculuk yapmıştı. Kraliyet ailesi üyelerinin ya da en yakın arkadaşlarının ve ailelerinin ondan başka biriyle röportaj yaptıklarını hiç görmemiştim.

Annem, "Ah America, Gavril ile tanışabilirsin!" diye mırıldandı.

May kollarını sallayarak, "Geliyor!" dedi.

Az sonra Gavril belirdi, düzgün mavi takım elbisesiyle yavaşça sete adım attı. Belki de kırklı yaşlarındaydı ama daima hoş görünürdü. Sahneye geçerken, ışıklar yaka mikrofonundaki iğneyi aydınlattı, altın parıltılı piyanoda çaldığım müziklerdeki *forte* işaretine benziyordu.

"İyi akşamlaaaaaar Illéa!" diye şakıdı. "Seçim'in bir parçası olmaktan gurur duyduğumu söylemeliyim. Ne şanslıyım, otuz beş tane güzel kadınla tanışacağım! Hangi ahmak benim işimi yapmak istemez ki?" Kameradan bizlere göz kırptı. "Ama bu tatlı leydilerle, ki aralarından biri bizim yeni prensesimiz olacak, tanışmadan önce günün adamı Prens Maxon'ımızla konuşma zevkini yaşayacağım."

Böylece, Maxon halılar kaplanmış sete çıkarak, Gavril ile birlikte oturması için hazırlanmış sandalyelere doğru yürüdü. Sanki biraz daha süslü görünmesi gerekiyormuş gibi kravatını ve takım elbisesini düzeltti. Gavril'in elini sıktı ve bir mikrofon alarak karşısına oturdu. Sandalye epey yüksek olduğundan, Maxon tek ayağını sandalyenin orta ayak çubuğuna yerleştirdi. Bu şekilde çok daha rahat görünüyordu.

"Sizi tekrar görmek güzel Ekselansları."

"Teşekkür ederim Gavril. O zevk bana ait." Maxon'ın sesi de diğer her şeyi gibi dengeliydi. Üzerinden resmiyet dalgaları yayılıyordu. Onunla aynı odada olma fikriyle kaşlarımı çattım.

"Bir aydan daha kısa bir süre içinde, otuz beş kadın evinize taşınacak. Bu konuda nasıl hissediyorsunuz?"

Maxon kahkaha attı. "Dürüst olmak gerekirse bu biraz sinir bozucu. Bu kadar çok misafir olduğunda çok daha fazla gürültü olacağını tahmin ediyorum. Yine de heyecanla bekliyorum."

"Sevgili yaşlı babana, onun zamanında, bu kadar güzel bir eşe nasıl sahip olduğunu sorup tavsiyelerde bulunmasını istedin mi?"

Hem Maxon hem de Gavril dönüp kral ile kraliçeye baktılar, kamera da onlara çevrildi ve birbirlerine gülümseyerek, el tutuşuklarını gösterdi. Gerçekçi görünüyordu ama nasıl emin olabilirdik ki?

"Sormadım aslında. Bildiğiniz gibi, Yeni Asya'daki durum giderek yoğunlaşıyor ve ben onunla, daha çok işlerin askeri boyutuyla ilgili çalışıyordum. Kızlar hakkında görüşecek pek vakit yok."

Annem ve May kahkaha attılar. Sanırım bu biraz komikti.

"Pek fazla vaktimiz kalmadı, bu nedenle son bir soru daha sormak istiyorum. Hayalinizdeki mükemmel kızı tarif edebilir misiniz?"

Maxon dalmış gibiydi. Tam olarak anlamak zordu ama kızarıyor olabilirdi.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Sanırım Seçim'in güzelliği de bu. Katılan iki kadın bile aynı olmayacak; görünüşte, tercihlerde ya da mizaçta. Ve onlarla tanışma ve görüşme evresinde, ne istediğimi keşfetmeyi, bu yolda aradığımı bulmayı umuyorum." Maxon gülümsedi.

"Teşekkür ederim Ekselansları. Çok güzel sözler bulur. Ve size, tüm Illéa adına, bol şanslar diliyorum." Gavril, tekrar el sıkışmaları için elini uzattı.

Maxon, "Teşekkür ederim beyefendi," dedi. Kamera tam zamanında yayını kesemediği için anne-babasına bakıp, doğru şeyleri söyleyip söylemediğini merak ettiğini görebilirdiniz. Kamera Gavril'in yüzünü yakından çekmeye başlayınca da ne cevap verdiklerini anlamanın yolu kalmadı.

"Korkarım ki bu gecelik süremiz bu kadardı. Illéa Başkent Raporu'nu izlediğiniz için teşekkür ederim, gelecek hafta görüşmek dileğiyle."

Böylece, müzik çaldı ve yapımda emeği geçenlerin adı belirdi.

May, "America ve Maxon bir ağaçta oturuyorlar," diye şarkı söylüyordu. Bir yastık kapıp fırlattım ama kendimi tutamayıp kahkahalarla güldüm. Maxon çok katı ve sessizdi. Bu kadar kendini beğenmiş biriyle herhangi birinin mutlu olmasını hayal etmek zordu.

Gecenin geri kalan kısmını, May'in sataşmalarını duymazdan gelerek geçirdim ve sonunda yalnız kalmak için odama gittim. Maxon Schreave'e yakın olma *fikri* dahi beni rahatsız ediyordu. May'in ufak tefek alayları tüm gece kafama takıldı ve uykuya dalmamı zorlaştırdı.

Beni uyandıran sesin kaynağını saptamak zor oldu ama farkına vardığım anda, tamamıyla sessiz olan odamı, içeride birileri var mı diye iyice gözden geçirdim.

Pat, pat, pat.

Pencereme bakmak için yavaşça döndüm ve işte Aspen orada durmuş, bana sırıtıyordu. Yataktan çıkıp parmak uçlarımda kapıya kadar yürüdüm, kapıyı sıkıca kapatıp, kilitledim. Yatağa geri döndüm, kilidini çekerek, yavaşça penceremi açtım.

Aspen pencereden tırmanıp, yatağıma geçerken, yaz mevsimiyle alakası olmayan bir sıcaklık dalgası vücudumdan akıp, geçti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldarken, karanlıkta gülümsüyordum.

"Seni görmem lazımdı." Nefesini yanağıma verirken, kollarıyla beni sardı, yatakta yan yana yatar hale gelene kadar beni çekti.

"Sana anlatmam gereken çok şey var Aspen."

"Şşş, tek kelime etme. Birileri duyarsa karşılığı cehennem olur. Sadece sana bakmama izin ver."

Ve boyun eğdim. Aspen gözlerimin içine bakarken, sessizce ve kıpırdamadan durdum. İsteği yerine gelince, burnunu boynuma ve saçlarıma gömdü. Daha sonrasında, elleri belimde ve kalçamda ileri geri hareket etmeye başladı, tekrar ve tekrar. Nefesinin ağırlaştığını duyabiliyordum ve bununla ilgili bir şey beni de içine çekti.

Boynumda sakladığı dudakları, beni öpmeye başladı. Kesik kesik nefes alıyordum. Engel olamıyordum. Aspen'in dudakları çeneme doğru çıktı ve ağzımı kapattı, soluklarımı etkileyici bir şekilde kesti. Kendimi ona doladım, acele dokunuşlarımız ve gecenin nemi ikimizi de terle kapladı.

Bu çalınmış bir andı.

Aspen'in dudakları sonunda yavaşladı, gerçi ben durmak isteyecek bir noktadan çok uzaktaydım fakat akıllı olmamız gerekiyordu. Eğer biraz daha ileri gidersek, ortada delil olurdu ve ikimiz de hapsi boylardık.

İnsanların gençken evlenmelerinin bir diğer sebebi de buydu: Beklemek işkenceydi.

"Gitmem gerek," diye fısıldadı.

"Ama kalmanı istiyorum." Dudaklarım kulaklarındaydı. Yine sabununun kokusunu alabiliyordum.

"America Singer, bir gün gelecek, her gece kollarımda uykuya dalacaksın. Ve her sabah öpücüklerimle uyanacaksın. Ve sonra, biraz daha fazlası..." Bu düşünceyle dudağımı ısırdım. "Ama şimdi gitmem gerek. Şansımızı zorluyoruz."

İç çektim ve kollarımı serbest bıraktım. Haklıydı.

"Seni seviyorum, America."

"Seni seviyorum, Aspen."

Bu gizli anlar, beni gelecekte karşılaşacağım her şeye hazırlıklı kılabilirdi: Seçilmediğimde annemin yaşayacağı hayal kırıklığı, Aspen'in para biriktirebilmesi için yapacağım iş, babamdan beni istediğinde yaşanacak yıkım ve evlendikten sonra karşılaşacağım her türlü çile. Hiçbiri önemli değildi. Aspen'e sahipsem eğer.

5. Bölüm

Bir hafta sonra, Aspen'i, ağaç eve kadarki yarışımızda geçtim.

Ağaç evde olmasını istediklerimi taşımak biraz zor oldu ama başardım. Birinin ağaca tırmandığını duyunca, tabakları son bir kez daha düzenledim.

"Böö."

Aspen sıçrayıp kahkaha attı. Bizim için satın aldığım yeni mumu yaktım. Beni öpmek için ağaç eve girdi ve hemen sonra ona, bu hafta neler olduğunu anlatmaya başladım.

Haberlerin heyecanıyla, "Sana hiç kayıt sırasında yaşananları anlatmadım," dedim.

"Nasıl gitti? Annem çok kalabalık olduğunu söylemişti."

"Çılgıncaydı Aspen. İnsanların neler giydiğini görmeliydin! Ve eminim ki kazanmaya çalıştıklarının piyangodan bile daha zor olduğunu biliyorsundur. Yani ben hep haklıydım. Carolina'da, seçmek için benden daha ilginç insanlar var, tüm bu olanlar kocaman bir hiç içindi."

"Yine de bunu yaptığın için teşekkür ederim. Benim için anlamı büyük." Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Ağaç eve şöyle bir bakmaya tenezzül etmemişti. Beni gözleriyle içiyordu, her zamanki gibi.

"Eh, en iyi kısmı da annemin, sana söz verdiğimden haberi olmadığından, katılmam için bana rüşvet vermesi oldu." Gülümsemeden duramadım. Bu hafta, aileler kızları için partiler vermeye başlamıştı, Seçim'e katılabileceklerinden emindiler. En az yedi farklı kutlamada şarkı söylemiş, kendi paramı kazanabilmek için gecede ikişer iş yapmıştım. Ve annem sözüne sadık kalmıştı. Kendime ait param olması özgür hissetmemi sağlamıştı.

"Sana rüşvet mi verdi? Neyle?" Yüzü heyecanla aydınlanmıştı.

"Tabii ki parayla. Bak, senin için bir ziyafet hazırladım!" Yanından ayrılıp tabakları dizmeye başladım. Günlerdir hamur işi pişiriyordum ve sırf ona da kalsın diye çok fazla yemek yapmıştım. May ile tatlıya karşı felaket bir bağımlılığımız vardı zaten ve paramı bu şekilde harcamayı seçtiğim için sevinçten çıldırmıştı.

"Tüm bunlar da ne?"

"Yiyecek. Ben yaptım." Çabalarımdan ötürü çok gururlanmıştım. Sonunda bu gece, Aspen'in karnı tamamen doyacaktı. Fakat tabak tabak yemek yerken gülümsemesi de soldu.

"Aspen, sorun nedir?"

"Bu doğru değil." Kafasını salladı ve bakışlarını ikramlarımdan uzağa çevirdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"America, *benim* sana bakmam lazım. Buraya gelip, sana benim için bunları yaptırtmak utanç verici."

"Ama ben sana her zaman yemek veriyorum."

"Yediklerinden arta kalan ufak tefek şeyleri. Sence ben farkında değil miyim? Senin istemediğin bir şeyi alırken kötü hissetmiyorum. Fakat bunları yapmana neden olmak... benim aslında yapmam gereken..."

"Aspen, sen her zaman bana bir şeyler verirsin. Bana bakıyorsun. Bir sürü kuruş..."

"Kuruş mu? Şimdi bundan bahsetmek sence iyi bir fikir mi? Şarkı söylemeni seviyorum. Sana herkes karşılığını öderken benim ödeyemiyor olmamdan, bu durumdan ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun?"

"Bana ödeme yapman gerekmez! Bu bahşedilmiş bir hediye. Benim olan her şey senin de olabilir!" Sesimizi kısık tutmamız gerektiğini biliyordum. Fakat o anda bunu umursamıyordum.

"Ben bağış yapılacak biri değilim America. Ben bir erkeğim. Benim karşımdakine bakıyor olmam lazım."

Aspen ellerini saçına götürdü. Hızla nefes aldığını görebiliyordum. Her zaman olduğu gibi, tartışmada kendi görüşlerini düşünüyordu. Fakat bu sefer, gözlerinde farklı bir şey vardı. Dikkatini toplaması gereken yerde, yüzündeki kafa karışıklığı her an büyüyordu. Onu orada, düşüncelere dalmış görünce sinirim sönüp, yok oldu. Yerine, kendimi suçlu hissettim. Onu şımartmak istemiştim, utandırmak değil.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Kafasını salladı.

"Ben de seni seviyorum America." Fakat hâlâ bana bakmıyordu. Yaptığım ekmekten bir parça alıp eline bıraktım. Kendini tutamayacak kadar açtı.

"Seni incitmek istemedim. Bunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm."

"Elbette Mer, buna bayıldım. Benim için bunca şey yaptığına inanamıyorum. Bu sadece... Benim senin için bunları yapamayacak olmamın ne kadar rahatsız edici olduğunu bilemezsin. Daha iyisini hak ediyorsun." Neyse ki, konuşurken yemeye devam etti.

"Benim hakkımda bu şekilde düşünmeye bir son vermeli-

sin. Sadece sen ve ben varken, ben Beş değilim ve sen de Altı değilsin. Biz sadece Aspen ve America'yız. Ve ben dünyada senden başka hiçbir şey istemiyorum."

"Ama bu şekilde düşünmeye bir son veremiyorum." Bana baktı. "Ben bu şekilde yetiştirildim. Küçüklüğümden beri, 'Altılar hizmet için doğmuştur' ve 'Altıların görülmemesi gerekir' denildi. Tüm hayatım boyunca, görünmez olmam söylendi." Elimi mengene gibi kaptı. "Eğer birlikteysek Mer, sen de görünmez olacaksın. Ve ben sana bunun olmasını istemiyorum."

"Aspen, bunu konuşmuştuk. İşlerin daha farklı olacağını biliyorum ve hazırlıklıyım. Bunu daha açık nasıl anlatabilirim bilmiyorum." Elimi kalbine koydum. "Sormaya hazır olduğun anda, evet demeye hazırım."

Kendimi böylece ortaya koymam, duygularımın derinliğini apaçık ortaya sermem korkunçtu. Fakat eğer kendimi incinmeye açık bir hale getirdiğimde cesaretini toplayacaksa, buna katlanırdım. Gözleri gözlerimde bir şeyler aradı. Şüphe aradıysa, vaktini boşa harcıyor demekti. Aspen, emin olduğum tek şeydi.

"Olmaz."

"Ne?"

"Olmaz." Kelime suratımda tokat gibi patladı.

"Aspen?"

"Bu işin yürüyeceğine kendimi nasıl inandırdım bilmiyorum." Yine parmaklarını saçında gezdirdi, sanki benimle ilgili tüm düşüncelerini kafasından atmaya çalışıyor gibiydi.

"Fakat beni sevdiğini söylemiştin."

"Seviyorum, Mer. Zaten konu da bu. Benden hoşlanmanı sağlayamam. Aç, üşümüş ve korkmuş olduğun düşüncesiyle yaşayamam. Seni bir Altıya dönüştüremem."

Gözyaşlarımın aktığını hissedebiliyordum. Bunu demek istememişti. Diyemezdi. Fakat ona sözlerini geri almasını söyle-

yemeden, Aspen ağaç evden aşağı inmeye başlamıştı bile.

"Nereye... Nereye gidiyorsun?"

"Ayrılıyorum. Eve gidiyorum. Sana bunu yaptığım için üzgünüm America. Artık her şey bitti."

"Ne?"

"Bitti. Artık buraya gelmeyeceğim. Bu şekilde değil."

Ağlamaya başladım. "Aspen lütfen. Hadi bunu konuşalım. Sadece sinirlisin."

"Gördüğünden daha sinirliyim. Ama sana karşı değil. Bunu yapamam Mer. Yapamam."

"Aspen, lütfen..."

Beni sıkıca kendine çekti ve son kez öptü... gerçekten öptü. Daha sonra geceye karıştı. Bu ülke böyle olduğundan; saklanmamızı sağlayan tüm kurallar yüzünden, arkasından seslenemedim bile. Onu sevdiğimi bir kez daha söyleyemedim.

Sonraki birkaç gün, ailemin bir sorunum olup olmadığını sorabileceğinin farkındaydım ama sanırım Seçim'den dolayı gergin olduğumu sanmıştılar. Bin defa ağlamak istedim, yine de kendimi tuttum. Cuma'ya kadar dayandım, Başkent Raporu'nda isimler duyurulduğunda her şeyin normale döneceğini umuyordum.

Kafamda bunları hayal ediyordum: Celia'nın ya da Kamber'ın adını anons edecekler, annem hayal kırıklığına uğrayacak ama tanıdık olduklarından fazla hayal kırıklığı yaşamayacaktı. Babam ve May onlar için heyecanlanacaklardı; ailelerimiz yakındı. Benim onu düşündüğüm gibi Aspen'in de beni düşüneceğini biliyordum. Program daha bitmeden burada olacağına, affedilmek için yalvaracağına ve bana evlenme teklifi edeceğine bahse girebilirdim. Biraz çocukça olacaktı, kızlar için herhangi bir şeyin garantisi olmayacaktı ama günün genel heyecanıyla hesap kitap yapmış olacaktı.

Bu olay, muhtemelen birçok şeyi kolaylaştıracaktı.

Kafamda, her şey mükemmel bir şekilde işliyordu. Kafamda, herkes mutluydu...

Rapor'un yayınlanmasına on dakika vardı ve hepimiz erkenden yerlerimize geçmiştik. Duyurunun bir anını bile kaçırmamayı tek isteyenler bizler değildik.

"Kraliçe Amberly'nin seçildiği anı hatırlıyorum! Ah, daha en başından başaracağını biliyordum." Annem, sanki bu bir filmmiş gibi patlamış mısır hazırlıyordu.

Gerad, "Sen de bu çekilişe katılmış mıydın anne?" diye sordu.

"Hayır tatlım, annen bu çekiliş için iki yaş küçüktü. Fakat şanslıyım ki yerine babanızı kazandım." Gülümsedi ve göz kırptı.

Vay be. İyi bir ruh hali içinde olmalıydı. Babama, en son ne zaman bu kadar sevgiyle yaklaştığını hatırlamıyordum.

May, "Kraliçe Amberly en iyi kraliçe. Çok güzel ve zeki. Onu ne zaman televizyonda görsem, ben de aynı onun gibi olmak istiyorum," derken iç çekti.

"İyi bir kraliçe," diye sessizce ekledim.

Sonunda saat sekizi vurdu ve milli marşımızın sadece çalgılardan oluşan versiyonuyla birlikte ekrana milli gül armamız geldi. Gerçekten titriyor muydum? Bunun sona ermesi için fazlasıyla hazırdım.

Kral göründü ve savaşla ilgili kısa, güncel bilgiler sundu. Diğer duyuru da kısaydı. Sanki herkes iyi bir ruh hali içindeymiş gibiydi. Bunun, onlar için de heyecan verici olduğunu tahmin ettim.

Sonunda Gösteri Ustası geldi ve Gavril'i davet etti, o da kraliyet ailesine doğru yürüdü.

Krala, "İyi akşamlar Majesteleri," dedi.

"Gavril, seni görmek ne güzel." Kral yerinde duramıyordu.

"Duyuru için heyecanlı mısınız?"

"Ah, evet. Dün, birkaç isim çekilirken ben de odadaydım; hepsi çok tatlı kızlar."

Gavril, "Yani, şimdiden kimler olduğunu biliyor musunuz?" diye bağırdı.

"Sadece birkaçını, sadece birkaçını."

"Sizinle de bu bilgileri paylaştılar mı, efendim?" Gavril, Maxon'a döndü.

"Kesinlikle hayır. Ben de onları herkesle beraber göreceğim." Maxon cevapladı. Kendine hâkim olmaya çalıştığını görebilirdiniz.

Avuçlarımın terlediğini fark ettim.

"Majesteleri." Gavril, kraliçeye doğru yürüdü. "Seçim'e girenlere tavsiyeniz var mı?"

Kraliçe, her zamanki sakin gülümseyişini gönderdi. O Seçim'den geçerken, diğer kadınlar nasıl görünüyordu bilmiyordum ama kimsenin, onun kadar zarif ve tatlı olabileceğini sanmıyordum.

"Sıradan bir kız olarak geçireceğiniz son gecenin keyfini çıkarın. Yarın, ne olursa olsun, hayatınız sonsuza dek değişmiş olacak. Ve eski ama iyi bir öğüt: Kendiniz olun."

"Bilgece sözler kraliçem, bilgece sözler. Ve bunu da duyduktan sonra, hadi Seçim'e katılmak üzere seçilen otuz beş genç leydiyi ortaya çıkaralım. Bayanlar ve baylar, lütfen benimle birlikte, göreceğiniz Illéa'nın Kızlarını tebrik edin!"

Ekran, milli armamızı gösterdi. Sağ, üst köşede, fotoğraflar monitörden yansıtıldığında ifadesini görebilmemiz için Maxon'ın yüzünün olduğu ufak bir kutucuk vardı. Hepimizin yapacağı gibi o da şimdiden haklarında yargıya varacaktı.

Gavril'in elinde bir kart destesi vardı, dünyaları, kraliçeye göre, sonsuza dek değişecek olan kızların adını okumaya hazırdı.

"Hansport'tan Elayna Stoles, Üç." Porselen cildi olan ufak tefek bir kızın fotoğrafı belirdi. Leydi gibiydi. Maxon'ın gözleri ışıldadı.

"Waverly'den Tuesday Keeper, Dört." Çilleri olan bir kız belirdi. Daha olgun, daha yaşlı duruyordu. Maxon, krala bir şeyler fısıldadı.

"Paloma'dan Fiona Castley, Üç." Alev alev gözleri olan bir esmer belirdi. Belki benimle yaşıttı ama daha... deneyimli görünüyordu.

Koltuktaki anneme ve May'e döndüm. "Sizce de korkunç derecede..."

"Carolina'dan America Singer, Beş."

Kafamı geriye çevirdim ve işte oradaydı. Bu, Aspen'in benimle evlenmek için birikim yaptığını öğrendiğimde çekilen fotoğrafımdı. Fotoğraftaki kız ışıldıyordu, umutlu ve güzeldi. Âşık gibiydi. Ve ahmaklardan biri bu aşkın Prens Maxon'a duyulan aşk olduğunu düşünmüştü.

Annem kulağımın dibinde bağırdı ve May zıplayarak, her yere patlamış mısır saçtı. Gerad da heyecanlandı ve dans etmeye başladı. Babam... söylemek güç ama sanırım o da kitabının ardından gizlice gülümsüyordu.

Maxon'ın ifadesinin ne olduğunu göremedim.

Telefon çaldı.

Ve günlerce susmadı.

6. Bölüm

Ertesi hafta evimize doluşup, beni Seçim'e hazırlayan resmi görevlilerle birlikte dopdolu geçti. Başvurumun yarısında yalan söylediğimi düşünen iğrenç bir kadın vardı, ardından, askerlerle birlikte evimizi araştırıp, güvenlik konusunda bilgiler veren gerçek bir saray muhafızı geldi. Görünen o ki potansiyel asi saldırılarından endişelenmeye başlamam için sarayda olmama gerek yoktu. Şahane.

Silvia adında bir kadın –aynı anda hem neşeli hem de iş kadını gibi konuşabilen biri– iki kere telefon ederek, bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını öğrenmek istedi. En sevdiğim ziyaretçi, yeni kıyafetlerim için vücut ölçümü almaya gelen zayıf, keçi sakallı bir adamdı. Sürekli kraliçeninkiler gibi resmi kıyafetler giymeye yönelik ne hissedeceğimi bilemiyordum ama herhangi bir değişikliği de dört gözle bekliyordum.

Bu ziyaretçilerin sonuncusu, evimden ayrılmadan iki gün önce, Çarşamba günü öğleden sonra geldi. Tüm resmi kuralları bana anlatmakla görevliydi. İnanılmaz derecede zayıftı, geriye doğru yatırılmış yağlı siyah saçları vardı ve sürekli terliyordu. Eve girince, özel olarak görüşebileceğimiz bir yer olup olmadığını sordu. Bu, bir şeyler döndüğüne dair aldığım ilk ipucuydu.

Annem, "Eh, eğer sizin için de uygunsa, mutfakta oturabiliriz," diye önerdi.

Adam kafasını mendille sildi ve May'e doğru baktı.

"Aslında, herhangi bir yer uygun. Sadece, yaşça ufak olan kızınızın odadan ayrılmasını isteyebileceğinizi düşünmüştüm."

May'in duymaması gereken ne söyleyebilirdi ki?

May, bir şeyler kaçıracağı için üzülerek, "Anne?" diye sordu.

"May, sevgilim, git ve resimlerin üzerinde çalış. Geçen hafta işlerini biraz ihmal ettin."

"Ama..."

"Hadi seni geçireyim May," diye önerirken, gözlerinde beliren yaşlara bakıyordum.

Holden geçip, kimsenin duyamayacağı bir yere gittiğimizde, onu kendime doğru çekip, kucakladım.

"Endişelenme," diye fısıldadım. "Sana bu gece her şeyi anlatacağım. Söz."

Şansıma, her zamanki gibi yukarı aşağı zıplayarak gizliliğimizi bozmadı. Sıkıntıyla kafasını salladı ve babamızın stüdyosundaki küçük köşesine gitti.

Annem, Sıska için çay yaptı ve konuşmak için mutfakta oturduk. Bir yığın kâğıdı vardı ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir dosyanın yanında da bir kalem duruyordu. Evraklarını düzenledi ve konuştu.

"Gizli saklı konuştuğum için üzgünüm ama söylemem gereken bazı sözler genç kulaklar için uygun değil."

Annemle birbirimize hızlıca bir bakış attık.

"Bayan Singer, bu kulağa biraz sert gelecektir ama son Cuma itibarıyla, artık siz Illéa'nın malı sayılırsınız. Bundan sonra vücudunuza göz kulak olmalısınız. Bu bilgilere göz atarken, imzalamanız gereken birkaç form olacak. Olası herhangi

bir uygunsuz durum, Seçim'den elenmenizle sonuçlanacaktır. Anlıyor musunuz?"

Dikkatlice, "Evet," dedim.

"Çok güzel. Hadi basit olanlarla başlayalım. Vitaminler var. Beş olduğunuz için, her zaman gerekli besinlere ulaşamadığınızı varsayıyorum. Her gün bunlardan bir tane almalısınız. Şu anda kendi başınasınız ama sarayda size yardım edecek birileri olacak." Bana büyük bir ilaç şişesi uzattı ve yanında da kabul ettiğime dair imzalamam gereken form vardı.

Kahkaha atmamak için kendimi tuttum. Hap yutmak için kimin yardıma ihtiyacı olabilir ki?

"Doktorunuzdan aldığım rapor yanımda. Burada endişelenecek pek bir şey yok. Mükemmel derecede sağlıklı görünüyorsunuz fakat pek uyumadığınızı söyledi?.."

"Hımm, yani... Heyecandan dolayı, uyumak biraz zorlaştı." Gerçeğe yakındı. Günler, saray için hazırlıklarla kasırga gibi geçiyordu ama geceleri, sakinleştiğimde, Aspen'i düşünüyordum. Aklıma gelmesine mani olamayacağım tek an buydu ve aklımdan çıkmaya pek gönlü olmadığı da ortadaydı.

"Anlıyorum. Eh, bu gece ihtiyacınız olursa diye bazı uyku ilaçları alabilirim. İyice dinlenmiş olmanızı istiyoruz."

"Hayır, gerek yok."

"Evet var." Annem araya girdi. "Üzgünüm, tatlım ama çok yorgun görünüyorsun. Lütfen, ona uyku ilacı alın."

"Peki efendim." Sıska, dosyama bir not daha aldı. "Devam ediyoruz. Şimdi, bu özel bir konu biliyorum ama her katılımcı ile konuşmamız gerekiyor, o nedenle lütfen utanmayın." Duraksadı. "Sizin bakire olduğunuza dair onayınıza ihtiyacım var."

Annemin gözleri yerlerinden fırladı. Demek bu nedenle May'in gitmesi gerekiyordu.

"Ciddi misiniz?" Bunu yapmak için birini gönderdiklerine

inanamıyordum. En azından bir kadın gönderselerdi...

"Üzgünüm, ciddiyim. Değilseniz, bunu acilen öğrenmemiz gerekiyor."

Iyy. Ve odada annem de var. "Yasaları biliyorum efendim. Aptal değilim. Tabii ki öyleyim."

"İyice düşünün lütfen. Eğer yalan söylediğiniz ortaya çıkarsa..."

Annem, "Tanrı aşkına, America'nın erkek arkadaşı bile olmadı!" dedi.

"Doğru." Bu ipe sarılıp konunun kapanmasını umut ediyordum.

"Çok iyi. Sözlerinizi onaylamak için bu formu imzalamanız gerekiyor."

Gözlerimi devirdim ama itaat ettim. Bu toprakların neredeyse yok olacağını düşününce, Illéa'nın varoluşuna memnunsam da kuralları, boğuluyormuşum, sanki görünmez zincirlerle bağlanmışım gibi hissettirmeye başlamıştı. Kimi seveceğinize karar veren yasalar, bekâretinizi korumanızla ilgili yasalar; insanı çileden çıkarıyorlar.

"Kuralları size tekrar anlatmam gerekiyor. Gayet açıklar ve uymakta zorluk çekmemelisiniz. Eğer herhangi bir sorunuz varsa, sadece sorun."

Form yığınından gözlerini kaldırıp bana baktı.

"Sorarım," diye mırıldandım.

"Kendi başınıza saraydan ayrılamazsınız. Prens tarafından gönderilmiş olmanız gerekir. Kral ve kraliçe bile sizi zorla dışarı atamazlar. Prense, sizi onaylamadıklarını söyleyebilirler ama kimin kalıp, kimin gideceğiyle ilgili tüm kararları prens verir. Seçim için belirli bir süre yoktur. Günler içinde de son bulabilir, yıllara da yayılabilir."

"Yıllar mı?" diye korkuyla sordum. Bu kadar uzun süre olması fikri beni germişti.

"Endişeye gerek yok. Prens, bu kadar uzun süre almasına pek razı olmaz. Bu, onun kararlılığını gösterecek bir an ve Seçim'in uzun zamana yayılması dışarıdan pek hoş görünmez. Fakat o şekilde olmasını isterse, Prens kararını verene kadar kalmanız gerekecektir."

Korkum belli olmuş olmalı, çünkü Annem uzanıp, elime hafifçe vurdu. Sıska, öte yandan, şaşırmamıştı.

"Prens ile görüşeceğiniz vakitleri siz belirlemeyeceksiniz. İsterse, teke tek görüşmeleri kendisi ayarlayacaktır. Eğer daha geniş bir sosyal çevredeyseniz ve o da oradaysa, farklı olacaktır. Fakat davet edilmeden ona gitmeyeceksiniz.

Kimse sizin diğer otuz dört katılımcıyla iyi geçinmenizi beklemese de onlarla kavga etmeyecek ya da sabotaj girişiminde bulunmayacaksınız. Eğer başka bir katılımcıya zarar verirken yakalanırsanız, onu rahatsız eder, bir şeyini çalarsanız ya da prensle olan kişisel ilişkisini zedeleyecek bir şey yaparsanız, sizi o anda evinize gönderme yetkisi prenstedir.

Sadece Prens Maxon'la romantik bir ilişki kuracaksınız. Birine aşk notları yazarken ya da saraydaki başka biriyle ilişki kurarken yakalanırsanız, ihanet sayılacak ve ölümle cezalandırılacaksınız."

Bu kuralı duyunca, annem gözlerini devirdi ama beni endişelendirebilecek tek kural buydu.

"Eğer Illéa'nın yazılı herhangi bir kuralını çiğnerken yakalanırsanız, suçunuz ölçüsünde ceza göreceksiniz. Seçim'den biri olmanız, sizi kanunların üstünde bir konuma taşımaz.

Saray tarafından, size özel olarak hazırlanmamış hiçbir kıyafeti giymeyecek, hiçbir yemeği yemeyeceksiniz. Bu bir güvenlik önlemidir ve katı şekilde uygulanır.

Cuma günleri, tüm Başkent Raporları'nda hazırda bulunacaksınız. Bazen, ama daima önceden belirtilecek şekilde, saray-

da kameralar ve fotoğrafçılar olacak ve siz de nazik davranacak ve prens ile geçirdiğiniz hayatı görmelerine izin vereceksiniz.

Sarayda geçirdiğiniz her hafta, ailenize maddi yardım sunulacak. Gitmeden önce ilk çekinizi vereceğim. Ayrıca sarayda kalmayacak olsanız dahi Seçim'den sonraki hayatınıza uyum sağlayabilmeniz için maddi yardım alacaksınız. Maddi yardımınız, yeni yerleşim yeri ve çalışma ortamınız da ayarlanırken, saraydan ayrılmadan önceki son hazırlıklarınız sırasında verilecek.

İlk ona girerseniz, Elit sayılacaksınız. Bu statüye eriştiğinizde, prenses olarak sahip olacağınız hayata dair özel bilgiler ve kısıtlamaları öğrenmeniz talep edilecektir. Vakti gelmeden bu detayları araştırmanız yasaktır.

Şu andan itibaren, sosyal statünüz Üçtür."

"Üç mü?" Annemle hep bir ağızdan bağırdık.

"Evet. Seçim'den sonra kızların eski hayatlarına dönmeleri zordur. İkiler ve Üçler için sorun olmaz ama Dörtler ve daha aşağıdakiler sorun yaşarlar. Artık Üçsünüz ama ailenizin diğer üyeleri Beş olarak kalacak. Eğer kazanırsanız, tüm aileniz, kraliyet ailesinin fertleri olarak Bir sayılacaklar."

"Bir." Kelime annemin dudaklarında soldu.

"Ve sonuna kadar gidebilirseniz, Prince Maxon ile evlenecek, Illéa'nın veliaht prensesi olacak ve bu unvanın getirdiği tüm haklar ile sorumluluklara sahip olacaksınız. Anlıyor musunuz?"

"Evet." Bu kısım, ne kadar kulağa büyük gibi gelse de katlanılacak en basit kısımdı.

"Çok iyi. Eğer şu formu imzalayıp, tüm resmi kuralları duyduğunuzu belirtebilirseniz ve Bayan Singer siz de bu formu, çekinizi aldığınıza dair imzalayabilirseniz, lütfen."

Miktarı görmemiştim ama annemin gözlerini yaşartmıştı.

Gidiyor olma fikri beni perişan ediyordu ama bir sonraki gün geri gönderilecek dahi olsam, sadece bu çek bile bize çok rahat bir yıl yaşatmaya yetecekti. Geri geldiğimde herkes şarkı söylememi isteyecekti. Çok fazla işim olacaktı. Fakat bir Üç olarak da şarkı söylememe izin verilecek miydi? Eğer Üçlerin kariyer yollarından birini seçmem gerekecekse, sanırım öğretmenlik yapardım. Belki en azından diğerlerine şarkı söyleme konusunda yardım ederdim.

Sıska formlarını topladı ve gitmek üzere ayağa kalktı, vakit ayırdığımız ve çay ikramımız için teşekkür etti. Ayrılmadan önce sadece tek bir görevliyle daha temasa geçmem gerekiyordu; o benim yardımcım olacaktı, evimden alınıp, havaalanına varana kadar rehberlik edecek olan kişiydi. Ve sonra... sonra tek başıma olacaktım.

Konuğumuz, ona kapıya kadar eşlik etmemi istedi ve annem de akşam yemeğine başlamak istediği için onayladı. Onunla tek başıma kalmak istemiyordum ama kısa bir yoldan geçirecektim zaten.

Sıska, eli kapıdayken "Bir şey daha var," dedi. "Bu aslında bir kural değil ama görmezden gelmeniz de akılsızlık olur. Prens Maxon ile bir şey yapmaya davet edildiğinizde, itiraz etmeyeceksiniz. Ne olursa olsun. Akşam yemeği, dışarıya çıkmak, öpüşmek –öpüşmekten fazlası– herhangi bir şey. Onu reddetmeyin."

"Pardon?" Maxon'ın isterse her şeyimi alabileceğini söyleyenle, bekâretimi onaylamam için bana form imzalatan adam aynı kişi miydi?

"Biliyorum, kulağa... yakışıksız geliyor. Prensi, herhangi bir durumda reddetmek yararınıza olmaz. İyi akşamlar Bayan Singer."

İğrenmiş, tiksinmiştim. Yasa, İlléa yasası, evlenene kadar

beklemenizi buyuruyordu. Bu, hastalıklardan korunmanın etkili bir yoluydu ve sosyal sınıfların bozulmamasını sağlıyordu. Gayri meşru çocuklar, Sekiz olmaları için sokağa atılıyorlardı ve biri tarafından ya da hamilelik nedeniyle keşfedilmenin cezası hapisti. Birileri şüphelense dahi birkaç geceni hapishanede geçirirdin. Doğru, kanun, sevdiğim insanla samimi olmamı yasaklamıştı ve bu beni rahatsız ediyordu. Fakat şu anda Aspen ile aramızdakiler bitmişti ve kendimi sakladığım için memnundum.

Çileden çıkmıştım. Illéa yasasını çiğnersem cezalandırılacağımı söyleyen bir formu henüz imzalamamış mıydım? Kurallardan muaf değildim; az önce söylediği buydu. Fakat görünen o ki prens öyleydi. Ve kendimi kirli, bir Sekizden bile daha aşağı hissettim.

"America tatlım, bu senin için." Annem şakıdı. Kapının çalındığını ben de duymuştum ama açmak için acelem yoktu. Eğer yine biri imzalı fotoğraf isteyecekse, bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

Holden geçip köşeyi döndüm. Orada, işte bir avuç dolusu kır çiçeği vardı, Aspen'dendi.

"Merhaba America." Ses tonu mesafeliydi ve neredeyse sadece iş amaçlı konuşuyordu.

"Merhaba Aspen." Benim ses tonumsa zayıftı.

"Bunlar Kamber ve Celia'dan. Sana şans dilemek istediler." Aramızdaki mesafeyi kapattı ve çiçekleri bana uzattı. Çiçekler kız kardeşlerindendi, ondan değil.

Annem, "Çok tatlılar!" diye bağırdı. Odada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Aspen, burada olduğuna sevindim." Sesimin, onunkisi kadar mesafeli olması için uğraşıyordum. "Hazırlanmaya çalışırken or-

talığı dağıtım. Temizlemem için bana yardım eder misin?"

Annem oradayken, kabul etmek zorundaydı. Genel bir kural olarak, Altılar verilen işi geri çevirmezler. Bu konuda bizim gibiydiler.

Burnundan soludu ve başıyla onayladı.

Aspen, beni hol boyunca takip etti. Bunu kaç defa istediğimi düşünüyordum: Aspen'in evimde yürümesini ve odama girmesini. Durum bundan daha beter olabilir miydi?

Odamın kapısını açtım ve Aspen kahkahayı bastı.

"Eşyalarını bir köpeğe mi toplattın?"

"Kapa çeneni! Aradığımı bulmakta biraz zorluk çektim." Durumuma rağmen, gülümsedim.

Çalışmaya başladı, bir şeyleri topluyor ve gömlekleri katlıyordu. Ben de yardım ettim, tabii ki.

"Bu kıyafetlerden hiçbirini almayacak mısın?" diye fısıldadı.

"Hayır. Yarından itibaren beni onlar giydirecekler."

"Ah. Vay be."

"Kız kardeşlerin hayal kırıklığına uğradı mı?"

"Aslında, hayır." İnanamayarak kafasını salladı. "Senin yüzünü gördükleri anda tüm ev yıkıldı. Senin için çıldırıyorlar. Özellikle annem."

"Anneni seviyorum. Bana karşı daima kibar."

Odam normal haline dönerken, birkaç dakika sessizlik içinde geçti.

"Fotoğrafın..." diye başladı, "Kesinlikle güzeldi."

Ona, güzel olduğumu söyletmek canını acıttı. Bu hiç adil değildi. Yaptığım onca şeyden sonra.

"Senin içindi," diye fısıldadım.

"Ne?"

"O an sadece... Bana yakında evlenme teklifi edeceğini düşünmüştüm." Sesim sertti.

Aspen bir anlığına sessiz kaldı, kelimelerini seçiyordu.

"Bunu düşünüyordum ama artık bir önemi yok."

"Önemi var. Neden bana söylemedin?"

Ensesini ovuşturarak karar vermeye çalışıyordu.

"Bekliyordum."

"Ne için?" Beklemeye değecek ne olabilirdi ki?

"Orduya alınmayı."

Konulardan biri buydu. Orduya katılmaya karar vermek zordu. Illéa'da, on dokuz yaşındaki her erkek seçilebilirdi. Yılda iki kere, herkesin doğum gününe altı ay kala, rastgele asker seçiliyordu. On dokuz yaşından yirmi üç yaşına kadar askeri vazifeni yerine getiriyordun. Vakit yaklaşıyordu.

Bundan konuşmuştuk tabii ki fakat gerçekçi değildik. Sanırım ikimiz de eğer biz orduya alımları yok sayarsak, onların da bizi yok sayacağını umuyorduk.

Asker olunca otomatik olarak İki olabilmen kutsanma gibiydi. Devlet seni eğitir ve hayatının sonuna kadar maaşa bağlardı. İşin olumsuz tarafı, nereye gideceğini asla bilemeyecek olmandı. Kendi bölgenden gönderirlerdi, tabii ki. Tanıdığın insanlara karşı daha hoşgörülü olacağını varsayarlardı. Kendini sarayda veya başka bir bölgenin yerel polis kuvvetinde görevde bulabilirdin. Ya da kendini orduda bulabilirdin ve savaşa gönderilirdin. Savaşa gönderilen adamlardan çoğu evine geri dönemezdi.

Eğer bir adam, orduya çağrılmadan önce evlenmediyse, muhtemelen hep beklerdi. En iyi ihtimalle, eşinden dört sene ayrı kalman gerekirdi. En kötü ihtimalle ise eşin genç yaşta dul kalırdı.

"Ben sadece... Ben sana bunu yapmak istemedim," diye fısıldadı.

"Anlıyorum."

Doğruldu, konuyu değiştirmeye çalışıyordu. "Eh, saraya ne götüreceksin?"

"Beni sonunda kovduklarında giyeceğim kıyafetleri. Bazı fotoğrafları ve kitapları. Enstrümanlarıma ihtiyacım olmayacağı söylendi. İstediğim her şey orada hazır bulunacakmış. Yani, şuradaki küçük çantamı alacağım, hepsi bu."

Şimdi oda derli topluydu ve sırt çantam bir anda, nedense bana kocaman göründü. Sahip olduğum mat renkli şeylere karşın bana getirdiği çiçekler masamda parlıyordu. Belki de şu anda artık her şey daha soluk göründüğündendir... Her şey bittiği için.

"İçinde pek bir şey yok," dedi.

"Mutlu olmak için hiçbir zaman çok fazla şeye ihtiyaç duymadım. Bunu bildiğini sanıyordum."

Gözlerini kapadı. "Kes artık America. Ben doğru olanı yaptım."

"Doğru olanı mı? Aspen, beni yapabileceğimize inandırdın. Bana kendini sevdirdin. Ve sonra beni bu lanet yarışmaya soktun. Beni, Maxon'ın oyuncaklarından biri olayım diye yolladıklarını biliyor muydun?"

Benimle yüzleşmek için kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Onu geri çevirmeme izin vermeyecekler. *Hiçbir şey* için."

Aspen hastalıklı, sinirli görünüyordu. Elleri yumruk halini almıştı. "Seninle evlenmek istemese... bile... yapabilir mi?"

"Evet."

"Üzgünüm. Bilmiyordum." Birkaç kere derin nefes aldı. "Fakat seni seçerse... iyi olacak. Sen mutlu olmayı hak ediyorsun."

Bu yetmişti. Suratına tokadı bastım. "Seni aptal!" Fısıltıyla karışık bağırıyordum. "Senden nefret ediyorum! Seni sevmiştim! Seni istemiştim; tek istediğim sendin!"

Gözleri doldu ama umursamadım. Beni yeterince incitmişti ve artık sıra ondaydı.

"Gitmeliyim," dedi ve kapıya yöneldi.

"Bekle. Sana ödeme yapmadım."

"America bana ödeme yapman gerekmez." Yine gitmek için davrandı.

"Aspen Leger, sakın kıpırdama!" Sesim öfkeliydi. Ve durdu, sonunda bana dikkatini veriyordu.

"Bir olduğunda işe yarayacak bir alıştırma." Gözlerini görmeseydim, hakaret ettiğini değil, şaka yaptığını düşünürdüm.

Sadece kafamı salladım ve masama giderek kendi başıma kazandığım tüm paramı çıkardım. Her bir kuruşu ellerine koydum.

"America, bunları almıyorum."

"Almazsan canın cehenneme. Benim bunlara ihtiyacım yok ama senin var. Eğer beni bir kez olsun sevdiysen alırsın. Gururun bize yapacağını yapmadı mı?" Bir yanının vazgeçtiğini biliyordum. Kavga etmeye son vermişti.

"İyi."

"Ve bunları da." Yatağımın arkasına uzandım, kuruş kavanozumu çıkardım ve hepsini eline döktüm. Asi bir kuruş kavanozun dibine yapışıp, kaldı. "Bunlar daima senindi. Kullanmalısın."

Artık ona ait hiçbir şeyim kalmamıştı. Ve umutsuz kalıp, o kuruşları da harcadığında onda da bana ait hiçbir şeyi kalmayacaktı. Acının başladığını hissettim. Gözlerim doldu ve hıçkırıklarımı bastırabilmek için zorla nefes aldım.

"Üzgünüm Mer. İyi şanslar." Parayı ve kuruşları cebine sokarak dışarı koştu.

Bu şekilde ağlayacağımı düşünmemiştim. Kocaman, sarsan hıçkırıklar bekliyordum, yavaşça akan, ufak gözyaşları değil.

Tam kavanozu bir rafa kaldırıyordum ki o ufak kuruşu tekrar fark ettim. Parmağımı kavanoza soktum ve yapıştığı yerden kurtardım. Camın içinde kendi başına takırdadı. İçi boş bir

sesti ve yankısını göğüs kafesimde hissedebiliyordum. Biliyordum ki iyi de olsa kötü de olsa, Aspen'den kurtulamamıştım, henüz değil. Belki de asla kurtulamayacaktım. Sırt çantamı açtım, kavanozu içine koyup fermuarını kapattım.

May odama sessizce girdi ve o aptal haplardan birini yuttum. May'e sarılırken uykuya daldım, sonunda hissizleştim.

KAKTÜS TEAM

7. Bölüm

Ertesi sabah Seçim'e katılanların üniformasını giydim: siyah pantolon, beyaz gömlek, saçımda bölgemin sembolü olan çiçek, bir zambak. Ayakkabılarıma kendim karar verecektim. Eskimiş, kırmızı, topuksuz ayakkabılarımı seçtim. Bende prenses kumaşı olmadığını en başından belli etmem gerektiğini kavramıştım.

Kısa süre sonra, meydana gitmek için ayrılmamız planlanmıştı. Seçilmişlerden her biri bugün kendi bölgelerinde ağırlanacaklardı ve ben kendi törenimi iple çekmiyordum. Ben ayakta dikilmekten başka hiçbir şey yapmazken, dik dik bana bakan onca insan. Güvenlik amacıyla birkaç kilometre için arabaya bindirildiğimde, tüm bunlar şimdiden komik gelmeye başlamıştı.

Gün huzursuzlukla başladı. Kenna, James ile birlikte beni yolcu etmek için geldi ki yorgun ve hamile olduğunu hesaba katarsak, bu çok kibar bir davranıştı. Kota da uğradı ama onun varlığı sakinlik yerine gerginlik yarattı. Bizim için tedarik edilen arabaya yürüdüğümüzde, Kota açık ara en yavaşımızdı, birkaç fotoğrafçının ve iyi dileklerde bulunanların ona iyice bakmasını sağlıyordu. Babam kafasını sağa sola salladı.

May tek teselli kaynağımdı. Elimden tuttu ve coşkusunun

bir kısmını bana aktarmaya çalıştı. Kalabalık meydana vardığımızda hâlâ kopmamıştık. Görünen o ki Carolina bölgesindeki herkes beni yolcu etmek için gelmişti. Ya da bu kadar önemli olan neymiş görmek için.

Yerden yüksekteki sahnede dururken kastlar arasındaki sınırları görebiliyordum. Margareta Stines Üçtü ve ebeveynleriyle birlikte gözlerinden hançer fırlatırcasına bana bakıyordu. Tenile Digger Yediydi ve öpücükler atıyordu. Daha üstte yer alan sosyal sınıflar sanki onlara ait olan bir şeyi çalmışım gibi bakıyorlardı. Aşağıdaki Dörtler benim için tezahürat yapıyorlardı; yükselen sıradan kız için. Sanki her biri için bir şeyleri temsil ediyormuşum gibi buradaki herkese neyi ifade ettiğimin farkına vardım.

Başımı dik tutarak, bu suratlara odaklanmaya çalıştım. Bu işi layıkıyla yapmaya niyetlendim. Aramızdakilerin en iyisi olacaktım, *Alt Tabakanın En İyisi*. Bu bana bir tür amaç sağladı. America Singer: alt tabakanın şampiyonu.

Belediye başkanı böbürlenerek konuştu.

"Ve tüm Carolina, Magda ile Shalom Singer'ın güzel kızları, yeni Leydi America Singer'a tezahürat yapacak!"

Kalabalık alkışladı ve tezahürat yaptı. Bazıları çiçek fırlattı.

Bir anda sesi idrak ettim, gülümsüyor ve el sallıyordum, daha sonra tekrar kalabalığı araştırmaya koyuldum ama bu kez farklı bir amacım vardı.

Onun yüzünü son bir kez daha görmek istiyordum, şayet görebilirsem. Gelecek miydi bilmiyordum. Dün güzel göründüğümü söylemişti ama ağaç evde olduğundan bile daha mesafeliydi ve gardını almıştı. Aramızdakiler bitmişti ve bunu biliyordum. Fakat bir insanı neredeyse iki sene boyunca sevip, bir gecede her şeyi tersine çeviremezsin.

Kalabalıkta birkaç kişiye baktıktan sonra onu buldum.

Anında bulmamış olmayı diledim. Aspen orada, önünde Brenna Butler ile duruyor, kızın beline gelişigüzelce sarılıyor ve gülümsüyordu.

Belki de bazı insanlar bir gecede her şeyi tersine çevirebiliyordur.

Brenna Altıydı ve benimle yaşıt sayılırdı. Yeterince güzeldi, sanırım, gerçi bana bir nebze olsun benzemiyordu. Benim için planladığı düğüne ve hayata sahip olacağını tahmin ettim. Ve görünen o ki artık Aspen, orduya alımları da pek umursamıyordu. Kız ona gülümsedi ve ailesinin yanına doğru yürüyerek, uzaklaştı.

Bunca zaman bu kızdan mı hoşlanmıştı? O her gün gördüğü, bense haftada bir kere gördüğü, onu besleyen ve öpücüklere boğan kız mıydım? Yasak konuşmalarımızın, sadece uzun, sıkıcı saatler süren ıvır zıvırdan ibaret olduğunu düşünmüş olabileceği aklıma geldi.

Ağlayamayacak kadar sinirliydim.

Ayrıca, burada ilgimi bekleyen hayranlarım vardı. Yani, Aspen onu gördüğümü bilmeden ben bana taparcasına bakan suratlara yöneldim. Her zamankinden daha büyük olan gülümsememi tekrar takınıp el sallamaya başladım. Artık Aspen, kalbimi kırarak tatmin olamayacaktı. Beni buraya o getirmişti ve ben de bu durumdan yararlanacaktım.

Belediye başkanı, "Bayanlar ve baylar, en sevdiğimiz Illéa Kızı'nı, America Singer'ı lütfen hep birlikte uğurlayalım!" diye seslendi. Arkamda, küçük bir bando milli marşımızı çaldı.

Daha fazla tezahürat, daha fazla çiçek. Aniden belediye başkanı kulağımın dibinde bitiverdi.

"Bir şeyler söylemek ister misin canım?"

Kabalaşmadan nasıl hayır diyeceğimi bilmiyordum. "Teşekkür ederim ama bu iş beni aştı, bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum."

Ellerimi avuçlarına aldı. "Tabii ki canım kızım. Sen hiç endişelenme, ben her şeyi halledeceğim. Sarayda seni bu tarz şeyler için eğitecekler. Buna ihtiyacın olacak."

Daha sonra, belediye başkanı kalabalığa vasıflarımı anlattı, sinsice benim bir Beşe göre ne kadar zeki ve çekici olduğumu belirtti. Fena bir adama benzemiyordu ama bazen üst sosyal sınıfların en nazik üyeleri bile insanları hor görebiliyordu.

Gözlerim kalabalığı tararken, Aspen'in yüzünü bir kez daha gördüm. Acı çekiyor gibiydi. Bu, birkaç dakika önce Brenna ile birlikteyken takındığı ifadenin taban tabana zıttıydı. Yine mi oyun? Gözlerimi kaçırdım.

Belediye başkanı konuşmasını tamamladı, gülümsedim ve herkes, sanki adam bilinen en ilham verici konuşmayı yapmış gibi tezahürat yaptı.

Ve aniden hoşça kal deme zamanı geliverdi. Mitsy, yardımcım, vedalarımın sessiz ve kısa olması gerektiğini söyledi ve daha sonra beni, havaalanına ulaştıracak arabaya kadar götürdü.

Kota, gurur duyduğunu söyleyerek bana sarıldı. Akabinde, abartılı bir şekilde, resimlerinden Prens Maxon'a bahsetmemi söyledi. Bu kucaklaşmadan, elimden geldiğince zarif görünerek sıyrıldım.

Kenna ağlıyordu.

"Seni zaten nadiren görebiliyordum. Gittiğinde ne yapacağım?" diye haykırdı.

"Endişelenme. Yakında eve dönmüş olurum."

"Tabii ya kesin! Sen, Illéa'daki en güzel kızsın. Seni sevecek!"

Neden herkes bunun güzelliğe bağlı olduğunu düşünüyordu ki? Belki öyleydi. Belki Prens Maxon, konuşabileceği bir eş aramıyordu, sadece güzel görünecek birini arıyordu. Aslında, geleceğimin bu olduğunu düşününce ürperdim. Ama benden çok daha çekici kızlar da gidiyordu.

Kenna'ya hamile karnı nedeniyle sarılmak zordu ama başardım. Aslında pek tanımadığım James de bana sarıldı. Sonra sıra Gerad'daydı.

"Uslu bir çocuk ol, tamam mı? Piyanoyu dene. Bahse girerim müthişsindir. Eve döndüğümde dinlemek istiyorum."

Gerad sadece başını salladı, bir anda üzüldü. Minik kollarıyla beni sardı.

"Seni seviyorum America."

"Ben de seni seviyorum. Üzülme. Yakında evde olacağım."

Yine kafasını salladı ama kollarını kavuşturarak suratını astı. Evden ayrılışıma bu tepkiyi vereceğini hiç düşünmemiştim. May'in tam tersiydi. O, zıvanadan çıkmış gibi parmak uçlarında zıplıyordu.

"Ah America, prenses olacaksın! Biliyorum!"

"Ah, hişşş! Bunun yerine, Sekiz olup, her gün seninle kalmayı tercih ederim. Sadece benim için uslu ol ve çok çalış."

Kafasını sallayıp, biraz daha zıpladı ve daha sonra, neredeyse ağlayacak olan babamın sırası geldi.

"Babacığım! Ağlama." Kendimi kollarına attım.

"Dinle beni kuzucuk. Kazan ya da kaybet, sen daima benim prensesim olacaksın."

"Ah babacığım." Sonunda ağlamaya başladım. Korkuyu, üzüntüyü, endişeyi, gerginliğimi ortaya saçmak için bu kadarı –bunların hiçbirinin önemi olmadığını anlatan tek bir cümle– yeterliydi.

Kullanılsam, istenmesen ve geri gelsem dahi benimle gurur duyardı.

Bu kadar çok sevilmek dayanılacak gibi değildi. Sarayda etrafım muhafızlarla çevrili olacaktı ama babamın kollarından daha güvenli bir yerin olacağına inanmıyordum. Kendimi geri çektim ve anneme sarıldım.

"Sana ne derlerse yap. Somurtmayı kes ve mutlu olmaya bak. Uslu ol. Gülümse. Bizi haberdar et. Ah! Senin özel biri olacağını biliyordum."

Tatlı bir laf etmek istemişti ama bu benim duymaya ihtiyacım olan şey değildi. Keşke bana zaten, aynı babam için olduğum gibi, onun için de özel biri olduğumu söyleseydi. Fakat sanırım asla benim için daha fazlasını istemeye, benden daha fazlasını istemeye bir son vermeyecekti. Belki de tüm anneler böyleydi.

"Leydi America, hazır mısınız?" Mitsy sordu. Suratım kalabalıktan uzaktaydı ve hızlıca gözyaşlarımı sildim.

"Evet. Tamamen hazırım."

Çantam, parlayan beyaz arabada beni bekliyordu. İşte hepsi buydu. Sahnenin köşesine, merdivenlere doğru yürümeye başladım.

"Mer!"

Döndüm. Bu sesi nerede olsa tanırdım.

"America!"

Aspen'in çırpınan kollarını gördüm. Kalabalığı yarıyordu, insanlar onun bu pek-de-kibar-olmayan itiş kakışlarına isyan ediyordu.

Gözlerimiz buluştu.

Durdu ve baktı. Suratını okuyamıyordum. Endişe mi? Pişmanlık mı? Her neydiyse, bunun için çok geçti. Kafamı sağa sola salladım. Aspen'in oyunlarına karnım toktu.

"Bu taraftan Leydi America," Mitsy, merdivenlerin aşağısından yolu tarif ediyordu. Yeni adımı hazmetmek için kendime kısa bir süre tanıdım.

Annem, "Güle güle hayatım!" diye seslendi.

Ve yola koyuldum.

8. Bölüm

Havaalanına varan ilk kişi bendim ve yaşadığım korku tarif edilemezdi. Kalabalığın çılgın heyecanı yok olmuştu ve artık korkunç uçma deneyimi ile yüzleşiyordum. Seçilmiş üç kızla birlikte yolculuk yapacaktım ve sinirlerime hâkim olmaya çalışıyordum. Onların gözü önünde panik atak geçirmeyi cidden istemiyordum.

Şimdiden tüm Seçilmişlerin adlarını, suratlarını ve sosyal sınıflarını ezberlemiştim. Terapi etkili bir egzersiz olarak başlamıştı, beni yatıştırıyordu. Bilmeceleri ve çarpım tablosunu da bu şekilde ezberlerdim. Aslında, orada bulunacağım süre içinde vakit geçirmek isteyebileceğim, dostane yüzler arıyordum. Hiç arkadaşım olmamıştı. Çocukluğumun çoğunu Kenna ve Kota ile oynayarak geçirmiştim. Eğitimimi annem vermişti ve birlikte çalıştığım tek insan da oydu. Diğer kardeşlerim kendi yollarına gittiklerinde, kendimi May ve Gerad'a adamıştım. Ve Aspen'e...

Fakat Aspen'le hiçbir zaman sadece arkadaş değildik. Onun farkına vardığım andan itibaren ona âşık olmuştum.

Şimdi başka bir kızın elini tutuyordu.

Tanrıya şükür yalnızdım. Diğer kızların yanında gözyaşlarımla başa çıkamazdım. Canımı acıtıyordu. Canım yanıyordu. Ve yapabileceğim bir şey yoktu.

Buraya hangi cehennemden gelmiştim ki? Bir ay önce, hayatımdaki her şeyden emindim ve şimdi bu bilinirliğin her bir parçası yok olmuştu. Yeni ev, yeni kast, yeni hayat. Hepsi aptal bir kâğıtla fotoğraf yüzündendi. Oturup, kaybettiğim her şey için ağlamak istiyordum.

Bugün, diğer kızlardan biri de üzgün müdür diye merak ediyordum. Ben hariç herkesin kutlama yaptığını hayal ettim. Ve en azından benim de öyle görünmem gerekiyordu, çünkü herkes izleyecekti.

Gelecek her şey için kendimi hazırladım ve cesaretimi topladım. Tüm geride kalanlar için yapmaya karar verdiğim tek şey şuydu: geride bırakmak. Saray benim mabedim olacaktı. Aspen'in adını ne düşünecek ne de söyleyecektim. Benimle birlikte oraya gelmeye izni yoktu; bu küçük macera için koyduğum kural buydu.

Daha fazlası değil.

Hoşça kal, Aspen.

Yarım saat kadar sonra, aynı benimkiler gibi beyaz gömlek ve siyah pantolon giymiş iki kız daha kapıdan içeri girdi, yanlarındaki yardımcıları çantalarına mukayyet oluyordu. İkisi de gülümseyerek, bugün Seçilmişler arasında depresif olan tek kişi olabileceğim yönündeki düşüncemi onaylıyor gibiydiler.

Sözümü tutma zamanı gelmişti. Yüzüme bir gülümseme yerleştirip orada durarak el sıkıştım.

Canlı bir şekilde "Selam," dedim. "Ben America."

Sağdaki kız "Biliyorum!" dedi. Kahverengi gözlü bir sarışındı. Anında, onun Kent'ten Marlee Tames olduğunu anladım.

Uzattığım elimi umursamadı; samimi bir şekilde kucaklaşmak için yaklaştı.

"Ah!" Nefes verdim. Bunu hiç beklemiyordum. Gerçi Marlee, samimi ve arkadaş canlısı görünen kızlardan biriydi. Annem, geçen hafta boyunca kızları düşman olarak görmemi söyleyip durmuştu ve bu saldırgan tavrı bana da geçmişti. Yani, burada, tanımadığım biri uğruna benimle ölümüne kavga etmek isteyen kızlardan, en iyi ihtimalle samimi bir hoş geldin bekliyordum. Bunun yerine kucaklandım.

"Ben Marlee ve bu da Ashley." Evet, Allens'dan Ashley Brouillette, Üç. Onun da saçları sarıydı ama Marlee'ninkilerden daha açık bir tondaydı. Gözleriyse masmaviydi, huzurlu yüzüne çok yakışmıştı. Kız, Marlee'nin yanında narin duruyordu.

İkisi de Kuzey'dendi; bu nedenle birlikte geldiklerini tahmin ettim. Ashley, hafifçe, yalın bir şekilde el salladı ve gülümsedi ama tüm yaptığı buydu. Utangaç mıydı yoksa bizi şimdiden çözmeye mi çalışıyordu emin olamadım. Belki de doğuştan Üç olduğu ve nasıl daha iyi davranılması gerektiğini bildiği içindi.

"Saçını sevdim!" Marlee bir anda patladı. "Keşke ben de kızıl saçla doğsaymışım. İnsanı capcanlı gösteriyor. Kızıl saçlı insanların sinirli olduklarını duydum. Doğru mu?"

Berbat günüme rağmen, Marlee'nin davranışı o kadar hayat doluydu ki gülümsemem daha da büyüdü. "Sanmıyorum. Yani, bazen sinirlenebilirim ama kız kardeşim de kızıl kafa ve dünyadaki en tatlı insan."

Böylece, bizi delirten ve ruh halimizi düzelten şeyler hakkında rahat bir sohbete daldık. Marlee filmleri seviyordu, nadiren film izleyebilsem de ben de seviyordum. Dayanılmaz derecede çekici aktörler hakkında konuştuk, Maxon'ın kız arkadaş grubu olmak üzere yola çıktığımızdan bu biraz garip kaçmıştı. Ashley ara sıra kıkırdadı ama hepsi bu kadardı. Kendisine doğ-

rudan bir soru yöneltildiğinde kısa bir cevap veriyor ve tekrar gülümseme gardını alıyordu.

Marlee ile kolayca anlaşıyorduk ve bu bana, belki bu işten, herkese gösterebilecek bir arkadaş edinerek çıkabileceğim umudunu verdi. Muhtemelen sadece yarım saat konuşmuştuk ama zaman uçup gitmişti. Yüksek topukların zemine vurmasıyla çıkan ses olmasaydı, konuşmayı kesmezdik. Kafalarımız aynı anda döndü ve Marlee'nin şaşkınlıktan ağzı açık kaldığını gördüm.

Orada, güneş gözlüklü bir esmer bize doğru yürüyordu. Saçında papatya vardı ama rujuyla uyumlu olsun diye kırmızıya boyanmıştı. Yürürken kalçası sallanıyordu ve sekiz santimlik topuğunun her bir vuruşu kendine güvenen adımlarını vurguluyordu. Marlee ve Ashley'nin aksine, gülümsemedi.

Mutsuz olduğundan değildi. Hayır, hedefe odaklanmıştı. Girişi gözdağı verme amaçlıydı. Ve yeni kız gelirken sessizce "Ah hayır," diyen hanım hanımcık Ashley'nin üzerinde işe yaradı.

Clermont'dan Celeste Newsome, İki, olduğunu anladığım bu kişi beni rahatsız etmedi. Aynı şey için savaştığımızı sanmıştı. Fakat istemediğin bir şeye de seni kimse zorlayamaz.

Celeste sonunda yanımıza geldi ve Marlee, gözdağına rağmen arkadaşça davranmaya çabalayarak tiz bir sesle "Merhaba," dedi.

"Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordu.

Korkusuzca, "Bilmiyoruz," diye cevap verdim. "Gösteriyi uzatmışsın."

Bu hiç hoşuna gitmedi ve beni tepeden tırnağa kadar süzdü. Etkilenmemişti.

"Üzgünüm, beni uğurlamak isteyen çok fazla kişi vardı. Buna engel olamadım." Sanki tapılmak için yaratıldığı ortadaymış gibi kocaman gülümsedi.

Yakında etrafım bunun gibi kızlarla dolacaktı. Harika.

İpucu verir gibi, solumuzdaki kapıda bir adam belirdi.

"Duyduğuma göre, dört Seçilmiş kızın da burada galiba?"

Celeste tatlı bir şekilde "Eminiz," diye cevapladı. Adam sanki biraz eridi, bitti, bunu gözlerinde görebiliyordunuz. Ah. Demek kızın oyunu buydu.

Pilot bir an duraksadı ve sonra şakıdı. "Pekâlâ, Leydiler, beni takip ederseniz, sizi uçağa bindirecek ve yeni evinize göndereceğiz."

Sadece kalkışta ve inişte gerçekten korkutucu olan uçuş, sadece birkaç saat sürdü. Bize yiyecek ve izlemek için filmler sunuldu ama benim tek yapmak istediğim camdan dışarı bakmaktı. Yukarıdan ülkeyi izledim ve ne kadar büyük olduğuna hayret ettim.

Celeste uçuş boyunca uyumayı seçti ve biraz dua etti. Ashley, şimdiden katlanılabilir bir masanın üzerinde maceralarını anlatan mektuplar yazmaya başlamıştı. Yanında kâğıt getirmiş olması akıllıcaydı. Bahse girerim May, prensi içermese de yolculuğun bu kısmını öğrenmeye can atardı.

"Çok zarif." Marlee, kafasıyla Ashley'yi göstererek fısıldadı. Küçük uçağın ön kısmında, karşılıklı dizilmiş pelüş koltuklarda oturuyorduk. "Tanıştığımız andan itibaren ölçülü davranmaktan başka bir şey yapmadı. Zorlu bir rakip olacak," diye içini çekerek ekledi.

"Bunu bu şekilde algılama," diye cevapladım. "Evet, sonuna kadar gitmek istiyorsun ama birilerini yenerek değil. Kendin olmak zorundasın. Kim bilir? Belki Maxon daha rahat birilerini tercih edecektir."

Marlee bunu düşündü. "Sanırım bu iyi bir nokta. O kızdan hoşlanmamak zor. Dehşet kibar biri. Ve çok güzel." Sözlerine katılarak, kafamı salladım. Marlee'nin sesi fısıltıya dönüştü.

"Öte yandan, Celeste..."

Gözlerimi iyice açıp, kafamı sağa sola salladım. "Biliyorum. Sadece bir saat oldu ve ben şimdiden evine döneceği anı iple çekiyorum."

Marlee kahkahasını gizlemek için ağzını kapattı. "Kimse hakkında kötü konuşmak istemiyorum ama çok saldırgan biri. Ve Maxon henüz etrafımızda bile değil. O kız beni biraz geriyor."

"Gerilme," diye cesaretlendirdim. "Onun gibi kızlar, onlar kendilerini yarışmadan diskalifiye ederler."

Marlee iç çekti. "Umarım öyledir. Bazen diyorum ki keşke..."

"Ne?"

"Eh, bazen keşke İkiler bize karşı sergiledikleri tavrın nasıl hissettirdiğini bilseler diyorum."

Kafamı salladım. Kendimi asla Dörtlerle aynı kefeye koymazdım ama sanırım birbirimize yakın bir konumdaydık. İki ya da Üç değilsen, kötünün türevlerinden birisindir.

"Benimle konuştuğun için teşekkürler," dedi. "Herkesin kendi işine bakacağını sanıyordum ama sen ve Ashley bana karşı çok naziktiniz. Belki de her şey eğlenceli olur." Sesi umutla aydınlandı.

Emin değildim ama ben de ona gülümsedim. Marlee'den çekinmek ya da Ashley'ye kaba davranmak için bir sebebim yoktu. Diğer kızlar bu kadar kafa dengi olmayabilirlerdi.

İniş yapıp, korumalarla uçaktan terminale kadar olan yolu yürüdüğümüz sırada ortam sessizdi. Fakat kapılar açılır açılmaz kulak tırmalayan çığlıklarla karşılaştık.

Terminal zıplayan ve tezahürat yapan insanlarla doluydu. Bizim için altın halı serilmiş ve halatlarla çevrilmiş bir yol hazırlanmıştı. Kanal boyunca, etrafa endişeyle bakan ve tehlikeli olabilecek bir durumda saldırmak için hazırda bekleyen ko-

rumalar vardı. Yapacak bundan daha önemli işleri yok muydu cidden?

Şansıma, Celeste öndeydi ve el sallamaya başladı. Bunun, benim düşündüğüm gibi tırsıp kalmak yerine verilmesi gereken doğru tepki olduğunu hemen anladım. Ve her yaptığımız hareketi yakalayan kameralar olduğundan, sürüye önderlik eden kişi olmadığım için çifte memnuniyet yaşadım.

Kalabalık sevinçten çılgına dönmüştü. Bunlar, en yakınında yaşayacağımız insanlardı ve hepsi de kasabalarına gelen kızları incelemek için sabırsızlanıyorlardı. İçimizden biri, bir gün kraliçeleri olacaktı.

Ağzına kadar dolu terminalde insanlar bana seslenirken, saniyeler içinde kafamı birçok kez çevirdim. Adımın yazılı olduğu afişler de vardı. Hayrete düşmüştüm. Şimdiden burada, benim kazanmamı isteyen insanlar vardı; benim kastımdan ya da bölgemden olmayan insanlar. Hepsini yüz üstü bırakacağımı düşündüğümde ufak bir suçluluk dalgası karnımda dolandı.

Kafamı bir anlığına eğdim ve tırabzana yaslanmış küçük bir kız gördüm. On iki yaşından daha büyük olamazdı. Elinde minik yıldızlarla bezenmiş ve köşesine minik bir taç kondurulmuş *YAŞASIN KIZIL KAFALARI* yazan bir pankart vardı. Yarışmadaki tek kızıl kafa olduğumu biliyordum ve kızın saçlarının benimkilerle neredeyse aynı tonda olduğunu fark ettim.

Kız imzalı bir fotoğraf istedi. Yanındaki birileri fotoğraf istedi ve onun yanındaki bir adam da elimi sıkmak istedi. Böylece, resmen tüm sırayı, birkaç kez sağa sola dönerek turladım ve halının diğer tarafında kalan insanlarla da konuştum.

Kızları en az yirmi dakika boyunca bekleterek en geç ayrılan kişi bendim. Aslında, diğer kızları taşıyan uçağın geldiğini görmeseydim bu kadar erken ayrılmazdım ama onların vaktini çalmak bana kabalık gibi görünmüştü.

Arabaya binerken Celeste'nin gözlerini devirdiğini gördüm ama umursamadım. Hâlâ, beni birkaç dakika öncesine kadar korkutan bir duruma nasıl bu kadar çabuk uyum sağlayabildiğime şaşırıyordum. Vedalaşmak, ilk kızlarla tanışmak, uçuşum ve hayran kitlemizle etkileşime girmek. Hepsini kendimi utandırmadan yapmıştım.

Beni terminalde takip eden kameraları düşündüm ve girişimi televizyondan izleyen ailemi gözümün önünde canlandırdım. Gurur duymalarını umuyordum.

KAKTÜS TEAM

9. Bölüm

Havaalanındaki yoğun karşılama partisinden sonra bile saraya giden yol, iyi dileklerini sunan bir yığın insanla doluydu. Onları selamlamak için camları indirmemizin yasaklanmış olması üzücüydü. Öndeki koruma, kendimizi kraliyet ailesinin bir parçası olarak görmemiz gerektiğini söyledi. Çoğu bize tapıyordu ama dışarıda, prensi incitmek ya da monarşiyi zedelemek için bizi incitmekten kaçınmayacak insanlar da vardı.

Arabada Celeste'nin yanına tıkılıp kalmıştım –siyah camları olan, ikişerli grupların karşılıklı oturacağı şekilde tasarlanmış özel bir araçtı– Ashley ve Marlee önümüzde, yan yana oturuyorlardı. Marlee camdan dışarı bakarken ışıldıyordu ve sebebinin ne olduğu açıktı. Adı birçok pankartta yazılıydı. Ne kadar çok hayranı olduğunu saymak imkânsızdı.

Ashley'nin adı da oraya buraya serpiştirilmişti, neredeyse Celeste'ninki kadar çoktu ve benim adımdan açık ara öndeydi. Daima leydi gibi davranan Ashley, geçitte favori olmadığı için telaşlanmadı. Celeste ise, görebildiğim kadarıyla gıcık olmuştu.

"Ne yaptı sence?" Marlee ve Ashley birbirlerine evlerinden bahsederken, Celeste kulağıma fısıldadı.

Karşılık olarak, "Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadım.

"Bu kadar popüler olmak için. Sence birilerine rüşvet mi verdi?" Sanki kafasında, kızın değerini ölçüp biçermiş gibi gözleri Marlee'nin üzerinde odaklandı.

Şüpheyle "O bir Dört," dedim. "Birilerine rüşvet verecek imkânı olmaz."

Celeste dudaklarını ısırır gibi yaptı. "Lütfen. Bir kız, birden fazla yolla karşılığını vererek istediğini elde edebilir," dedi ve camdan dışarı bakmak için kafasını çevirdi

Ne kastettiğini anlamak bir dakikamı aldı ve bu pek içime sinmedi. Marlee kadar masum birinin, öne geçmek uğruna biriyle yatmayı –ya da bir yasağı çiğnemeyi– asla düşünmeyecek olmasından değil, saraydaki hayatın hayal ettiğimden daha acımasız olabileceğinden dolayıydı.

Sarayı pek seçemiyordum ama duvarlarını görebildim. Açık sarı sıvalı ve çok, çok yüksektiler. Yaklaştığımızda açılan kapıların her iki tarafında da muhafızlar vardı. İçerinde, resmi görevlilerin bizleri karşılamak üzere beklediği, ortasında fıskiye olan, uzun, çakıl taşlı bir yolla karşılaştık.

Belli belirsiz bir merhabalaşmanın ardından, iki kadın beni kollarımdan tutarak içeri götürdü.

Biri, "Acele ettiğimiz için çok üzgünüm hanımefendi ama grubunuz geç kalıyor," dedi.

"Ah, korkarım ki bu benim suçum. Havaalanında biraz fazla gevezelik ettim."

Diğeri şaşkınlık içinde, "Kalabalıkla mı konuşuyordunuz?" diye sordu.

Yerleri göstermeye başlamadan önce, anlamadığım bir şekilde birbirlerine baktılar.

Yemek odası sağda, demişlerdi ve Büyük Oda ise solda. Cam kapılardan, gelişigüzel serpilmiş bahçenin birazını gördüm ve hemen orada durabilmeyi diledim. Daha nereye gittiğimizi bile

anlayamadan, beni kıpır kıpır insanlarla dolu bir odaya çektiler.

Sürünün bir kısmı dağıldı ve kızların saçlarını yapıp, tırnaklarını boyayan insanların önünde durdukları bir dizi ayna gördüm. Kıyafetler raflarda asılıydı ve insanlar yüksek sesle "Boyayı buldum!" ve "Bu onu tıknaz gösterdi," gibi şeyler söylüyorlardı.

"İşte buradalar!" Bir kadının bize doğru geldiğini gördüm, bu işten sorumlu olduğu ortadaydı. Kendini tanıtmak amacıyla, "Ben Silvia. Telefonda konuşmuştuk," dedi ve daha sonra hemen işe koyuldu. "İlk önce yapılacakları yapalım. Bize öncesi fotoğrafları gerekiyor. Buraya gelin," diye emretti ve düz bir arka planın önünde duran köşedeki sandalyeyi işaret etti. "Kameraları umursamayın leydiler. Bugün işimiz bittiğinde Illéa'daki herkes size benzemek isteyecek, bu nedenle size özel bir makyaj uygulayacağız."

Odada kameralı bir sürü insan dolaşıyor, kızların ayakkabılarını yakın çekime alıyor ve sorular soruyorlardı. Fotoğraf çekimi biter bitmez, Silvia emir yağdırmaya başladı. "Leydi Celeste'yi dördüncü masaya al, Leydi Ashley'yi de beşinciye... Ve görünen o ki onuncuda işleri bitmiş. Leydi Marlee'yi oraya götür ve Leydi America'yı da altıya."

Kısa, siyah saçlı bir adam, "Durum şu ki," diyerek beni, arkasında altı yazan bir koltuğa çekti. "İmajın hakkında konuşmamız gerek." İşine odaklanmıştı.

"İmajım mı?" Ben sadece kendim gibi değil miydim? Beni buraya getiren de bu değil miydi?

"Nasıl görünmeni istiyoruz? Bu kızıl saçlarla, seni vamp yapabiliriz ama göze batmasın istiyorsan, bunu da yapabiliriz," diye net bir şekilde konuştu.

"Tanımadığım bir adamın keyfi olsun diye kendimle ilgili her şeyi değiştirecek değilim." Ya da hoşlanmadığım bir adam için, diye kafamda ekledim.

Sanki çocukmuşum gibi, "Ah Tanrım. Nevi şahsına münhasır birisi mi var yanımızda?" diye şakıdı.

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Adam bana gülümsedi. "İyi öyleyse. Görüntünü değiştirmeyeceğiz, sadece belirginleştireceğiz. Seni biraz süslemem lazım ama sahte olan her şeyden tiksinmen en büyük artın olabilir. Buna sıkı sıkıya tutun tatlım." Sırtıma hafifçe vurdu ve yürüyerek uzaklaşırken, üzerime bir grup kadının üşüşmesini sağladı.

"Süsleyeceğim," dediğinde, kelime anlamını kastettiğini fark etmemiştim. Kadınlar vücudumu ovalıyorlardı çünkü görünen o ki benim kendi başıma iyi bir iş çıkaracağıma inanmıyorlardı. Akabinde, açıkta kalan tenimin her bir noktası losyonlar ve vanilya kokan yağlarla kaplandı; uygulamayı yapan kıza göre bu Maxon'ın favori kokularından biriydi.

Beni, yumuşak ve kaygan bir hale getirdikten sonra dikkatleri tırnaklarıma yöneldi. Törpülenip, cilalandılar ve kenarlarındaki sert, küçük deri parçaları mucizevî bir şekilde yumuşatıldı. Tırnaklarımın boyanmamasını tercih ettiğimi söyledim ama o kadar hayal kırıklığına uğramış bir haldeydiler ki ayak tırnaklarımı boyayabileceklerini söyledim. Kızlardan biri hoş, doğal bir ton seçti, yani çok da kötü olmadı.

Tırnaklarım üzerinde çalışan ekip beni başka bir kızla baş başa bıraktı ve ben de sessizce koltuğumda oturup, bir sonraki güzelleştirme seansını bekledim. Kamera ekiplerinden biri yanımdan geçerken ellerimi yakın çekime aldılar.

Bir kadın, "Kıpırdama," emri verdi. Tırnaklarıma gözlerini kısarak baktı. "Tırnaklarında hiçbir şey var mı?"

"Hayır?"

İç çekti, çekimini yaptı ve uzaklaştı.

Ben de derin derin içimi çektim. Tam sağımda gözüme bir kıpırdanma takıldı. Bakınca, üstüne örttükleri uzun örtünün

altından bacağını yukarı aşağı doğru sallayan ve boş boş bakan bir kız gördüm.

"İyi misin?" diye sordum.

Sesim, kızı sarsarak, dalmış olduğu derinlikten çıkardı. İç çekti. "Saçımı sarıya boyamak istiyorlar. Ten rengime daha çok uyacağını söylediler. Sadece gerildim, sanırım."

Dişlerini sıkarak, bana doğru gülümsedi ve ben de ona gülümsedim. "Sen Sosie'sin, değil mi?"

"Evet." Bunun üzerine samimiyetle gülümsedi. "Ve sen de America'sın?" Kafamı salladım. "Senin, şu Celeste denen kızla birlikte geldiğini duydum. Korkunç biri!"

Gözlerimi devirdim. Geldiğimizden beri, birkaç dakikada bir, tüm oda Celeste'nin zavallı bir hizmetçiye, ona bir şeyler getirmesi ya da yolundan çekilmesi için bağırdığını duyuyordu.

"Tahmin bile edemezsin," diye mırıldandım ve ikimiz de kıkırdadık. "Dinle, bence saçların çok güzel." Öyleydi de. Çok koyu da değildi çok açık da, hem ayrıca çok dolgundu.

"Teşekkürler."

"Eğer değiştirmek istemiyorsan, bunu yapmak zorunda olmamalısın."

Sosie gülümsedi ama görünen o ki ona karşı dostça mı davranıyorum yoksa onu kasti olarak engelliyor muyum, emin olamadı. Henüz bir şey diyemeden, üzerimizde çalışmak için ekiplerce insan geldi, birbirlerini yönlendirmek için o kadar gürültü yapıyorlardı ki konuşmamızı tamamlamamızın imkânı yoktu.

Saçım yıkandı, kremlendi, düzleştirildi ve pürüzsüzleştirildi. Geldiğimde uzun ve düz kesimliydi –genellikle annem keserdi ve yapabileceğinin en iyisi de buydu– ama işlerini bitirdiklerinde, birkaç santim daha kısa ve kat kattı. Bu katları beğenmiştim; saçımın ilginç şekillerde ışığı yansıtmasını sağ-

lıyorlardı. Bazı kızlara gölge denilen şeyden yaptılar ve diğerlerinin, Sosie gibi, saç renkleri tamamen değiştirildi. Fakat biz, yardımcılarımla, saç rengimin değiştirilmemesine yönelik anlaşmaya varmıştık.

Makyajımı çok güzel bir kız yaptı. Ona hafif bir makyaj yapmasını söylemiştim ve sonuç hoş oldu. Diğer kızların çoğu makyajdan sonra daha yaşlı, daha genç ya da daha hoş görünmüşlerdi. İşim bittiğinde ben hala kendim gibiydim. Tabii ki Celeste de öyle, ne de olsa abartıda hep ısrarcıydı.

Tüm bu süreç boyunca üzerimde cüppe vardı ve çalışmayı bitirdiklerinde, kıyafetlerin asılı olduğu raflara yöneltildim. Adım, bir hafta boyunca giyilebilecek elbiselerin asılı olduğu bir rafta yazıyordu. Hazırlık-aşamasındaki-prenseslerin pantolon giymediğini tahmin ettim.

Sonunda krem rengi bir elbiseyle kalmıştım. Omuzlarımdan düşüyor, belime sımsıkı oturuyor ve tam dizlerimde bitiyordu. Giymeme yardım eden kız, bunu 'gündelik giysi' olarak adlandırmıştı. Gece elbiselerimin odamda hazır bulunduğunu ve geri kalan bu elbiselerin de odama götürüleceğini söyledi ve sonra da elbisemin üst kısmına gümüş bir rozet tutturdu. Üzerinde adım ışıldıyordu. Sonunda, ince topuk dediği ayakkabıları ayağıma giydirdi ve beni, "sonrası" fotoğrafımı çekilebilmem için köşeye geri yolladı. Orada, duvara karşı konumlandırılmış dört küçük bölmeden birine gitmem emredildi. Her birinde, arka fonun önüne konulmuş birer sandalye ile kamera vardı.

Belirtildiği gibi oturdum ve bekledim. Elinde bilgilerin olduğu pano tutan bir kadın geldi ve bana ait belgeleri bulana kadar sabırlı olmamı istedi.

"Bu ne için?" diye sordum.

"Makyaj özel çekimi. Bu akşam saraya varışınızı, Çarşamba günü makyajınızı yayınlayacağız ve Cuma günü de ilk

Rapor'unuza çıkacaksınız. İnsanlar fotoğraflarınızı gördü ve başvuru formlarınızda yazanları da biraz biliyorlar," diyerek evraklarını düzenledi ve panosuna yerleştirdi. Daha sonra parmaklarını kavuşturdu ve devam etti. "Fakat onların sizi desteklemesini istiyoruz. Eğer sizi tanımazlarsa, desteklemeyeceklerdir. Yani, burada kısa bir röportaj yapacağız, siz de *Rapor'unuzda* elinizden gelenin en iyisini yapın ve bizi sarayda gördüğünüzde utangaçlık etmeyin. Her gün burada değiliz ama etrafta olacağız."

Sessizce "Tamam," dedim. Kamera ekipleriyle gerçekten konuşmak istemiyordum. Bu gerçekten zorbalıktı.

Kameranın tepesinde kırmızı bir ışık yanar yanmaz, "Pekâlâ, America Singer'dı, değil mi?" diye sordu.

"Evet." Sesimdeki gerginliği bastırmaya çalışıyordum.

"Dürüst olmalıyım, bana pek değişmiş gibi görünmediniz. Bugün makyajınız yapılırken neler oldu, bizlere anlatabilir misiniz?"

Düşündüm. "Saçlarımı kat kat kestiler. Bu hoşuma gitti." Parmaklarımı kızıl tellerin üzerinde gezdirdim, profesyonel bakımdan sonra ne kadar yumuşak olduklarını hissedebiliyordum. "Ve beni vanilyalı losyonla kapladılar. Kurabiye gibi kokuyorum," derken kolumu kokladım.

Kahkaha attı. "Bu çok hoş. Ve o elbise de üzerinize gerçekten uymuş."

"Teşekkürler," derken yeni kıyafetlerime baktım. "Genellikle elbise giymem, yani bu duruma biraz alışmam gerek."

Röportajcım "Doğru," dedi. "Seçim'deki üç Beşten birisiniz. Bu deneyim şu ana kadar nasıl geçti?"

Bugün olanların, kendimi nasıl hissettirdiğini açıklayabilecek bir şeyler bulmak için beynimi yokladım. Meydandaki hayal kırıklığımdan, uçuş heyecanına, Marlee'nin sağladığı rahatlığa kadar.

"Şaşırtıcı," dedim.

"Sanırım daha çok şaşırtıcı günler göreceksiniz," diye yorum yaptı.

"Umuyorum ki bugün olduğundan biraz daha sakin geçer," derken iç çektim.

"Şu ana kadar ki rekabet hakkında ne hissediyorsunuz?"

Yutkundum. "Kızlar gerçekten hoş." Göze batan tek bir istisna hariç.

"Hımm," derken, cevabımın manasını anlıyordu. "Peki, makyajınızın son hali hakkında ne hissediyorsunuz? Diğerleri içinde, dış görünüşü sizi kaygılandıran biri oldu mu?"

Bunu iyice düşündüm. Hayır dersem kibirli görünecektim, evet dersem de muhtaç gibi. "Çalışanların, her kızın içindeki güzelliği ortaya çıkarmak konusunda iyi bir iş çıkardığını düşünüyorum."

Gülümsedi ve "Pekâlâ, sanırım bu yeterli olacaktır," dedi.

"Hepsi bu mu?"

"Otuz beşinizi bir buçuk saate sığdırmamız gerekiyor, yani çok bile oldu."

"Tamam." O kadar da kötü değildi.

"Vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederim. Oradaki koltuğa geçebilirsiniz, sizinle ilgilenilecektir."

Ayağa kalktım ve oturmak için köşedeki yuvarlak koltuğa doğru yöneldim. Henüz tanışmadığım iki kız orada oturmuş, sessizce konuşuyorlardı. Odanın etrafına şöyle bir baktım ve son partinin geldiğini duyuran birini gördüm. Odada yeni bir telaş başladı. Buna yoğunlaşmıştım ve Marlee'nin yanıma oturduğunu neredeyse fark etmiyordum.

"Marlee! Saçına bak!"

"Biliyorum. Eklemeler yaptılar. Sence Maxon'ın hoşuna gidecek mi?" Gerçekten endişelenmiş gibi görünüyordu.

Oyuncu bir gülümsemeyle, "Tabii ki! Hangi erkek şahane bir sarışından hoşlanmaz ki?" dedim.

"America, çok naziksin. Havaalanındaki tüm o insanlar sana bayıldı."

"Ah, ben sadece dostane davranıyordum. Sen de insanlarla tanıştın," diye karşılık verdim.

"Evet, ama senin kadar çok kişiyle değil."

Kafamı eğdim, besbelli ortada olan bir şey için iltifat edildiğinden biraz utandım. Kafamı kaldırdığımda, bizimle oturan diğer iki kıza döndüm. Emmica Brass ve Samantha Lowell; bu kızlarla tanıştırılmamıştım ama kim olduklarını biliyordum. İkinci bakışımı attım. Bana tuhaf bir şekilde bakıyorlardı. Sebebini tahmin edemeden, Silvia, önceden tanıştığım kadın, yanımıza yaklaştı.

"Pekâlâ kızlar, hepimiz hazır mıyız?" Saatine göz attı ve cevap bekler gibi baktı. "Sizinle kısa bir tur yapacağım ve önceden belirlenmiş odalarınıza götüreceğim."

Marlee ellerini çırptı ve dördümüz birden gitmek için ayağa kalktık. Silvia, süslenmek için kullandığımız alanın Kadınlar Odası olduğunu söyledi. Genellikle kraliçe, hizmetçileri ve bir avuç aile üyesi kadın kendilerini burada eğlendirirlermiş.

"Bu odaya alışın, burada çok vakit geçireceksiniz. Şimdi, genellikle partiler ve yemek davetleri için kullanılan Büyük Oda'nın yanından geçtiniz. Siz leydiler, sayıca fazlaysanız yemek yiyeceğiniz yer orası. Ama günlük yemek odası da ihtiyaçlarınızı karşılayacak kadar büyüktür. Haydi, oraya doğru da hızla gidelim."

Bize, kraliyet ailesinin, tek başlarına bir masada yemek yedikleri yer gösterildi. Biz her iki yanında yer alan uzun masalara oturtulacaktık, böylece düzen düzgün bir U şeklinde olacaktı. Yerlerimiz henüz belirlenmiş, zarif isimlikler yerleş-

tirilmişti. Ashley ve daha önce Kadınlar Odası'ndan geçtiğini gördüğüm Tiny Lee'nin yanında, Kriss Ambers'ın çaprazında oturacaktım.

Yemek odasından çıkıp merdivenlerden indik ve Illéa Başkent Raporu'nun yayınlandığı odayı gördük. Yol göstericimiz, yukarı kattaki holün sonunda, kral ve Maxon'ın çalışmak için en çok vakit geçirdikleri yeri işaret etti. Bu alan bizim için sınır dışıydı.

"Sınırlarınız dışında kalan bir yer daha: üçüncü kat. Kraliyet ailesinin özel odaları o katta ve davetsiz gidildiğinde tolerans gösterilmeyecektir. Size ait tüm odalar ikinci katta yer alıyor. Misafir odalarının çoğunu kullanıyor olacaksınız. Endişeye gerek yok tabii; gelecek olan misafirler için hâlâ odalarımız var.

Buradaki bu kapılar arka bahçeye açılır. Merhaba Hector, Markson." Kapılardaki iki muhafız başlarıyla hızlıca selam verdiler. Sağımızdaki kemerli kapının Büyük Oda'ya açıldığını, yani Kadınlar Odası'nın hemen köşede olduğunu fark etmek için duraksamam gerekti. Bunun farkına vardığım için kendimle gurur duydum. Saray gösterişli bir labirent gibiydi.

"Ne olursa olsun dışarıya çıkmayacaksınız," Silvia devam etti. "Gün içinde bahçeye çıkabileceğiniz anlar olacak ama izinsiz değil. Bu tamamen bir güvenlik önlemidir. Ne kadar önlem alsak da asiler daha önce de alanımıza girdi."

Vücudumdan bir ürperti geçti.

Köşeden döndük ve ikinci kata giden devasa merdivenlerden yukarı çıktık. Ayakkabılarımın altındaki halılar çok kalındı, sanki her adım attığımda birkaç santim dibe batıyordum. Yüksek pencereler ışık sızdırıyordu, içeride güneşin ve çiçeklerin kokusu vardı. Duvarlarda, eski kralları, birkaç eski Amerikalı ve Kanadalı lideri resmeden büyük tablolar vardı. En azından lider olduklarını düşünmüştüm. Taç takmamışlardı.

"Eşyalarınız odalarınızda hazır bulunuyor. Eğer dekor uygunsuz gelirse, hizmetçilerinize söylemeniz yeterlidir. Hepinizin üçer hizmetçisi var ve onlar da şu an odanızda. Yerleşmek ve akşam yemeği için giyinmek isterseniz, yardım edecekler.

Bu akşamki yemekten önce, Illéa Başkent Raporu için çekilecek özel bir gösterim için benimle Kadınlar Odası'nda buluşacaksınız. Gelecek hafta, hepiniz ekranda olacaksınız! Bu akşam, evlerinizden ayrılıp, buraya gelirken çekilen görüntülerden bazılarını göreceksiniz. Çok özel olacağı vaat edildi. Prens Maxon'ın bugün henüz hiçbir şey görmediğini bilmelisiniz. O da bu akşam, Illéa ne görüyorsa onu görecek ve yarın kendisiyle resmi olarak tanışacaksınız.

Siz kızlar, birlikte akşam yemeği yiyeceksiniz, böylece birbirinizle tanışabileceksiniz ve daha sonra, yarın, oyunlar başlayacak!"

Yutkundum. Fazlaca kural, fazlaca kurgu, fazlaca insan. Ben sadece bir kemanla baş başa kalmak istiyordum.

İkinci kattan geçerek, Seçilmiş kızları odalarına bıraktık. Benimkisi küçük bir koridorun sonundaki köşede, Bariel, Tiny ve Jenna ile yan yana konumlanmıştı. Marlee'nin odasının olduğu gibi, her şeyin ortasında bir yerde olmadığım için memnundum. Belki bu şekilde özelim olabilirdi.

Silvia gidince kapımı, üç kadının heyecanlı nefes alışlarıyla birlikte açtım. Biri bir köşede dikiş dikiyor ve diğerleri de zaten mükemmel olan odada temizlik yapıyorlardı. Telaşla gelip, kendilerini Lucy, Anne ve Mary olarak takdim ettiler ama kimin kim olduğunu neredeyse anında unuttum. Gitmeleri için ikna etmek uzunca bir çaba gerektirdi. Hizmet etmeye çok hevesli oldukları için kaba olmak istemiyordum ama tek başıma vakit geçirmeye ihtiyacım vardı.

"Sadece biraz kestireceğim. Eminim sizler de hazırlıklarla

uğraşarak uzun bir gün geçirmişsinizdir. Yapacağınız en iyi şey, dinlenmeme ve sizin de biraz dinlenmenize müsaade etmeniz olacak. Lütfen, aşağı inme zamanı geldiğinde beni uyandırmaya gelin."

Engellemeye çalıştığım bir yığın teşekkür ve selamlamadan oluşan bir hengâmenin ardından tek başımaydım. Bir yardımı olmadı. Yatağımın üzerinde gevşemeye çalıştım ama vücudum çok gergindi, bana göre olmadığı ortada olan bir yerde rahatlamama izin vermiyordu.

Köşede bir keman vardı, ayrıca bir gitar ve muhteşem bir piyano da ama onlarla uğraşmaya kendimi ikna edemedim. Sırt çantam güvenli bir şekilde kapatılmış, yatağımın ayakucunda bekliyordu ama bu da gözüme uzun bir işmiş gibi geldi. Kıyafet dolabına, çekmecelere ve banyoya benim için özel şeyler yerleştirdiklerini biliyordum ama keşfetmek istemiyordum.

Orada öylece uzandım. Hizmetçiler kapımı tıklatmadan önce sanki birkaç dakika geçmiş gibiydi. Onları içeri aldım ve her ne kadar tuhaf görünse de beni giydirmelerine müsaade ettim. Yardımcı olabildikleri için çok heyecanlıydılar, tekrar gitmelerini isteyemedim.

Saçımın bir kısmını zarif tokalarla topladılar ve makyajımı tazelediler. Elbise –diğer giysilerim gibi, onu da kendileri dikmişlerdi– koyu yeşildi ve yere değiyordu. O ince topuklar olmasa üzerine basardım. Silvia, saat tam altıda, beni ve birkaç komşumu almak için kapımı tıklattı. Merdivenlerin başında herkesin çıkmasını bekledik ve daha sonra Kadınlar Odası'na uygun adım yürüdük. Marlee beni fark etti ve birlikte gittik.

Mermer merdivenlerdeki otuz beş topuğun sesi zarif bir ayaklanmanın müziğiydi. Birkaç mırıldanma sesi geliyordu ama kızların çoğu sessizdi. Yemek odasından geçerken, kapıların kapalı olduğunu fark ettim. Kraliyet ailesi şu anda orada

mıydı? Belki de son kez üçü bir arada yemek yiyorlardı?

Onların konuğu olmamıza rağmen henüz hiçbiriyle tanışmamış olmamız garip geldi.

Kadınlar Odası, biz çıktıktan sonra değiştirilmişti. Aynalar ve askılar yok olmuştu, masalar ve sandalyeler, çok rahat görünen birkaç koltukla yeniden düzenlenmişti. Marlee bana baktı, kafasıyla koltuklardan birini gösterdi ve birlikte oturduk.

Hepimiz yerleştikten sonra televizyon açıldı ve *Rapor'u* izledik. Her zamanki duyurular vardı –projelerdeki bütçe güncellemeleri, savaştaki gelişmeler ve Doğu'da gerçekleşen bir diğer asi ayaklanması– ve akabinde gelen son yarım saatte, Gavril geçirdiğimiz günü yorumladı.

"Burada, Bayan Celeste Newsome, Clermont'daki hayranlarına hoşça kal diyor. Bu tatlı leydinin hayranlarından ayrılabilmesi için bir saatten daha uzun bir süre gerekti."

Celeste'nin kendini ekranda izlerken ukalaca gülümsediğini gördüm. Beline değen saçları kemik gibi dümdüz ve beyaz görünecek kadar soluk sarı olan Bariel Pratt'in yanında oturuyordu. Bunu daha kibar bir şekilde söylemenin imkânı yok: Göğüsleri kocamandı. Askısız elbisesinden dışarı fırlıyor, herhangi birine, onları görmezden gelmesi için meydan okuyordu.

Bariel güzeldi ama alışılagelmiş bir şekilde. Celeste'nin tarzına benziyordu. Tam olarak nasıl olduğundan emin değilim ama ikisini yan yana görmek aklıma *düşmanlarını yakınında tut* sözünü getirdi. Birbirlerinin en güçlü rakibi olduklarını anında ilan edebilirler diye düşündüm.

"Diğer orta doğudan gelenler de bu derecede popülerlerdi. Ashley Brouillette'in sakin, rafine tavırları anında onu bir leydi olarak diğerlerinden ayırıyor. Kalabalığın arasından geçerken takındığı mütevazı ve güzel ifadesi, kraliçeninkinden çok da farklı değil."

"Ve Kent'den Marlee Tames, bugün evinden ayrılıp, kendisini yolcu eden bandoyla birlikte milli marşı söylerken kıpır kıpırdı." Marlee'nin, kendi bölgesindeki insanlara gülümseyip, kucaklaştığı fotoğrafları ekrana geldi. "Bugün röportaj yaptığımız birçok insanın şimdiden favorisi."

Marlee uzandı ve elimi sıktı. Bu her şeyi açığa kavuşturdu; Marlee'yi destekliyordum.

"Bayan Tames ile birlikte yolculuk geçiren bir diğer kişi de Seçim'e katılmayı başaran sadece üç Beşten biri olan America Singer'dı." Beni, o anda hissettiğimden daha iyi gösterebilmişlerdi. Tek hatırladığım, mutsuzca kalabalığı taradığımdı. Ama seçtikleri fotoğraf beni olgun ve şefkatli gösteriyordu. Babama sarıldığımı gösteren fotoğraf dokunaklı ve güzeldi.

Yine de bu, beni havaalanında gösteren görsellerin yanında hiçbir şeydi. "Fakat Seçim'de kastların hiçbir öneminin olmadığını biliyoruz ve görünen o ki Leydi America görmezden gelinecek biri değil. Angeles'a vardığında, Leydi America havaalanında kalabalığın sevgilisi oldu; fotoğraf çekilmek, imza dağıtmak ve orada bulunan herkesle konuşmak için vakit ayırdı. Bayan America Singer, ellerini kirletmekten korkmuyor, bu çoğumuzun yeni prensesimizde olması gerektiğini düşündüğümüz bir meziyet."

Neredeyse herkes bana bakmak için döndü. Emmica ve Samantha'dan aldığım bakışların aynısını gözlerinde görebiliyordum. Niyetim önemsizdi. Benim bunu istemediğimi bilmiyorlardı. Onların gözünde ben bir tehdittim. Ve gitmemi istediklerini görebiliyordum.

10. Bölüm

Akşam yemeğinde başımı eğik tuttum. Kadınlar Odası'nda cesur olabilirdim çünkü Marlee yanımdaydı ve iyi biri olduğumu düşünüyordu. Fakat burada, radyasyon gibi nefret dalgaları yayan insanların arasında sıkışmışken korkağın tekiydim. Bir defa tabağımdan kafamı kaldırdım ve Kriss Ambers'ın tehditkâr bir şekilde çatalını döndürdüğünü gördüm. Ve Ashley, leydi gibi olan kız, dudaklarını sarkıtmış, benimle konuşmuyordu. Sadece odama kaçmak istiyordum.

Neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordum. İnsanlar beni sevdiyse, ne olmuş yani? Burada bizden rütbece üstte olanlar vardı, onların küçük pankartlarının ve tezahüratlarının bir önemi yoktu.

Her şey yapılıp, söylendikten sonra gururlansam mı sinirlensem mi bilemedim.

Enerjimi yemeklere yönelttim. En son Noel için yediğim bifteğin üzerinden birkaç sene geçmişti. Annemin elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordum ama buna benzemiyordu. Çok sulu, çok yumuşak, çok leziz. Birilerine, bunun hayatında yediği en iyi biftek olup olmadığını sormak istedim. Marlee yakınlarda olsaydı, sorardım. Odaya öylesine bir göz attım. Marlee,

etrafındaki insanlarla kısık sesle sohbet ediyordu.

Bunu nasıl başarmıştı ki? Aynı video onun da anında favorilerden biri olduğunu göstermemiş miydi? İnsanların kendisiyle konuşmasını nasıl sağlayabilmişti?

Tatlı, vanilyalı dondurma ile meyvelerin bir karışımıydı. Sanki hiç yemek yememişim gibiydi. Eğer bu yemekse, şu ana kadar ağzıma koyduğum neydi? May'i ve onun tatlı olan her şeye karşı duyduğu eşit sevgiyi düşündüm. Bunu severdi. Burada bir adım önde olacağına bahse girebilirdim.

Herkes bitirmeden, yemekten ayrılmamız yasaktı ve yemekten sonra doğruca yatmamız gerektiğini belirten katı bir kural vardı.

Silvia, "Sabah, Prens Maxon ile tanışacaksınız ve en iyi halinizle görünmek isteyeceksiniz," diye belirtti. "O, burada olan birinin gelecekteki kocası, ne de olsa."

Birkaç kız bu düşünce karşısında iç çektiler.

Üst kattaki ayakkabıların sesleri bu kez daha sakindi. Ayakkabılarımdan kurtulmayı iple çekiyordum. Elbiseden de. Sırt çantamda evden getirdiğim kıyafetlerim vardı ve sadece bir an için kendim gibi hissedebilmek uğruna onları giyip giymemek konusunda kendimle tartışıyordum.

Merdivenlerin başında, her kız kendi odasının yolunu tutunca dağıldık. Marlee beni bir kenara çekti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Sadece, bazı kızlar bana yemek boyunca tuhaf bakışlar attılar." Sızlanıyor gibi görünmemeye çalıştım.

"Herkes senden çok hoşlandı diye biraz gerildiler," diyerek elini salladı.

"Ama insanlar senden de hoşlandı. Pankartları gördüm. Kızlar sana karşı da kaba mı davranıyorlardı?"

"Kız gruplarıyla pek vakit geçirmedin, değil mi?" Sanki neler

olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi kurnazca gülümsüyordu.

"Hayır. Sadece genellikle kız kardeşlerimleydim," diye itiraf ettim.

"Evde mi eğitim gördün?"

"Evet."

"Eh, ben bir grup Dörtle birlikte eğitim aldım, hepsi kızdı, hepsinin de insanı sinir etmeye yönelik kendi yöntemleri vardı. Görüyorsun ya, bu insanı tanıyabilmekle ilgili bir şey, onu en çok neyin gıcık edeceğini bilmekle ilgili. Kızların çoğu bana çift anlamlı övgüler yağdırıyor ya da ufak imalarda bulunuyor, bunun gibi şeyler işte. Fıkır fıkır göründüğümü biliyorum ama tüm bunların altında aslında utangacım ve beni sözcüklerle yıpratabileceklerini düşünüyorlar."

Elimi alnıma bastırdım. Bunu bilerek mi yapıyorlardı?

"Senin için, sessiz ve gizemli biri içinse..."

"Ben gizemli değilim," diye böldüm.

"Biraz öylesin. Ve bazen insanlar, sessizliği kendine güven ya da korku olarak yorumlamak arasında kalırlar. Sana böcekmişsin gibi bakıyorlar, böylece belki sen de kendini böcek gibi hissedebileceksin."

"Hah." Bu mantıklı gelmişti. Ne yaptığımı merak ettim, diğer insanların güvensizliğine bir şekilde dokunmuş olabilir miydim diye düşündüm. "Sen ne yapıyorsun? Onlara en iyi cevabı vermek için, yani?"

Gülümsedi. "Görmezlikten geliyorum. Kendi bölgemden bir kızı hatırlıyorum, seni rahatsız edemeyince o kadar sinirlenirdi ki en sonunda küserdi. Yani, endişelenme," dedi. "Tek yapman gereken, seni rahatsız edemediklerini göstermek."

"Rahatsız etmiyorlar."

"Sana neredeyse inandım... Fakat tam olarak değil." Ufak bir kahkaha attı, öylesine ılık bir sesti ki sessiz koridorda buhar-

laştı. "Sabah onunla tanışacağımıza inanabiliyor musun?" diye sorarak, kendince daha önemli bulduğu konuya geçiş yaptı.

"Aslında, hayır, inanamıyorum." Maxon, sanki saraya dadanmış bir hayalet gibiydi: İma edilen ama asla orada olmayan.

"Eh, yarın için iyi şanslar." Gerçekten bunu kastettiğini anlayabiliyordum.

"Sana daha iyi şanslar Marlee. Prens Maxon'ın seninle tanıştığı için memnuniyet ötesi hisler duyacağına eminim." Elini sıktım.

Aynı anda hem heyecanlı hem ılımlı görünen bir şekilde gülümsedi ve odasına yürüdü.

Kendi odama vardığımda, Bariel'ın kapısı hâlâ açıktı ve hizmetçisine bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordum. Beni bir anlığına gördü ve kapıyı suratıma çarptı.

Teşekkürler.

Hizmetçilerim odadaydılar, tabii ki, temizlenmeme ve soyunmama yardım etmek için bekliyorlardı. Gece elbisem, ince yeşil bir şey, benim için yatağımın üzerine bırakılmıştı. Kibarlık göstererek, kimse çantama dokunmamıştı.

İşlerinin ehli ve azimliydiler. Kesinlikle bu günün-sonu rutinini biliyorlardı ama acele etmiyorlardı. Yaratmak istenilen etki yatıştırıcı olmalıydı ama ben onları göndermeye hazırdım. Ellerimi yıkayıp, elbisemin bağlarını çözerken ve gümüş rozetimi ipek gibi gece elbiseme iliştirirken onları hızlandıramazdım. Ve beni inanılmaz derecede utandıran tüm bu şeyleri yaparken, sorular soruyorlardı. Kaba olmadan onlara cevap vermeye çalıştım.

Evet, sonunda tüm diğer kızları görmüştüm. Hayır, pek konuşkan değillerdi. Evet, akşam yemeği muhteşemdi. Hayır, prensle yarından evvel tanıştırılmayacaktım. Evet, çok yorgundum.

"Ve eğer kendi başıma biraz vakit geçirebilirsem, gerçekten rahatlayacağım," diye son cümlemin ucuna ekleyerek, ipucunu anlayabilmelerini umdum.

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorlardı. Durumu düzeltmeye çalıştım.

"Hepiniz çok yardımseversiniz. Ben sadece tek başına vakit geçirmeye alışkınım. Ve bugün sürüyle insan arasında kaldım."

Baş hizmetçi, "Fakat Leydi Singer, bizim size yardımcı olmamız gerek. Bu bizim işimiz," dedi. Adının Anne olduğunu tahmin ettim. Anne atılgandı, Mary uysaldı ve Lucy de sanırım, sadece utangaçtı.

"Gerçekten hepinize minnettarım ve yarın, güne başlamak için kesinlikle yardımınızı isteyeceğim. Ama bu gece, sadece rahatlamak istiyorum. Eğer yardımcı olmak istiyorsanız, kendi başıma geçireceğim biraz zaman benim için iyi olacaktır. Ve hepiniz dinlenmiş olursanız, eminim sabah olduğunda bu işleri daha iyi bir hale getirecek, değil mi?"

Birbirlerine baktılar. Anne, "Eh, sanırım öyle," diyerek boyun eğdi.

"İçimizden birinin, siz uyurken burada olması gerekiyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa diye." Lucy gergin görünüyordu, sanki vereceğim herhangi bir karardan korkuyor gibiydi. Arada sırada ürperiyordu ve o anlarda utangaçlığının su üstüne çıktığını düşünüyordum.

"Eğer bir şeye ihtiyacım olursa, zili çalarım. Sorun olmayacak. Ayrıca, birilerinin beni izlediğini bilirsem dinlenemem."

Tekrar birbirlerine baktılar, hâlâ biraz şüphe duyuyorlardı. Buna son vermenin bir yolunu biliyordum ama yapmaktan nefret ediyordum.

"Benim her emrime itaat etmeniz gerekiyor, değil mi?"

Umut dolu bir şekilde kafa salladılar.

"O halde, hepinize uyumanızı emrediyorum. Ve sabah gelip bana yardım edin. Lütfen."

Anne gülümsedi. Beni anlamaya başladığını söyleyebilirdim.

"Evet, Leydi Singer. Sabah olduğunda, sizi göreceğiz." Başlarını eğerek selam verdiler ve sessizce odadan ayrıldılar. Anne bana son bir bakış attı. Sanırım, pek onun umduğu gibi biri değildim. Bundan rahatsız olmuşa da benzemiyordu.

Hizmetçiler gider gitmez gösterişli terliklerimi çıkardım ve ayak parmaklarımı zeminde esnettim. İyi hissettirdi, ayaklarımın çıplak olması doğaldı. Eşyalarımı hızlıca çıkarmaya başladım. Kıyafetlerimi çantamda tuttum, çantamı da devasa giysi dolabıma yerleştirdim. Bunu yaparken de elbiseleri inceledim. Sadece birkaç tane vardı. Beni bir hafta kadar idare etmeye yeterlerdi. Bu durumun herkes için aynı olduğunu varsaydım. Neden bir sonraki gün ayrılabilecek bir kız için bir düzine elbise yapılsın ki?

Ailemin birkaç fotoğrafını çıkardım ve aynamın bir köşesine sıkıştırdım. O kadar yüksek ve genişti ki kendimi izlerken bir yandan da fotoğraflara bakabilirdim. Ufak bir kutuda kişisel ıvır zıvırlarım vardı; sevdiğim küpeler, kurdeleler ve saç bantları. Muhtemelen burada inanılmaz derecede basit görünürlerdi ama hepsi yanımda tutmam gereken kişisel şeylerdi. Yanımda getirdiğim birkaç kitap, kendilerine balkon kapısının yanındaki işlevsel rafta yer buldular.

Balkonun girişinden dışarı göz attım ve bahçeyi gördüm. Fıskiyelerin ve bankların olduğu patikalardan oluşan bir labirentti. Her yerde çiçekler açmıştı ve her köşe mükemmel bir şekilde kesilip, düzeltilmişti. Bu bakımlı toprak parçasının ilerisinde, küçük, açık bir saha ve akabinde devasa bir orman vardı. O kadar ilerilere doğru uzanıyordu ki saray duvarları tarafından çevrelendiğini söylemem zordu. Bir anlığına, ormanın

neden var olduğunu düşündüm ve daha sonra, elimde tuttuğum, evden getirdiğim son nesneyi düşündüm.

Takırdayan kuruşun olduğu minik kavanozum. Camın içinde kayan kuruşu dinleyerek, elimde birkaç kere döndürdüm. Neden bunu yanımda getirdim ki? Kendime, sahip olamayacağım bir şeyi hatırlatmak için mi?

Bu minik düşünce –sessiz, gizli bir yerde senelerdir büyüttüğüm aşkın, artık gerçekten benim erişemeyeceğim bir yerde oluşu– gözlerimi yaşarttı. Günün tüm gerginliği ve heyecanının üstüne, bu çok fazlaydı. Kavanozun daimi yerinin burası olacağından emin değildim ama şimdilik yatağımın kenarındaki masaya yerleştirdim.

Işıkları kıstım, lüks battaniyelerin üzerine kıvrıldım ve kavanozuma baktım. Kendime üzgün olma izni verdim. Kendime onu düşünme izni verdim.

Bu kadar kısa süre içinde nasıl bu kadar çok şey kaybedebildim? Ailenden ayrılmak, yabancı bir yerde yaşamak ve sevdiğin insandan uzak kalmak, sanki seneler içinde olması gerekirdi, sadece bir günde değil.

Gitmeden önce bana ne demek istediğini merak ettim. Çıkarabildiğim tek şey, yüksek sesle söylemekten rahatsızlık duyacağı bir şey olduğuydu. O kızla ilgili bir şey miydi?

Kavanoza uzun uzun baktım.

Belki de üzgün olduğunu söylemeye çalışıyordu? Dün akşam, ona yüksek sesle bağırmıştım. Belki de bu yüzdendi.

Yoluna devam ettiğini mi söyleyecekti? Eh, bunu kendim de açıkça görebiliyordum, çok teşekkürler.

Yoluna devam etmediğini mi? Hâlâ beni sevdiğini mi?

Bu düşünceyi yok ettim. İçimde bu umudun yeşermesine izin veremezdim. Şu anda ondan nefret etmem gerekiyordu. Bu öfke beni ayakta tutacaktı. Ondan, olabildiğince uzun süre, olabildi-

ğince uzakta kalmak burada olma nedenlerimden biriydi.

Ama bu umut canımı yakıyordu. Ve bu umutla birlikte ev özlemi de duydum, May'in, bazen yaptığı gibi usulca yatağıma sokulmasını diledim. Ve akabinde, diğer kızların gitmemi istediğine dair duyduğum korku, bana kendimi küçük hissettirmeye çalışmaya devam edecekleri geldi aklıma. Ve daha sonra da burada olduğum süre boyunca, ulusal kanalda gösterilecek olmanın yarattığı gerginlik. Ve sırf politik bir vurgu yapmak için beni öldürmek isteyebilecek insanların yarattığı dehşet. Hepsi, bu kadar uzun bir günün ardından, dönen başımın işleyebileceğinden çok daha hızlıca aklıma girdiler.

Görüşüm bulanıklaştı. Ağlamaya başladığımı anlayamadım bile. Nefes alamıyordum. Titriyordum. Ayağa fırladım ve balkona doğru koştum. Paniklemiştim, kapıyı açmak zaman aldı ama yapabildim. Temiz havanın yeterli olacağını sanmıştım ama yeterli değildi. Nefesim hâlâ soğuk ve düzensiz çıkıyordu.

Bu işin içinde özgürlük yoktu. Balkonumun demirleri, kafes gibi beni hapsetmişti. Ve hâlâ sarayın çevresindeki duvarları görebiliyordum, tepelerinde muhafızların olduğu yüksek duvarlardı. Sarayın dışında olmak istiyordum ama kimse bunun olmasına izin vermeyecekti. Umutsuzluk beni olduğumdan daha zayıf düşürdü. Ormana baktım. Buradan yeşillik hariç hiçbir şey göremeyeceğime bahse girerdim.

Döndüm ve fırladım. Gözlerimdeki yaşlardan dolayı biraz sarsılıyordum ama kapıdan dışarı çıkmayı başardım. Bildiğim koridordan aşağıya koştum, herhangi bir sanat, perde ya da altın süsleme görmüyordum. Muhafızları zar zor görebildim. Sarayda kendi yolumu bulamazdım ama merdivenlerden aşağı inip, sağ tarafa dönersem, bahçeye açılan devasa cam kapıyı görebileceğimi biliyordum. Sadece bu kapıya ihtiyacım vardı.

Büyük merdivenlerden aşağı koştum, çıplak ayaklarım mer-

mer üzerinde tokat gibi yankılanıyordu. Yol boyunca birkaç muhafız daha vardı ama kimse beni durdurmadı. Bu, gerçekte aradığım yeri buluna kadar sürdü.

Daha önceden olduğu gibi, iki adam kapıda duruyordu ve ben onlara doğru koşarken teki yoluma çıkıp beni durdurdu, elindeki mızrak gibi sopa beni çıkıştan uzakta tutuyordu.

Otoriter bir tonla, "Kusura bakmayın, hanımefendi, odanıza dönmeniz gerekiyor," dedi. Yüksek sesle konuşmadığı halde sesi zarif koridorda gök gürültüsü gibi duyuluyordu.

"Hayır... Hayır. Benim... Dışarı çıkmam gerek." Kelimeler karman çormandı; doğru düzgün nefes alamıyordum.

"Hanımefendi, şu anda odanıza dönmeniz gerekiyor." İkinci muhafız bana doğru adım atıyordu.

"Lütfen." Hızla nefes almaya başladım. Bayılacağımı düşündüm.

"Üzgünüm... Leydi America, değil mi?" Rozetimi buldu. "Odanıza dönmeniz gerek."

"Ben... Nefes alamıyorum," diye kekelerken, beni uzaklaştırmak için yaklaşan muhafızın kollarına düştüm. Sopası yere düştü. Acizlik içinde ona tutundum, sarf ettiğim çabadan sersemlemiştim.

"Gitmesine izin ver!" Bu yeni bir sesti, genç ama otorite yüklüydü. Kafam, ona doğru yarı döndü yarı düştü. Prens Maxon oradaydı. Kafamın sallandığı açıdan dolayı biraz tuhaf görünüyordu ama saçını ve dimdik duruşunu seçebildim.

"Bayıldı Majesteleri. Dışarı çıkmak istedi." İlk muhafız, açıklama yaparken gergin görünüyordu. Bana zarar verdiyse korkunç bir tehlike altına girmiş demekti. Ben artık Illéa'nın malıydım.

"Kapıyı aç."

"Ama Majesteleri..."

"Kapıyı aç ve gitmesine izin ver. Şimdi!"

"Derhal, Prens Hazretleri." İlk muhafız işe koyularak, bir anahtar çıkardı. Kafam, anahtarların birbirine çarpması ve akabinde tekinin anahtar deliğe girmesi sırasında çıkan sesleri duyduğumda tuhaf pozisyonunda kalmaya devam etti. Doğrulmaya çalıştığım sırada prens dikkatlice bana baktı. Ve daha sonra, havanın kokusu, ihtiyacım olan tüm motivasyonu sağlayarak içime işledi. Kendimi muhafızın kollarından kurtarıp, sarhoş gibi bahçeye koştum.

Fazlasıyla sendeliyordum ama zarif görünmek umurumda değildi. Sadece dışarıda olmaya ihtiyacım vardı. Tenimdeki ılık havayı, ayak parmaklarımın altındaki çimeni hissetmeye daldım. Bir şekilde, doğadaki canlılar dahi burada olağandışı bir hale bürünmüştü. Ağaçlara kadar gitmeye niyetlendim ama bacaklarım beni ancak buraya kadar taşımıştı. Küçük, taş bir bankın üzerine yığıldım ve orada, kir içindeki güzel yeşil gece elbisemle, kafam bankın üzerine koyduğum kollarımda dinlenirken öylece oturdum.

Vücudumun hıçkıracak kadar enerjisi yoktu, bu nedenle akan gözyaşlarım sessizdi. Yine de odak noktamı oluşturuyorlardı. Buraya nasıl gelmiştim? Bunun olmasına nasıl izin vermiştim? Burada halim ne olacaktı? Bundan önceki hayatımın herhangi bir parçasını geri alabilecek miydim? Hiç bilmiyordum. Ve bunlar hakkında yapabileceğim hiçbir lanet şey yoktu.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki Prens Maxon konuşana kadar yalnız olmadığımın farkına varmadım.

"İyi misin tatlım?" diye sordu.

"Ben senin tatlın *değilim*." Dik dik bakmak için kafamı kaldırdım. Ses tonumdaki ya da gözlerimdeki tiksintiyi yanlış anlamak olanaksızdı. Sanırım ona tapmamızı ve varlığı için uğurlu yıldızımıza şükretmemizi bekliyordu.

Ona korkusuzca baktım ama muhtemelen gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarım etkiyi azaltıyordu.

"Affedersin tatlım, ağlamaya devam mı edeceksin?" diye sordu, sanki bu düşünce onu çok şaşırtmış gibiydi.

"Bana böyle seslenme! Senin gözünde, ben buradaki kafesinde tuttuğun diğer otuz beş yabancıdan daha kıymetli değilim."

Yürüyerek yaklaştı, zevzekliğime sinirlenmemiş gibiydi. Sadece... düşünceli görünüyordu. Yüzünde ilginç bir ifade vardı.

Yürüyüşü genç erkeklere göre zarifti ve etrafımda turlarken inanılmaz derecede rahat görünüyordu. Cesaretim, bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşününce biraz soldu. Şık bir takım elbise içindeydi ve bense hem korkuyordum hem de yarı çıplaktım. Sanki rütbesi beni yeterince tehdit etmiyormuş gibi bir de tavırları tehdit etmişti. Mutsuz insanlarla baş etme konusunda çok deneyimli gibiydi; cevap verdiğinde çarpıcı bir şekilde sakindi.

"Bu haksız bir yorum. Hepiniz benim için kıymetlisiniz. En basit haliyle, buradaki amaç en kıymetlinin kim olabileceğini keşfetmek."

"Gerçekten 'olabileceğini' kelimesini mi kullandın?"

Kıkırdadı. "Korkarım ki kullandım. Beni affet, bu benim eğitimimin bir meyvesi."

"Eğitim," diye mırıldanarak, gözlerimi devirdim. "Komik."

"Pardon?" diye sordu.

Cesaretimin bir kısmını geri kazanarak, "Bu çok komik!" diye bağırdım.

"Nedir o?"

"Bu yarışma! Tüm bunlar! Sen hiç kimseyi sevmedin mi? Kendine bu şekilde mi eş seçmek istiyorsun? Gerçekten bu kadar sığ mısın?" Zeminde biraz doğruldum. İşleri benim adıma

kolaylaştırmak için banka oturdu, böylece ben de dönmek zorunda kalmayacaktım. Minnet duyamayacak kadar sinirliydim.

"Nasıl o şekilde görünebileceğimi anlayabiliyorum, nasıl tüm bunların ucuz eğlenceden fazlası değilmiş gibi görüneceğini de. Fakat çok korunaklı bir dünyam var. Pek fazla kadınla tanışmıyorum. Tanıştıklarım ise diplomatların kızları ve genellikle konuşacak çok az şeyimiz oluyor. Ve bu da ancak aynı dilde konuşmayı başardığımız zaman gerçekleşiyor."

Maxon bunun bir şaka olduğunu düşünüyor gibiydi ve kısık sesle kahkaha attı. Eğlenmemiştim. Boğazını temizledi.

"Durum bu şekilde olduğu için âşık olma fırsatım olmadı. Sen hiç oldun mu?"

Ciddi bir şekilde, "Evet," dedim. Der demez, geri alabilmeyi diledim. Bu özeldi, onu ilgilendirmezdi.

"O zaman çok şanslıymışsın." Kıskanmış gibiydi.

Bunu hayal ettim. Illéa'nın Prensi'nden üstün olduğum tek nokta, unutmak için buraya geldiğim şeydi.

"Annemle babam bu yolla evlenmişler ve çok mutlular. Ben de mutluluğu bulmayı umuyorum. Tüm Illéa'nın sevebileceği bir kadın bulmayı, yoldaşım olacak ve diğer milletlerin liderlerini neşelendirmeye yardımcı olabilecek birini bulmayı. Arkadaşlarımla arkadaş olacak ve sırdaşım olacak birini. Eşimi bulmaya hazırım."

Sesindeki bir tını beni etkiledi. Dalga geçmiyordu. Benim için bir oyundan fazlası olmayan bu şey, onun mutluluğu bulmak için tek şansıydı. Diğer bir kız grubunu deneyemezdi. Eh, belki deneyebilirdi ama ne kadar utanç verici olurdu. Çok çaresiz, çok umut doluydu. Ona karşı olan tiksintimin azaldığını hissettim. Az da olsa.

"Bunun gerçekten kafes olduğunu mu hissediyorsun?" Gözleri anlayış doluydu.

"Evet, öyle düşünüyorum." Sesim kısık çıktı. Hızlıca ekledim, "Majesteleri."

"Ben de birden fazla kez bu şekilde hissetmiştim. Fakat itiraf etmelisin ki, güzel bir kafes."

"Senin için öyle. Güzel kafesini aynı şey için kavga eden otuz dört erkekle doldur. O zaman gör bakalım hoşuna gidecek mi."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten benim için tartışmalar mı oldu? Siz hepiniz, seçimi yapanın ben olduğumu fark etmediniz mi?"

"Açıkçası, biraz haksızlık oldu. İki şey için kavga ediyorlar. Bazıları senin için, diğerleri de taç için. Ve hepsi de şimdiden ne söyleyeceklerini ve ne yapacaklarını kavradılar ki yapacağın seçim belli olsun."

"Ah, evet. Adam ya da taç. Korkarım ki bazıları aradaki farkı anlayamıyor." Kafasını sağa sola salladı.

Soğuk bir şekilde, "Bu konuda iyi şanslar," dedim.

Dalga geçtiğimi fark edinceye kadar ortam sessizleşti. Gözümün ucuyla ona doğru bakıp, konuşmasını bekledim. Çimlerde belli belirsiz bir noktaya bakıyordu, suratında endişenin izleri vardı. Bu düşünce, onu rahatsız ediyor gibiydi. Nefes aldı ve tekrar bana doğru döndü.

"Sen ne için kavga ediyorsun?"

"Aslında, ben bir hata sonucu buraya geldim."

"Hata mı?"

"Evet. Bir çeşit. Neyse uzun bir hikâye. Ve şimdi... buradayım. Ve kavga etmiyorum. Planım, sen bana tekmeyi basana kadar yemeklerin keyfini çıkarmak."

Buna yüksek sesle güldü, resmen iki büklüm oldu ve dizini dövdü. Sertlik ile sakinliğin acayip bir karışımıydı.

"Sen nesin?" diye sordu.

"Pardon?"

"İki mi? Üç mü?"

Biraz olsun dikkatini vermiyor muydu? "Beş."

"Ah, evet, o zaman yemek, kalman için iyi bir motivasyon aracı olacaktır." Tekrar kahkaha attı. "Üzgünüm, karanlıkta rozetini okuyamıyorum."

"Ben America'yım."

"Ah, bu mükemmel." Maxon, gece karanlığında baktı ve boşluğa doğru gülümsedi. Tüm bunların içinde bir şeyler onu eğlendiriyordu. "America, tatlım, umarım bu kafeste uğruna kavga edebilecek bir şeyler bulursun. Tüm bu olanlardan sonra, senin gerçekten denediğini görmenin nasıl bir şey olacağını yalnızca hayal edebilirim."

Yanıma çökmek için banktan aşağı indi. Fazlasıyla yakındı. Düzgün düşünemiyordum. Belki de büyüsüne kendimi biraz kaptırmıştım ya da ağlama olayından sonra hâlâ sarsılmış hissediyordum. Her ne idiyse, elimi tuttuğunda itiraz edemeyecek kadar şoktaydım.

"Eğer bu seni mutlu edecekse, bahçeyi tercih ettiğini personelin bilmesini sağlarım. Daha sonrasında, muhafız tarafından itilip kakılmadan geceleri buraya gelebilirsin. Yanında bir muhafız bulunmasını tercih ederim gerçi."

Bunu istiyordum. Özgürlüğün herhangi bir formu cennet gibi geliyordu ama o, hislerimden tamamıyla emin olma gereği görmüştü.

"Senden... Senden bir şey isteyeceğimi sanmıyorum." Gevşek bıraktığı elinden parmaklarımı çektim.

Biraz şaşırmış, incinmişti. "Dilediğin gibi olsun." Daha fazla pişmanlık duydum. Sırf ondan hoşlanmıyorum diye onu incitmeyi isteyemezdim. "Biraz sonra içeri girecek misin?"

"Evet," derken nefesimi vererek, yere baktım.

"O halde seni düşüncelerinle baş başa bırakacağım. Kapının yanında bir muhafız seni bekliyor olacak."

"Teşekkürler, şey, Majesteleri." Kafamı sağa sola salladım. Bu konuşma boyunca ona kaç kere hatalı bir şekilde hitap etmiştim acaba?

"Sevgili America, bana bir iyilik yapar mısın?" Tekrar elimi tuttu. İnatçıydı.

Ona gözlerimi kısarak baktım, ne diyeceğimi bilmiyordum. "Belki."

Tebessümü geri döndü. "Bundan diğerlerine bahsetme. Teknik olarak, yarına kadar tanışmamamız gerekiyor ve kimsenin sinirlenmesini istemiyorum. Gerçi bana bağırmana romantik bir randevu demezdim ama sence öyle miydi?"

Tebessüm etme sırası bendeydi. "Kesinlikle değildi!" Derin bir nefes aldım. "Söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim." Tuttuğu elimi kavradı ve dudaklarını üzerine eğdi. Geri çekildiğinde, elimi nazikçe kucağıma yerleştirdi. "İyi geceler."

Elimdeki ılık noktaya baktım, bir anlığına allak bullak olmuştum. Daha sonra, Maxon'ın, tüm gün istediğim özel anı bana bırakarak uzaklaşmasını izledim.

11. Bölüm

Sabah, hizmetçiler içeri gelirken çıkardıkları sese –ki gelmişlerdi– ya da küvetimin hazırlanması sırasındaki sese –ki hazırlanmıştı– uyanmadım. Anne, kibarca, ağır ve gösterişli perdeleri çekerken penceremden içeri sızan ışığa uyandım. Kendi kendine sessizce bir şarkı mırıldanıyordu, görevini yaparken kesinlikle mutluydu.

Hareket etmeye hazır değildim. Bu kadar yorulduktan sonra kendime gelmek çok vaktimi almıştı hatta bahçede geçen konuşmanın, benim için ne anlama geldiğini fark etmek daha da çok vaktimi almıştı. Eğer bir fırsatını bulabilirsem, Maxon'dan özür dileyecektim. O noktaya erişmemi sağlaması bile mucize olurdu.

"Hanımefendi? Uyanık mısınız?"

"Hayıııır," yastığa doğru inledim. Uykumu yeterince almamıştım ve yatak da fazlasıyla rahattı. Fakat Anne, Mary ve Lucy iniltilerime karşılık kahkaha attılar ki bu da beni gülümsetip harekete geçmeye karar vermemi sağladı.

Muhtemelen bu kızlar, sarayda en kolay anlaşacağım kişilerdi. Bir tür sırdaş olup olamayacaklarını düşündüm ya da belki eğitim ve protokol onları, benimle bir bardak çayı bile

paylaşamayacak hale getirmişti. Beş olarak doğmuş olsam da şu anda üzerimden Üç'lük akıyordu. Ve eğer onlar hizmetçiyse, bu onları Altı yapıyordu. Ama bu benim için sorun değildi. Altıların arkadaşlığından keyif alırdım.

Devasa banyoya doğru ilerledim, attığım her adım mermer ve cam bolluğuyla parıldıyordu. Uzun aynalarda, Lucy'nin gece elbisemin üzerindeki kirlere baktığını gördüm. Daha sonra Anne'in dikkatli bakışları da lekeleri yakaladı. Akabinde Mary'nin de. Neyse ki hiçbiri soru sormadı. Dün beni sorguya çektiklerini düşünüyordum ama yanılmıştım. Benim rahatımla son derece ilgili oldukları aşikârdı. Odamın dışında ne yaptığım –saraydan dışarısını saymıyorum bile– ile ilgili sorular garip kaçardı.

Yaptıkları tek şey, elbisemi dikkatle üzerimden çıkarmak ve beni banyoya götürmekti.

İnsanların yanında –annemin ya da May'in bile– çıplak olmaya alışkın değildim ama bunun başka yolu yok gibiydi. Üçü de, burada olduğum sürece beni giydireceklerdi, yani gidene kadar buna katlanmam gerekiyordu. Ben gidince onlara ne olacağını merak ettim. Yarışma ilerledikçe, daha fazla ilgilenilmesi gereken kızlara mı gönderileceklerdi? Sarayda, şu anda muaf tutuldukları başka işleri var mıydı? Daha önce ne yapıyor olduklarını sormak ya da yakında gideceğimi ima etmek kabalık olacaktı, o nedenle bir şey yapmadım.

Banyomdan sonra, Anne saçımı kuruttu, evden getirdiğim kurdelelerle saçımın bir kısmını tepeden tutturdu. Mavi renkliydiler ve hizmetçilerimin benim için hazırladığı gündelik elbiselerden biriyle çok uyumluydular, bu nedenle o elbiseyi giydim. Mary, dünkü ile aynı hafiflikte olan makyajımı yaptı ve Lucy, kollarımla bacaklarımı losyonla ovdu.

Aralarında seçim yapabileceğim mücevherler dizilmişti ama

ben kendi kutumu istedim. Kutunun içinde babamın bana verdiği, üzerinde bülbül olan ufak bir kolye vardı ve gümüş olduğu için ismimin yazılı olduğu künyemle uyumluydu. Kraliyet seçkisinden bir çift küpe aldım ama muhtemelen koleksiyonun en küçük parçalarıydılar.

Anne, Mary ve Lucy beni tepeden tırnağa süzerek, sonuç karşısında gülümsediler. Bunu, kahvaltıya gidebilecek kadar düzgün olduğumun bir işareti olarak algıladım. Giderken, selamlar ve tebessümler eşliğinde bana şans dilediler. Lucy'nin elleri yine titriyordu.

Dün gördüğümüz, üst kattaki fuayeye gittim. Benden başka kimse yoktu ve bu nedenle, diğerlerini beklemek için ufak bir koltuğa oturdum. Diğerleri de yavaşça içeri süzülmeye başladılar. Ortada belirli bir tema olduğunu hemen kavradım. Kızların her biri fevkalade görünüyordu. Saçları karışık bukleler ve topuzlarla yüzlerini açıkta bırakacak şekilde tutturulmuştu. Makyajları titizlikle yapılmıştı, kıyafetleri mükemmel derecede ütülüydü.

İlk gün için muhtemelen en basit kıyafetimi seçmiştim ve diğer herkesin üzerinde parıltılı bir şeyler vardı. Fuayeye giren iki kız gördüm ve üzerlerinde neredeyse aynı elbiselerin olduğunu fark ettim. İkisi de üstlerini değiştirmek için gerisin geri döndüler. Hepsi dikkat çekmek istiyordu ve herkes kendi içinde bunu başarmıştı. Ben bile.

Buradaki herkes Bir gibiydi. Bense sadece hoş bir elbise giymiş bir Beş gibi görünüyordum.

Hazırlanmanın çok vaktimi aldığını düşünmüştüm ama diğer kızların çok, çok daha fazla vaktini almıştı. Silvia, bizleri aşağı kata götürmek için geldiğinde bile hâlâ Celeste'yi ve adına yakışır bir şekilde minicik olan Tiny'nin elbisesinin daraltılmasını beklememiz gerekiyordu.

Hepimiz bir araya geldiğimizde, merdivenlerden aşağı inmeye başladık. Duvarda altın yaldızlı bir ayna vardı ve aşağı inerken hepimiz son bir bakış atmak için kafamızı çevirdik. Marlee ve Tiny'nin yanında yürürken kendimi görebildim. Şüphesiz basit görünüyordum.

Fakat en azından kendim gibiydim ve bu ufak da olsa bir teselliydi.

Kahvaltı için yemek odasına alınacağımızı düşünerek aşağı kata indik. Fakat bunun yerine, bizi tekli masalar ve sandalyelerin sıralandığı, tabaklar, bardaklar ve gümüş sofra takımlarının olduğu Büyük Oda'ya aldılar. Ama hiç yiyecek yoktu. Umut verici bir koku bile yoktu. Ön köşede, kuytu bir yerde dizilmiş küçük bir dizi koltuk fark ettim. Odaya yerleşmiş birkaç kameraman içeri girişimizi kaydetti.

İçeri girdik, yer belirten kartlar olmadığı için istediğimiz yere oturduk. Marlee, benim önümdeki sıradaydı ve Ashley de sağımda oturuyordu. Başka kimseye bakmaya tenezzül etmedim. Herkes en az bir ittifak kurmuş gibiydi, aynı benim Marlee'yle kurduğum gibi. Ashley yanımda oturmayı tercih etmişti, yani ona eşlik etmemi istediğini varsaymıştım. Yine de konuşmadı. Belki de dün akşamki *rapordaki* haberler nedeniyle sinirliydi. Öte yandan, tanıştığımızda da sessizdi. Belki de bu onun doğasında vardı. Yapabileceği en kötü şeyin cevap vermemek olacağını kavradım, bu nedenle en azından onu gördüğümü belli etmeye karar verdim.

"Ashley, hoş görünüyorsun."

Sessizce, "Ah, teşekkür ederim," dedi. İkimiz de kamera ekibinin uzakta olduğundan emin olmak için etrafımıza bakındık. Özel bir konuşma olduğu için değil ama kim onların her şeyi kaydetmek için yakında olmasını isterdi ki? "Bunca mücevheri takmak eğlenceli değil mi? Seninkiler nerede?"

"Hımm, benim için fazla ağırdılar. Onların yerine hafif bir şeyler takmaya karar verdim."

"Gerçekten de ağır! Sanki kafamda on kilo taşıyormuş gibi hissediyorum. Yine de vazgeçemedim. Hangimizin burada ne kadar süre kalacağını kim bilir?"

Komikti. Ashley, en başından beri içten içe kendine güveniyor gibiydi. Bakışları ve tavırlarıyla, asıl prenses kumaşı ondaydı. Kendinden şüphe duyması tuhaf geliyordu.

"Ama kazanacağını düşünmüyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki," diye fısıldadı. "Fakat bunu söylemek kabalık olur!" Bana göz kırptı, bu kıkırdamama neden oldu.

Yaptığım bir diğer hata daha. Kıkırdamam, kapıdan içeri giren Silvia'nın dikkatini çekti.

"Cık cık. Bir leydi sesinin asla nazik bir fısıltıdan daha yüksek çıkmasına izin vermez."

Tüm mırıldanmalar kesildi. Kameraların hatamı yakaladığından endişelendim ve yanaklarıma sıcaklık yayıldı.

"Tekrar merhaba, leydiler. Umarım saraydaki ilk gecenizde dinlenmişsinizdir, çünkü işimiz şimdi başlıyor. Bugün size davranış ve protokol hakkında yol göstereceğim; bu süreç, burada kaldığınız süre boyunca devam edecek. Yanlış adımlarınızdan kraliyet ailesini haberdar edeceğimi de lütfen bilin.

Biliyorum, kulağa sert geliyor ama bu hafife alınacak bir oyun değil. Bu odadakilerden biri Illéa'nın bir sonraki prensesi olacak. Bu ufak bir görev değil. Eski pozisyonunuz ne olursa olsun, kendinizi üst seviyeye taşımak için mücadele etmelisiniz. Baştan ayağa, leydi olacaksınız. Ve tam da bu sabah, ilk dersinizi alacaksınız.

Sofra adabı çok önemlidir ve kraliyet ailesinin önünde yemeye başlamadan evvel, belli başlı âdâb-ı muaşeret kurallarının farkında olmalısınız. Bu ufak dersi ne kadar hızlı tamam-

larsak, o kadar kısa süre sonra kahvaltıya başlayacaksınız, bu nedenle dikkatinizi verin lütfen."

Sağ taraftan yemek ikram edileceğini, hangi bardağın hangi içecek için kullanılacağını ve kesinlikle ellerimizle hamur işi ikramlardan almaya çalışmamamız gerektiğini açıklamaya başladı. Daima maşaları kullan. Ellerimiz, kullanmadığımız zaman, altında peçete serilmiş olmak suretiyle kucağımızda dinlenecekti. Bize seslenilmedikçe konuşmayacaktık. Tabii ki yakınımızdakilerle sessizce konuşabilirdik ama daima saraya uyan bir seviyede olmalıydı. Silvia, bu sonuncu notu aktarırken ciddi bakışlarını bana yöneltmişti.

Silvia, mideme işkence çektirerek, zarif ses tonuyla anlattı da anlattı. Ufak porsiyonlarda da olsa, evimde her bir öğünü yiyordum. Yiyeceğe ihtiyacım vardı. Kapının tıklatıldığını duyduğumda huysuzlaşmaya başlamıştım. İki muhafız yana çekildi ve Prens Maxon içeri girdi.

"İyi sabahlar leydiler," diye seslendi.

Odadaki sevinç dalgası elle tutulur cinstendi. Sırtlar dikleştirildi, saç tutamları omuzlardan geriye ittirildi ve elbiseler düzeltildi. Maxon'a değil, göğsü hızla inip kalkan Ashley'ye baktım. Gözlerini öyle bir dikmişti ki fark ettiğim için utandım.

Silvia, hafifçe dizlerini kırarak, "Majesteleri," dedi.

"Merhaba Silvia. Senin için de uygunsa kendimi bu genç kadınlara takdim etmek isterim."

"Tabii ki." Tekrar eğildi.

Prens Maxon odayı gözden geçirdi ve beni buldu. Gözlerimiz bir anlığına buluştu ve gülümsedi. Bunu beklemiyordum. Dün gece bana nasıl davranması gerektiğiyle ilgili görüşlerini değiştirdiğini ve tavrım yüzünden, herkesin önünde bana sesleneceğini düşünüyordum. Belki de hiç sinirlenmemişti. Belki de beni eğlendirici bulmuştu. Burada inanılmaz derecede canı

sıkılıyor olmalıydı. Sebebi ne olursa olsun, bu kısacık gülümseme, belki de her şeyin o kadar da berbat bir deneyime dönüşmeyeceğine inanmamı sağlamıştı. Dün akşam karar veremediğim düşünceyi tekrar hatırlamıştım ve Prens Maxon'ın özrümü dinleyeceğini umuyordum.

"Leydiler, eğer sizin için de uygunsa, tanışmak için teker teker sizleri çağıracağım. Yemek için benim kadar istekli olduğunuza eminim. Yani, çok fazla vaktinizi almayacağım. Eğer isimlerinizi öğrenmekte güçlük yaşarsam, beni affedin, çok kalabalıksınız."

Kısık sesli kıkırdamalar duyuldu. Maxon, hızlıca öndeki sıranın en sağında bulunan kızın yanına gitti ve koltuğa götürmek için kıza eşlik etti. Birkaç dakika konuştular, akabinde ikisi de ayağa kalktı. Selam verdi ve kız da dizlerini kırarak eğildi. Kız masasına geri gitti, yanındaki kızla konuştu ve tüm bunlar tekrarlandı. Bu sohbetler sadece birkaç dakika sürüyordu ve kısık sesle gerçekleştiriliyordu. Maxon, beş dakikadan az bir süre içinde, her bir kız hakkında bir şeyler hissetmeye çalışıyordu.

Marlee dönerek, "Ne öğrenmek istediğini merak ediyorum," dedi.

"Belki de en yakışıklı bulduğun aktörleri öğrenmek istiyordur. Zihnindeki liste hazır olsun," diye fısıldadım. Bunun karşısında Marlee ve Ashley kıkırdadılar.

Tek konuşan biz değildik. Odadaki sesler, kendi sıramız gelene kadar dikkatimizi dağıtmak amacıyla nazik fısıltılar halinde yükseliyordu. Kameramanların etrafta dolaştığını, kızlara saraydaki ilk günlerinin nasıl geçtiğini, hizmetçilerini ne kadar sevdiklerini ve buna benzer şeyleri sorduklarını söylemiyorum bile. Ashley ve benim yanımda durduklarında, tüm konuşmayı Ashley'nin yapmasına izin verdim.

Her bir Seçilmiş söyleşisini yaparken, ben de izlemeyi sürdürdüm. Bazıları sakin ve leydi gibiydiler, bazılarıysa heyecandan titriyorlardı. Marlee, Prens Maxon ile birlikte yürürken delicesine kızarmıştı, geri dönerken de ışıldıyordu. Ashley, tik olmuş gibi gergin elleriyle elbisesini defalarca düzeltti.

Sıramın geldiğini belirtircesine geri geldiğinde, terden sırılsıklam olmama ramak kalmıştı. Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirdim. Çok büyük bir iyilik isteyecektim.

Maxon ayağa kalktı ve ben yaklaşırken, öne doğru uzanıp, rozetimi okudu. "America, değil mi?" derken, dudaklarında bir tebessüm oynaşıyordu.

"Evet, öyle. Ve senin adını daha önce duyduğumu biliyorum ama hatırlatabilir misin?" Açılışı bir şakayla gerçekleştirmenin kötü bir fikir olup olmadığını merak ediyordum ama Maxon kahkaha attı ve eliyle oturmamı işaret etti.

Eğildi ve fısıldadı, "İyi uyudun mu tatlım?"

Bu hitaba karşılık suratımın ne şekil aldığını bilmiyorum ama Maxon'ın gözleri neşeyle parıldadı.

"Ben *hâlâ* senin tatlın değilim," diye cevap verdim ama gülümsüyordum. "Ama evet. Sakinleştikten sonra, gayet iyi uyudum. Hizmetçilerimin beni yatağımdan dışarı sürüklemesi gerekti, çok rahattım."

"Rahat ettiğine sevindim, ta... America," diye düzeltti.

"Teşekkür ederim," dedim. Bir an, söyleyeceklerimi nasıl doğru aktarabilirim diye düşünerek, elbisemin kenarıyla oynadım. "Sana karşı kaba davrandığım için çok üzgünüm. Uyumaya çalışırken, benim için tuhaf bir durum olsa da, bundan dolayı seni suçlamamam gerektiğini fark ettim. Tüm bu işe dâhil olmamın sebebi sen değildin ve tüm bu Seçim olayı senin fikrin bile değildi. Ve daha sonra, kendimi berbat hissettiğimde, bana kibar davranmaktan başka bir şey yapmadın ve

ben de, ah, korkunçtum. Beni dün gece dışarı atabilirdin ama atmadın. Teşekkür ederim."

Maxon'ın bakışları uysaldı. Benden önceki tüm kızların, sırf onlara bu şekilde baktı diye eridiklerine bahse girebilirdim. Bana bu şekilde bakıyor diye gerilebilirdim ama anlaşılan bu onun doğasında vardı. Bir anlığına kafasını eğdi. Bana tekrar baktığında, öne doğru eğildi, az sonra duyacaklarımın önemini anlamamı istermişçesine dirseklerini dizlerine dayadı.

"America, şu ana kadar bana karşı hep açık sözlü oldun. Bu benim derinden hayranlık duyduğum bir meziyet ve benim için, tek bir soruya cevap verme nezaketini göstermeni isteyeceğim senden."

Ne öğrenmek isteyeceğinden biraz korkarak kafamı salladım. Fısıldamak için daha da yaklaştı. "Bir hata sonucu burada olduğunu söylüyorsun, yani burada olmak istemediğini varsayıyorum. Bana karşı herhangi bir tür... sevgi duyabilmen mümkün mü?"

Elimde olmadan biraz kıpırdandım. Sahiden hislerini incitmek istemiyordum ama lafı dolandıramazdım.

"Çok kibarsınız Majesteleri, çekici ve düşüncelisiniz de." Buna karşılık gülümsedi. Kısık bir sesle ekledim, "Fakat gayet geçerli nedenlere dayanarak, duyabileceğimi sanmıyorum."

"Açıklayabilir misin?" Suratı gayet iyi saklıyordu ama bu ani reddedilişin yarattığı hayal kırıklığını sesinde duyabiliyordum. Buna alışkın olmadığını düşündüm.

Paylaşmak istemiyordum ama başka hiçbir şeyin anlamasını sağlayacağını düşünmüyordum. Daha kısık bir sesle, ona gerçekleri söyledim.

"Ben... korkarım ki kalbim başka bir yerde." Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum.

"Ah, lütfen ağlama!" Maxon'ın fısıltısı derin endişe yüklüy-

dü. "Kadınlar ağlayınca ne yapacağımı asla bilemiyorum!"

Bu bana kahkaha attırdı ve tüm gözyaşı tehditleri o an için geri çekildi. Suratındaki rahatlamayı başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi.

"Bugün seni evdeki aşkına göndermemi ister misin?" diye sordu. Başka birini tercih etmemden rahatsızlık duyduğu açıktı ama sinirlenmek yerine anlayış göstermeyi seçmişti. Bu jesti ona güvenmemi sağladı.

"Sorun da bu... Eve gitmek istemiyorum."

"Gerçekten mi?" Parmaklarını saçında gezdirdi ve kafası bu denli karışık göründüğü için tekrar kahkaha atmam gerekti.

"Tamamıyla dürüst olabilir miyim?"

Kafasını salladı.

"Burada olmam gerekiyor. Ailemin burada olmama ihtiyacı var. Sadece bir haftalığına bile burada kalmama izin verebilirseniz, bu onlar için kutsanma gibi olacaktır."

"Paraya ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet." Bunu ortaya koyduğum için kendimi kötü hissettim. Sanki onu kullanıyormuşum gibi görünmüş olmalıydım. Fakat işin içinde daha fazlası vardı. "Ve bazı... bazı insanlar var" – bakışlarımı ona yönelttim– "onları şu anda görmeye dayanamam."

Maxon, anlayışla başını salladı ama konuşmadı.

Tereddüt ettim. Şu anda olabilecek en kötü şeyin eve yollanmak olduğunu tahmin ederek, devam ettim. "Eğer kalmama, kısa süreliğine bile olsa izin verirsen, karşılığını vermek isterim," diye önerdim.

Kaşları bir anda kalktı. "Karşılık mı?"

Dudağımı ısırdım. "Eğer kalmama izin verirsen..." Bu kulağa aptalca gelecekti. "Pekâlâ, yani, kendine bir bak. Sen prenssin. Tüm gün, ülkeyi yönetmek ve benzeri işlerle meşgulsün

ve otuz beş, eh, otuz dört kızdan geriye bir tane kalana kadar eleme yapacak zamanı bulman bekleniyor... Senden çok fazla şey isteniyor, sence de öyle değil mi?"

Kafasını salladı. Bu düşünce karşısında duyduğu gerçekçi yorgunluğu görebiliyordum.

"İçeriden biri yanında olsaydı, senin için daha iyi olmaz mıydı? Sana yardım edecek biri? İşte, bilirsin, bir arkadaş gibi?"

"Bir arkadaş mı?" diye sordu.

"Evet. Kalmama izin verirsen, sana yardım edeceğim. Arkadaşın olacağım." Sözlerim karşısında gülümsedi. "Beni ikna etmeyi kafana takmayacaksın. Zaten sana karşı hislerim olmadığını biliyorsun. Ama benimle istediğin zaman konuşabilirsin ve yardım etmeye çalışırım. Dün gece bir sırdaş aradığını söyledin. Eh, iyi bir tane bulana dek o insan ben olacağım. Eğer istersen."

İfadesi şefkatli ama mesafeliydi. "Bu odadaki neredeyse tüm kadınlarla tanıştım ve daha iyi arkadaş olabilecek birini düşünemiyorum. Kalmana izin vermekten memnun olurum."

Duyduğum rahatlama kelimelerle anlatılamazdı.

"Sence," diye sordu Maxon, "Sana hâlâ 'tatlım' diyebilir miyim?"

"Hiç şansın yok," diye fısıldadım.

"Denemeye devam edeceğim. Vazgeçmek doğamda yok." Ona inandım. Bu konuda ısrarcı olacağını düşünmek sinir bozucuydu.

"Hepsine bu şekilde mi seslendin?" Kafamı odanın kalanını gösterecek şekilde salladım.

"Evet, hepsi de bundan hoşlanmış gibiydiler."

"İşte tam da bu sebepten ben hoşlanmıyorum." Ayağa kalktım.

Maxon, benimle birlikte ayağa kalkarken kıkırdıyordu. Suratımı asabilirdim ama bu gerçekten komikti. Selam verdi, diz-

lerimi kırarak eğildim ve yerime geçmek için ilerledim.

O kadar açtım ki son görüşme bitene kadar zaman sonsuzmuş gibi geldi. Fakat nihayet en son kız da yerine geçti ve saraydaki ilk kahvaltımı hevesle bekledim.

Maxon odanın ortasına yürüdü. "Eğer kalmanızı istersem, lütfen oturduğunuz yerde kalın. Eğer istemezsem, lütfen Silvia ile birlikte yemek odasına ilerleyin. Kısa süre içinde size katılacağım."

Kalmanızı istersem mi? Bu iyi bir şey miydi?

Diğer kızlar gibi ben de ayağa kalkıp yürümeye başladım. O kızlarla birlikte biraz özel vakit geçirmek istemiş olmalıydı. Ashley'nin de onlardan biri olduğunu gördüm. Özel biri olduğuna şüphe yoktu, görünüşe bakılırsa prenses olmak için doğmuştu. Diğerleri, henüz tanışmayı başaramadığım kızlardı. Benimle tanışmak istediklerinden değil, gerçi. Kameralar, arka tarafta dolanıp, gerçekleşecek herhangi bir özel anı yakalamak niyetindeydiler ve biz de yürümeye devam ettik.

Ziyafet salonuna girdik ve orada, Kral Clarkson ve Kraliçe Amberly, hayal edebileceğimden çok daha haşmetli bir şekilde duruyorlardı. Ayrıca odaya, ilk karşılaşmamızı yakalamak üzere daha fazla kamera ekibi üşüşmüştü. Acaba hepimiz kapıya geri gidip, içeri davet edilmeyi mi beklemeliydik diye tereddüt ettim. Fakat neredeyse herkes –biraz kararsız kalsalar da– yürüdü.

Silvia, iki saniye bile geçmeden içeri girdi ve olaya müdahale etti.

"Leydiler," dedi, "Korkuyorum ki bu noktaya kadar gelmemiştik. Kral ya da kraliçenin olduğu bir odaya girdiğinizde ya da siz içerideyken onlar da gelirse, yapılacak en uygun hareket, eğilerek selam vermektir. Daha sonra adınız seslenildiğinde, ayağa kalkar ve yerinize oturursunuz. Hep beraber yapalım mı?" Ve birlikte ana masanın olduğu yöne doğru eğilerek selam verdik.

Kraliçe, "Hoş geldiniz kızlar," dedi. "Lütfen yerlerinize oturun, saraya hoş geldiniz. Sizi ağırlamaktan memnuniyet duyuyoruz." Sesinde hoş bir tını vardı. Surat ifadesi gibi sakindi ama kesinlikle cansız da değildi.

Silvia'nın dediği gibi, sağ tarafımızdaki hizmetkârlar bardaklarımıza portakal suyu doldurdular. Tabaklarımızın üstünde geniş kapaklar vardı ve uşaklar tam önümüzde durarak kapakları kaldırdılar. Kreplerimden yükselen kokulu buhar yüzüme vurdu. Neyse ki odadaki şaşkınlık dolu mırıltılar guruldayan karnımın sesini bastırıyordu.

Kral Clarkson yemeğimizi kutsadı ve hepimiz yemeye başladık. Birkaç dakika sonra, Maxon yerini almak için içeri girdi ama biz daha hareket edemeden, seslendi.

"Lütfen ayağa kalkmayın leydiler. Afiyet olsun." Ana masaya doğru yürüdü, annesini yanağından öptü, eliyle sert bir şekilde babasının sırtına dokundu ve tam sağındaki yerine yerleşti. En yakınındaki uşağa kısık sesle kahkaha attıran birkaç yorumda bulundu ve kendi tabağına gömüldü.

Ashley gelmedi. Veya diğer kızlardan herhangi biri de. Şaşkın bir şekilde etrafıma bakındım, kaç kızın eksik olduğunu saydım. Sekiz. Sekiz kız burada değildi.

Gözlerimden okunan soruya cevap veren, çaprazımda oturan Kriss'di.

"Gittiler," dedi.

Gittiler mi? Ah. Gittiler...

Beş dakikadan az bir sürede Maxon'ı rahatsız edecek ne yaptıklarını hayal bile edemiyordum ama aniden, ben seçilmedim diye minnet duydum.

İşte böylece, yirmi yedi kişiye düşürülmüştük.

12. Bölüm

Kameralar, odada şöyle bir döndüler ve prensi son bir kez daha çektikten sonra, kahvaltımızın tadını çıkarmamız için bize müsaade ederek, ayrıldılar.

Ani elemeden dolayı biraz sarsılmıştım ama Maxon pek etkilenmiş görünmüyordu. Yemeğini umarsızca yiyordu ve onu izlerken, kendi yemeğimi soğumadan yemem gerektiğini fark ettim. Tekrarlıyorum, *aşırı* lezzetliydi. Portakal suyu o kadar doğaldı ki yutabilmek için ufak yudumlar almam gerekiyordu. Yumurta ve pastırma cennet gibiydi ve krepler harika bir şekilde yapılmıştı, evde yaptıklarım gibi aşırı ince değillerdi.

Etrafımda birçok kez ufak inlemeler duyuyordum ve yiyeceklerin keyfini tek başıma çıkarmadığımı biliyordum. Maşa kullanmam gerektiğini hatırlayarak, masanın ortasındaki sepetten çilekli bir tart aldım. Bunu yaparken de diğer Beşlerin yemeklerinin keyfini nasıl çıkardıklarını görmek için odanın etrafına şöyle bir baktım. O anda, geriye kalan tek Beş olduğumu fark ettim.

Maxon'ın bilgisi dâhilinde olup olmadığını bilmiyordum – adlarımızı bile zar zor biliyordu– fakat hepsinin gitmiş olması garipti. O odaya adım attığımda, Maxon'a yabancı olsaydım,

ben de dışarı tekmelenecek miydim? Çilekli tartı ısırırken, bunları kafamda ölçüp biçiyordum. Tart kadar tatlıydı ve hamuru o kadar çıtır çıtırdı ki ağzımda eriyor, lezzeti tüm hislerime üstün geliyordu. Hafifçe de olsa inlemek istememiştim ama bu hayatımda tattığım açık ara en iyi şeydi. Daha ilk lokmamı yutmadan bir ısırık daha aldım.

"Leydi America?" diye seslenildi.

Odadaki diğer kafalar, Prens Maxon'a ait olan bu sese doğru döndü. Diğerlerinin önünde bana gayet samimi bir şekilde seslenmesi beni şaşırttı.

Umulmadık bir anda seslenilmekten daha kötü olan, ağzımın yemekle dolu olmasıydı. Elimle ağzımı kapattım ve becerebildiğim kadar hızlıca çiğnedim. Birkaç saniyeden daha uzun sürmüş olamazdı ama bu kadar çok göz üzerimdeyken sanki sonsuzlukmuş gibi gelmişti. Celeste'nin, beni izlerkenki kendini beğenmiş suratını fark ettim. Onun gözünde basitçe yok edilebilecek biri gibi görünüyor olmalıydım.

Ağzımdakilerin çoğunu yutar yutmaz, "Evet Majesteleri?" diye cevap verdim.

"Yiyeceklerinin keyfini çıkarıyor musun?" Maxon, sanki kahkaha atmasına ramak kalmış gibi görünüyordu, bu belki suratımdaki şaşkın ifadedendi belki de ilk ve gayet gayri resmî sohbetimizle ilgili bir detayı ortaya sürdüğü içindi.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Muhteşem, Majesteleri. Bu çilekli tart... şey, tatlıları benden daha çok seven bir kız kardeşim var. Bence, bunun tadına baksaydı, ağlardı. Bu mükemmel."

Maxon, kahvaltısından bir lokmayı yuttu ve sandalyesine yaslandı. "Gerçekten ağlayacağını mı düşünüyorsun?" Bu fikir karşısında son derece keyiflenmiş gibiydi. Kadınlar ve ağlamak üzerine garip duyguları vardı.

Bunu kafamda tarttım. "Evet, aslında, öyle düşünüyorum. Duyguları söz konusu olduğunda, pek seçici davranmaz."

"Bunun için ortaya paranı koyar mıydın?" diye hızlıca sordu. Kızların kafalarının, sanki bir tenis maçı izliyor gibi aramızda gidip geldiğini fark ettim.

"Bahis oynayacak param olsaydı, kesinlikle koyardım." Birinin mutluluk gözyaşları üzerine bahse girme fikri beni güldürdü.

"Neyine bahse girmek istersin? Anlaşma yapma konusunda çok iyi gibisin." Bu ufak oyun onu eğlendiriyordu. İyi. Ben de oynayacaktım.

"Eh, ne istiyorsunuz?" diye belirttim. Akabinde, her şeyi olan birine ne sunabilirim diye merak ettim.

"Asıl *sen* ne istiyorsun?" diye karşılık verdi.

İşte bu şahane bir soruydu. Maxon'ın bana ne sunabileceğini düşünmek, neredeyse benim ona ne sunabileceğimi düşünmek kadar ilginçti. Dünya parmaklarının ucundaydı. Yani sonuç olarak ne istiyordum?

Bir değildim ama sanki öyleymişim gibi yaşıyordum. Bitirebileceğimden daha fazla yiyeceğim ve hayal edebileceğimden daha rahat bir yatağım vardı. Sevsem de sevmesem de insanlar benim için hazırolda bekliyorlardı. Ve eğer bir şeye ihtiyacım olursa, tek yapmam gereken istemekti.

İstediğim tek şey burasının daha az saraya benzemesiydi. Keşke ailem burada bir yerlerde dolaşıyor olsaydı ya da keşke bu kadar süslenmiş olmasaydım. Ailemin ziyaret etmesini isteyemezdim çünkü burada henüz sadece bir gün geçirmiştim.

"Eğer ağlarsa, bir hafta boyunca pantolon giymek istiyorum," diye teklifimi sundum.

Herkes kahkaha attı ama kısık sesle, nazik bir şekilde. Kral ve kraliçe bile isteğim karşısında neşelenmiş gibiydi. Kraliçe-

nin bana bakışı hoşuma gitti, sanki artık onun gözünde pek de yabancı biri değildim..

Maxon, "Anlaştık," dedi. "Eğer ağlamazsa, bana yarın öğle vaktinde arazide bir yürüyüş borçlu olacaksın."

Arazide yürüyüş mü? Hepsi bu muydu? Bu bana pek de özel bir istek gibi gelmedi. Dün Maxon'ın ne dediğini hatırladım, tek başınaydı. Belki de bir kıza baş başa vakit geçirmek için nasıl teklifte bulunacağını bilmiyordu. Belki de bu, kendisine çok yabancı olan bir durumu halletme çabasıydı.

Yakınımda birisi onaylamadığını belirten bir ses çıkardı. Ah. Fark ettim ki eğer iddiayı kaybedersem, prens ile resmen bire bir vakit geçirecek olan ilk kişi ben olacaktım. Bir yanım anlaşmayı tekrar gözden geçirmeyi istiyordu ama eğer ona yardımcı olacaksam –söz verdiğim gibi– ilk buluşma çabasını savuşturamazdım.

"Çok sıkı pazarlık yapıyorsunuz efendim ama kabul ediyorum."

"Justin?" Biraz önce konuştuğu uşak, öne doğru adım attı. "Gidip bir kutu çilekli turta hazırla ve leydinin ailesine gönder. Kız kardeşi tadına bakana kadar birilerinin beklemesini sağla ve eğer gerçekten, ağlarsa bize haber ver. Bu konuyu son derece merak ediyorum."

Justin kafasını sallayıp gitti.

"Birlikte göndermek için bir not yazmalı ve ailene güvende olduğunu söylemelisin. İşin aslı, hepiniz yapmalısınız. Kahvaltıdan sonra, ailelerinize mektup yazın ve biz de bugün ellerine geçmelerini sağlayalım."

Herkes gülümsedi ve iç çekti, sonunda bu olaya bir şekilde dâhil olmaktan mutluydular. Kahvaltımızın geri kalan kısmını bitirdik ve mektuplarımızı yazmaya gittik. Anne, bana kırtasiye malzemeleri buldu ve ben de aileme kısa bir mektup

yazdım. İşler daha en başından garip bir hale bürünse de istediğim en son şey onları endişelendirmekti. Mektupta, rahat olduğuma inandırmak istedim.

Sevgili Anne, Baba, May ve Gerad,

Şimdiden hepinizi çok özledim! Prens, ailelerimize yazarak, güvende ve iyi olduğumuzu bildirmemizi istedi. Öyleyim. Uçak yolculuğu biraz korkutucuydu ama bir yandan da eğlenceliydi. O kadar yüksekteyken dünya çok küçük görünüyor!

Bana muhteşem kıyafetler ve tıvır zıvır verdiler; giyinmeme, yıkanmama yardım eden ve nereye gitmem gerektiğini söyleyen üç tatlı hizmetçim var. Yani, kafam tamamen karışsa bile daima nerede olmam gerektiğini biliyor ve vaktinde oraya gitmeme yardım ediyorlar.

Diğer kızlar genellikle utangaç ama sanırım bir arkadaşım var. Kentli Marlee'yi hatırlıyor musunuz? Onunla, Angeles'a gelirken tanıştım. Çok zeki ve arkadaş canlısı biri. Eğer kısa zaman içinde eve dönmem gerekirse, onunla arkadaşlığımın sonsuza kadar devam etmesini umuyorum.

Prens ile tanıştım. Kral ve kraliçe ile de. Yakından, normalde olduklarından daha asiller. Onlarla henüz konuşmadım ama Prens Maxon ile konuştum. Şaşırtıcı derecede cömert bir insan... Sanırım.

Şimdilik mektubuma son veriyorum ama sizi seviyorum ve özlüyorum; fırsatım olduğunda tekrar yazacağım.

Sevgiler, America

Ortada şaşırtıcı bir durum olmadığını düşündüm ama yanılıyor da olabilirdim. May'in mektubu tekrar tekrar okuyarak, satır aralarında hayatımla ilgili gizli detaylar arayacağını hayal edebiliyordum. Hamur işlerini yemeden önce bunu okur mu diye merak ettim.

Not: May, bu çilekli turtalar sende ağlama isteği uyandırmıyor mu?

İşte. Yapabileceğimin en iyisi buydu.

Görünen o ki yeteri kadar iyi değildi. O akşam uşaklardan biri, elinde ailemin gönderdiği mektuplarla, gelişmeleri söylemek için kapımı çaldı.

"Ağlamadı, hanımefendi. Çok güzel olduklarını, bu nedenle ağlayabileceğini –sizin de öne sürdüğünüz gibi– söyledi ama gerçekten ağlamadı. Majesteleri yarın saat beş civarında gelip, sizi odanızdan alacak. Lütfen hazır olun."

Kaybettiğim için gerilmemiştim ama gerçekten pantolonların keyfini sürsem hiç fena olmazdı. En azından, pantolonlarım olmasa da mektuplarım vardı. İlk defa ailemden birkaç saatten fazla bir süreliğine ayrı kaldığımı fark ettim. Yolculuklar yapacak kadar varlıklı değildik ve büyüme çağında hiç arkadaşım olmadığı için bir geceyi bile ailemden ayrı geçirmemiştim. Keşke her gün mektuplaşmanın bir yolu olsaydı. Yapılabilir olduğunu sanıyordum ama çok pahalıya patlardı.

Önce babamın mektubunu okudum. Televizyonda ne kadar güzel göründüğümü ve benimle gurur duyduğunu uzun uzun anlatmıştı. Üç kutu turta göndermemem gerektiğini söylemişti, çünkü May bu durumda şımaracaktı. Üç kutu! Tanrı aşkına!

Aspen'in evimizde, bazı evrak işlerinde yardımcı olduğunu

ve kutulardan tekini evine götürdüğünü de yazmıştı. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim. Bir yandan, bu kadar lüks bir şey yediklerine memnumdum. Diğer yandan, yeni kız arkadaşıyla bir kısmını paylaştığını hayal ettim. Şımartabileceği biriyle. Maxon'ın hediyesi karşısında kıskançlık mı duyduğunu yoksa benim ilgimden kurtulduğu için memnun mu olduğunu merak ettim.

Bu konuları, istediğimden daha fazla düşündüm.

Babam, arkadaş edindiğime sevindiğini belirterek mektubunu bitirmişti. Bu konuda hep geç kaldığımı yazmıştı. Mektubu katladım ve parmağımı dış yüzeyindeki imzasında gezdirdim. Daha önce adını bu kadar komik yazdığını fark etmemiştim.

Gerad'ın mektubu kısa ve özdü. Beni özlemişti, seviyordu ve daha fazla yiyecek göndermemi rica etmişti. Bu sonuncusuna kahkahayla karşılık verdim.

Annem patronluk taslıyordu. Yazılı bile olsa ses tonunu duyabiliyordum, şimdiden prensin ilgisini kazandığım için ukalaca tebrik ediyordu –evine hediye gönderilen ilk kişi olduğum kendisine bildirilmişti– ve bana, her ne yapıyorsam devam etmemi sert bir şekilde söylüyordu.

Evet, anne, prense benimle hiç şansının olmadığını söyleyip, elimden geldiğince hakaret edeceğim. Harika plan.

May'inkini en sona sakladığıma memnundum.

Mektubu kesinlikle heyecan yüklüydü. Sürekli böyle şeyler yememi ne kadar kıskandığını belirtmişti. Annemin, ona daha fazla patronluk tasladığından şikâyet etmişti. Bunun nasıl hissettirdiğini biliyordum. Geri kalanı ise soru yağmuruydu. Maxon, yakından da televizyonda göründüğü kadar tatlı mıydı? Şu anda ne giyiyordum? Gelip sarayı ziyaret edebilir miydi? Maxon'ın, onunla bir gün evlenmek isteyecek, herkesten gizlediği bir erkek kardeşi var mıydı?

Kıkırdadım ve mektup koleksiyonumu kucakladım. Kısa zaman içinde tekrar yazmak için çaba göstermeliydim. Buralarda bir yerlerde bir telefon olmalıydı fakat şu ana kadar kimse bize bunu bildirmemişti. Eğer odamda bir telefonum olsaydı bile, her gün evi aramak abartılı olurdu. Ayrıca, bu mektupları biriktirmek eğlenceli olacaktı. Tüm bu yer anılarda kaldığında, burada gerçekten bulunduğumun ispatı olacaklardı.

Yatağa uzandığımda, ailemin iyi olduğunu öğrenmenin verdiği rahatlık ve sıcaklık beni rahat bir uykuya götürdü, bu uyku sadece Maxon ile tekrar baş başa kalacak olmamın verdiği huzursuzlukla gölgeleniyordu. Sebebini tam olarak çıkaramıyordum ama tüm kaygımın boş yere olduğunu ümit ediyordum.

"Görüntüyü bozmamak adına, lütfen koluma girer misin?" diye sordu Maxon, bir sonraki gün beni odamdan çıkarırken. Biraz tereddüt ettim ama koluna girdim.

Hizmetçilerim bir gece elbisesi giydirmişlerdi: belden aşağısı salaş, kısa kollu minik mavi bir şey. Kollarım çıplaktı ve Maxon'ın üstündeki takım elbisenin kolalı kumaşı tenime değiyordu. Bir şeyler beni rahatsız ediyordu sanki. Fark etmiş olmalı ki dikkatimi dağıtmaya çalıştı.

"Ağlamadığı için üzgünüm," dedi.

"Hayır, değilsin." Şaka yapar gibi bir tonla söylediğim için kaybettiğime üzülmediğim ortadaydı.

"Daha önce hiç kumar oynamamıştım. Kazanmak güzelmiş." Ses tonu biraz özür diler gibiydi.

"Acemi şansı."

Gülümsedi. "Belki. Bir dahaki sefere onu güldürmeye çalışırız."

Anında, aklımdan senaryolar geçirmeye başladım. Saraydan ne gönderilse May kahkahadan çatlardı acaba?

Maxon, bu konuyu düşündüğümü anlamıştı. "Ailen nasıldır?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne duyduysan onu. Ailen benimkisinden çok farklı olmalı."

"Aynen öyle." Kahkaha attım. "Bir kere kimse kahvaltıda taç takmaz."

Maxon gülümsedi. "Singerlarda daha çok akşam yemeklerinde mi takılır?"

"Tabii ki."

Kısık sesle kıkırdadı. Maxon'ın, belki de şüphelendiğim gibi burnu havada biri olmadığını düşünmeye başladım.

"Eh, ben beş çocuklu bir ailede ortancayım."

"Beş!"

"Evet, beş. Oradaki ailelerin çoğunun dolu çocuğu vardır. Ben de çok çocuk sahibi olmak isterdim."

"Ah, cidden mi?" Maxon'ın kaşları kalkmıştı.

"Evet," diye cevapladım. Sesim kısıktı. Nedenini anlayamıyordum ama bu hayatımla ilgili mahrem bir bilgi gibi gelmişti. Sadece *biri* daha bunu biliyordu.

Üzgünlük dalgasının geldiğini hissettim ama hemen kendimden uzaklaştırdım.

"Neyse, en büyük ablam, Kenna bir Dört ile evlendi. Şimdi bir fabrikada çalışıyor. Annem, en azından bir Dört ile evlenmemi istiyor ama ben şarkı söylemeyi bırakmak istemiyorum. Şarkı söylemeyi çok seviyorum. Fakat sanırım artık bir Üçüm. Bu gerçekten tuhaf. Eğer başarabilirsem, müzikle uğraşmak istiyorum.

Kota diğer kardeşim. Ressamdır. Bu günlerde onu pek görmüyoruz. Beni uğurlamaya geldi ama hepsi bu.

Sıralamaya göre, daha sonra da ben varım."

Maxon rahatça gülümsedi. "America Singer," diye ilan etti, "benim en yakın arkadaşım."

"Bu doğru." Gözlerimi devirdim. Onun en yakın arkadaşı olmamın yolu yoktu. En azından şimdilik. Fakat itiraf etmeliyim, ailem ya da âşık olduğum kişi hariç, içimi döktüğüm tek kişiydi. Eh, belki Marlee de öyleydi. Maxon da aynısını düşünüyor olabilir miydi?

Yavaşça koridordan geçerek, merdivenlere yürüdük. Acele eder gibi bir hali yoktu.

"Benden sonra May geliyor. Beni satıp, ağlamayan. Dürüst olmak gerekirse, şok oldum, ağlamadığına inanamıyorum! Fakat evet, o da bir ressam. Ben... ona tapıyorum."

Maxon yüzümü inceledi. May'den bahsetmek tavrımı biraz yumuşattı. Maxon'dan yeterince hoşlanıyordum ama ona ne kadar açılmak istediğimden emin değildim.

"Ve daha sonra da Gerad. Ailemizin bebeği; yedi yaşında. Henüz resme mi müziğe mi yöneleceğini keşfedemedi. Çoğunlukla top oynuyor ve böcekleri inceliyor, sorun yok ama bu şekilde geçimini sağlayamaz. Daha fazla deney yapabilmesini sağlamaya çalışıyoruz. Neyse, işte herkes böyle."

"Peki ya ebeveynlerin?" diye ısrar etti.

"Peki ya senin ebeveynlerin?" diye cevapladım.

"Ebeveynlerimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Halk önündeki imajlarını biliyorum. Gerçekte nasıllar?" Koluna asıldım ki bu gerçekten büyük bir başarıydı. Maxon'ın kolları kocamandı. Takım elbisesinin katmalarının üstünden bile güçlü, sıkı kaslarını hissedebiliyordum. Maxon iç çekti ama onu yoranın ne olduğunu bilmiyordum. Kendisine satışılmasından hoşlanıyor gibiydi. Burada, kardeşsiz büyümek üzücü olmalıydı.

Bahçeye adım attığımızda, ne diyeceğini düşünmeye başlamıştı. Biz geçerken, tüm muhafızların suratında sinsi bir gülümseme vardı. Onların hemen ilerisinde kamera ekibi bekli-

yordu. Tabii ki prensin ilk buluşmasında orada olmak istemişlerdi. Maxon onlara doğru bakarak, kafasını sağa sola salladı ve hemen içeri koşuşturdular. Birinin küfür ettiğini duydum. Kameralar tarafından takip edilmeyi ummuyordum ama onları uzaklaştırmak da tuhaf geldi.

Maxon, "İyi misin? Gergin görünüyorsun," dedi.

Omzumu silkerek, "Senin kadınlar ağladığında kafan karışıyor, benimse prenslerle yürüyüşe çıktığımda," dedim.

Maxon kısık sesle kahkaha attı ama bir şey söylemedi. Batıya doğru ilerlediğimiz sırada, güneş devasa orman tarafından bloke edilmişti ama hâlâ akşamın erken saatlerindeydik. Etrafımız gölgelenmişti, karanlıkla örtülmüş gibiydik. Geçen gece yalnız kalmak istediğimde olmak istediğim yer burasıydı. Şu anda gerçekten baş başa kalmış gibiydik. Yürümeye devam ettik, saraydan ve muhafızların işitebileceği mesafeden uzaklaştık.

"Benim neyim kafa karıştırıcı?"

Tereddüt etsem de içimden gelenleri söyledim. "Karakterin. Niyetin. Bu küçük gezintiden ne bekleyeceğimi bilemiyorum."

"Ah." Yürümeyi kesip karşıma geçti. Birbirimize çok yakındık ve ılık yaz havasına rağmen vücudumdan bir ürperti geçti. "Sanırım şimdiye kadar benim lafı dolandıran bir adam olmadığımı anlamışsındır. Senden ne istediğimi açıkça söyleyeceğim."

Maxon bir adım daha yaklaştı.

Nefesim kesildi. En korktuğum duruma düşmüştüm. Muhafız yoktu, kamera yoktu, istediğini yapmasına mani olacak hiç kimse yoktu.

Diz tekmesi. Cidden. Majestelerinin uyluğuna dizimi geçirmiştim. Tüm gücümle.

Maxon çığlığı basıp, eğildi ve ben ondan uzaklaşırken kendisini korumaya çalıştı. "Bunu neden yaptın?"

"Bana parmağını dahi sürersen daha beterini yaparım!" dedim.

"Ne?"

"Dedim ki, eğer..."

"Hayır, hayır, seni ruh hastası, ilk defa söylediğinde duydum." Maxon sırıttı. "Fakat neden böyle söyledin ki?"

Vücudumun yandığını hissettim. Olacak en kötü sonucu düşünerek, kendimi ortada olmayan bir şey için kavga edecek duruma sokmuştum.

Muhafızlar koşarak geldiler, ufak tartışmamızdan dolayı paniğe kapılmışlardı. Maxon, garip, yarı eğilmiş bir pozisyonda ellerini sallayarak, onları geri yolladı.

Bir süre sessiz kaldık ve Maxon acısı dinmeye başlayınca benimle yüz yüze geldi.

"Ne istediğimi sandın?" diye sordu.

Kafamı eğdim ve kızardım.

"America, ne istediğimi sandın?" Sesi gergindi. Gerginden de fazlasıydı. Kırılmıştı. Kesinlikle ne düşündüğümü tahmin etmişti ve bu hiç hoşuna gitmemişti. "Halka açık bir yerde... düşündün ki... Tanrı aşkına. Ben bir beyefendiyim!"

Yürüyerek uzaklaşmaya başladı ama geri döndü.

"Eğer beni böyle görüyorsan, neden yardım etmeyi teklif ettin?"

Gözlerine bakamıyordum. Karşımda itin tekini bulmaya hazırlandığımı, karanlık ve gözlerden uzak bir yerde olmanın kendimi garip hissettirdiğini, hayatımda onun dışında sadece bir erkekle baş başa kaldığımı ve onunla öyle şeyler yaptığımızı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Bu gece yemeğini odanda yiyeceksin. Bu konuyla yarın sabah ilgileneceğim."

Herkesin yemekte olduğundan emin olana dek bahçede bekledim ve daha sonra hızlıca yukarı çıkarak, koridordan ge-

çip odama girdim. İçeride, Anne, Mary ve Lucy kendilerinden geçmişlerdi. Kendimde tüm bu vakti prensle birlikte geçirmediğimi söyleyecek cesareti bulamadım.

Yemeğim getirilmişti ve balkonun yanındaki masada beni bekliyordu. Artık kendimi küçük düşürdüğüme kafamı takmadığım için acıkmıştım. Fakat uzun süreli yokluğum, hizmetçilerimin heyecanının sebebi değildi. Yatağımın üzerinde çok büyük bir kutu vardı, açmam için yalvarıyor gibiydi.

Lucy, "Görebilir miyiz?" diye sordu.

Anne, "Lucy, bu çok kabaca!" diye azarladı.

Mary, "Siz gider gitmez bıraktılar. O andan beri merak ediyoruz!" diye açıkladı.

Anne, "Mary! Edepli ol!" diye payladı.

"Hayır, endişelenmeyin kızlar. Sır saklamıyorum." Yarın beni kapı dışarı tekmelemek için geldiklerinde, hizmetçilerime sebebini söyleyecektim.

Kutunun üzerindeki büyük, kırmızı kurdeleyi çekerken onlara doğru zayıf bir gülümseme gönderdim. İçinde üç ayrı pantolon seti vardı. Keten set, iş kıyafetine benzeyen ama dokunulduğunda yumuşak olan bir başka set ve kot kumaşından yapılmış görkemli bir çift. En üstte ise Illéa amblemli bir kart duruyordu.

Öyle basit şeyler istiyorsun ki geri çeviremiyorum. Fakat benim hatırım için sadece Pazar günleri giy, lütfen. Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim.

Arkadaşın,
Maxon

13. Bölüm

Her şeyi hesaba katarsak, utanmak ya da endişelenmek için pek fazla vaktim olmadı. Sabah, hizmetçilerim beni hiç endişelenmeden giydirdiklerinde, aşağı kattaki varlığımın hoş karşılanacağını varsaydım. Kahvaltıya katılmama izin vermesi bile Maxon'da olacağını tahmin etmediğim nezaketin bir tür ispatıydı: Son yemeğimi yedim, güzel Seçilmişlerden biri olarak son anımı yaşadım.

Kahvaltımızın ortasında, Kriss cesaretini toplayarak buluşmamızın nasıl geçtiğini sordu.

"Nasıldı?" diye kısık sesle, yemekte konuşmamız gerektiği şekilde sormuştu. Fakat bu tek kelime bile, masadaki tüm kulakların dikilmesini sağladı, işitebilecek kadar yakında oturan herkes dikkat kesilmişti.

Nefes aldım. "Tarif edilemez."

Kızlar birbirlerine baktılar, daha fazlasını duymayı umdukları belliydi.

Tiny, "Nasıl davrandı?" diye sordu.

"Hımm." Kelimelerimi dikkatlice seçmeye çalıştım. "Kesinlikle davranmasını beklediğim gibi değildi."

Bu sefer, masadan kısık sesli mırıltılar geldi.

"Bilerek mi böyle yapıyorsun?" Zoe araya girdi. "Eğer öyleyse, bu korkunç derecede kaba."

Kafamı sağa sola salladım. Nasıl açıklayabilirdim ki? "Hayır, bu sadece..."

Fakat koridordan gelen kafa karıştırıcı sesler nedeniyle cevap vermekten kurtulmuştum.

Haykırışlar duymak tuhaftı. Sarayda geçirdiğim kısa sürede, kulağa yüksek gelebilecek tek bir ses dahi duymamıştım. Bunu da geçtim, muhafızların ayakkabılarının zeminde çıkardığı ses, devasa kapıların açılıp kapanması, tabaklara değen çatallar bir tür müzik oluşturuyordu. Düpedüz kaotikti.

Kraliyet ailesi hepimizden önce durumu kavramış gibiydi.

"Odanın arka tarafına, leydiler!" Kral Clarkson bağırdı ve pencereye doğru koştu.

Afallayan ama itaatsizlik etmek de istemeyen kızlar, yavaşça ana masaya doğru yaklaştılar. Kral perdelerden birini indiriyordu ama perde tipik ışığı-engelleyen cinsten değildi. Metaldi ve gıcırtıyla yerine yerleşmişti. Maxon yanına gidip diğerini indirdi. Ve Maxon'ın yanında, tatlı, kibar kraliçe de sonuncusunu çekmek için uğraşıyordu.

O anda muhafız ordusu yemek odasına girdi. Birkaçının da odanın dışında, kapatılmış, kilitlenmiş ve çubuklarla desteklenmiş devasa kapıların önünde dizildiklerini gördüm.

"Surların içindeler Majesteleri fakat onları geri püskürtüyoruz. Leydiler uzaklaşmalı fakat biz kapılara çok yakınız..."

Kral cümleyi yarıda keserek, "Anlaşıldı Markson," diye cevap verdi.

Anlayabilmem için bundan fazlasına gerek yoktu. Asiler etraftaydılar.

Bunun olacağını anlamıştım. Sarayda bu kadar çok misafir varken, bu kar çok hazırlık yapılırken, tabii ki birileri, bir yer-

lerde bir şeyleri unutacak ve güvenliğimizi tehlikeye sokacaktı. Girebilecekleri bir yer olmasa dahi protesto yapmak için mükemmel bir zamanlamaydı. Özünde, Seçim rahatsız ediciydi. Asilerin, Illéa'yla ilgili her şeyle birlikte, bundan da nefret ettiklerinden emindim.

Fakat düşünceleri ne olursa olsun, ben kolayca yenilmeyecektim.

Sandalyemi o kadar hızlı ittirdim ki yere düştü ve ben de metal perdeyi çekmek için en yakındaki pencereye koştum. Ne kadar tehlike altında olduğumuzu anlayan birkaç kız da aynısını yaptı.

Perdeyi hızlıca aşağıya doğru çekebildim ama yerine yerleştirmek biraz zordu. Mandalı tam sıkıştırmıştım ki sarayın dışından gelen bir şey metale öyle bir çarptı ki çığlık atarak geriye sendeledim, düşen sandalyeme takılıp yere yuvarlandım.

Maxon anında yanımda belirdi.

"Yaralandın mı?"

Kendime hızlıca göz attım. Muhtemelen kalçamda bir morluk oluşmuştu ve korkmuştum ama en kötüsü de buydu.

"Hayır, iyiyim."

"Odanın arka kısmına git. Hemen!" Yerden kalkmama yardım ederken emrediyordu. Koridordan aşağı doğru koştu, korkudan kaskatı kesilmiş kızları yakalayıp arkadaki köşeye yolladı.

İtaat ederek, kızların öbeklendiği odanın arka kısmına koştum. Bazıları ağlıyor, bazılarıysa şok içinde boşluğa bakıyorlardı. Tiny bayılmıştı. Yine de, Kral Clarkson'ın duvarın orada muhafızlardan biriyle dikkatlice konuşması, güven veriyordu. Kızların duyamayacağı kadar uzaktaydılar. Tek koluyla, yanında sessiz ve gururla duran kraliçeyi sarmıştı.

Kim bilir kraliçe şu ana kadar kaç saldırıdan kurtulmuştu?

Bunların senede birkaç defa olduğunu bildiren raporlar alıyorduk. Sinir bozucu olmalıydı. Olumsuzluklar onun... ve kocasının... ve tek çocuğunun aleyhinde çoğaldıkça, çoğalıyordu. Kesinlikle, en sonunda asiler istediklerini elde edebilmek için en doğru şartları elde edeceklerdi. Yine de orada, çenesi havada ve suratı sakin bir ifadeyle dikiliyordu.

Kızları inceledim. Aralarında kraliçe olmalarına yetecek kadar güçlüsü var mıydı? Tiny, hâlâ birilerinin kollarında baygın haldeydi. Celeste ve Bariel muhabbet ediyorlardı. Celeste'nin sakinken nasıl göründüğünü biliyordum; böyle görünmüyordu. Yine de, diğerleriyle kıyaslayınca, duygularını iyi saklıyordu. Kızların çoğu neredeyse sinir krizi geçiriyor, dizlerinin üzerinde ağlayıp sızlıyorlardı. Bazıları zihinlerini kapatmış, tüm olayı yok sayıyorlardı. Suratları ifadesizdi ve başlarını öylesine çevirip, olayın bitmesini bekliyorlardı.

Marlee biraz ağlıyordu ama enkaz gibi görünmesine yol açacak kadar çok değil. Kolunu yakalayıp onu ayağa kaldırdım.

"Gözlerini kurula ve dik dur," diye kulağına doğru bağırdım.

"Ne?" diye tiz bir sesle sordu.

"Güven bana, dediğimi yap."

Marlee, yüzünü elbisesinin bir kenarına silip biraz daha dik durdu. Yüzüne dokunuyordu, sanırım dağılmış makyajını kontrol ediyordu. Daha sonra döndü ve onaylamam için bana baktı.

"Aferin. Patronluk tasladığım için üzgünüm ama bu konuda bana güven, tamam mı?" Bu kadar bunaltıcı bir durumda ona emirler verdiğim için kendimi kötü hissediyordum ama Kraliçe Amberly kadar sakin görünmek zorundaydı. Kesinlikle Maxon kendi kraliçesinde bu özelliği isteyecekti ve Marlee kazanmalıydı.

Marlee kafasını salladı. "Hayır, haklısın. Demek istediğim, şu anda herkes güvende. Bu kadar endişelenmemeliyim."

Yanıldığı ortadaydı ama başımla onayladım. Herkes güvende değildi.

Defalarca duvarlara ve camlara ağır şeyler fırlatılırken, muhafızlar devasa kapıların kenarında beklediler. Burada saat yoktu. Saldırının ne kadar uzun sürdüğünü bilmiyordum ve bu beni daha fazla endişelendiriyordu. İçeri girerlerse nasıl bilecektik? Kapılara vurmaya başladıklarında mı fark edecektik? Belki de zaten içerdelerdi ama bunu biz bilmiyorduk?

Kendimi telaşlandırmamalıydım. Gösterişli çiçeklerin olduğu vazoya baktım –hiçbirinin adını bilmiyordum– ve biraz da mükemmel derecede bakımlı tırnaklarımı inceledim. Dünyada önemli olan tek şey o çiçeklermiş gibi düşündüm.

Sonunda Maxon, diğer herkese yaptığı gibi, beni de kontrol etmek için yanıma geldi. Yanımda durdu ve o da çiçeklere baktı. İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilemiyorduk.

Sonunda, "Durumun iyi mi?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadım.

Bir anlığına duraksadı. "Pek iyi görünmüyorsun."

"Hizmetçilerime ne olacak?" diye sorarak, en büyük endişemi dile getirdim. Güvende olduğumu biliyordum. Onlar güvende miydiler? Ya asiler bir yolunu bulup, içeri girdiklerinde aralarından biri koridorda olursa?

Ahmak olduğumu ima eder bir tonda, "Hizmetçilerin mi?" diye sordu.

"Evet, hizmetçilerim." Saraydakilerden sadece belirli bir azınlığın eşit derecede korunduğunu anlaması için onu utandırmaya çalışarak gözlerinin içine baktım. Gözyaşlarına boğulmak üzereydim. İçeri girmelerini istemiyordum ve duygularımı yatıştırmak için hızlıca nefes alıyordum.

Gözlerimin içine baktı, hizmetçilerden sadece bir gömlek üstte olduğumu anlamış gibi görünüyordu. Endişemin sebebi

bu değildi ama Anne'le aramdaki temel fark piyangonun bana çıkmış olmasıydı.

"Şu ana kadar saklanmış olmalılar. Yardımcıların saklanmak için kendi yerleri var. Muhafızlar hızlıca dağılıp, herkesi uyarmak konusunda çok iyiler. İyi olmalılar. Genellikle bir alarm sistemimiz vardır ama asiler en son içeri girdiklerinde, tamamıyla devre dışı bıraktılar. Tamir etmeye çalışıyorlar ama..." Maxon iç çekti.

Yere bakarak, kafamdaki tüm endişeleri susturmaya çalıştım.

"America," diye yalvardı.

Maxon'a döndüm.

"İyiler. Asiler yavaş davrandılar ve buradaki herkes, acil durumda ne yapılması gerektiğini biliyor."

Kafamı salladım. Bir dakikalığına sessiz kaldık, gitmeye hazırlandığını görebiliyordum.

"Maxon," diye fısıldadım.

Arkasını döndü, gayri resmî bir şekilde seslendiğim için biraz şaşırmıştı.

"Dün gece hakkında. Açıklamama izin ver. Saray için bizi hazırlamaya geldiklerinde, seni asla geri çevirmemem gerektiğini söyleyen bir adam vardı. Ne istemiş olursan ol. Hiçbir zaman."

Şaşırmıştı. "Ne?"

"Kulağıma, sanki özel bir şeyler isteyecekmişsin gibi gelmesini sağladı. Ve sen çok fazla kadının yanında bulunmadığını söyledin. On sekiz yıldan sonra... Ve kameraları uzaklaştırdın. Bana o kadar çok yaklaşınca da korktum."

Maxon kafasını sağa sola salladı, hepsini hazmetmeye çalışıyordu. Küçük düşürülme, öfke ve kulaklarına inanamaması daima uysal olan suratından teker teker geçti.

Bu fikir karşısında derinden sarsılmış gibi, "Herkese bu söylendi mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Çoğu kızın böyle bir uyarı duymaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen senin üstüne atlamak istiyorlardır," diye eklerken, kafamı odanın geri kalanını belirtircesine salladım.

Derinden bir kahkaha attı. "Fakat sen istemiyorsun, yani kasıklarıma dizini geçirirken kesinlikle hiç vicdan azabı çekmedin."

"Bacağına vurdum!"

"Ah, lütfen. Herhangi bir adamın, bacağına gelen bir diz yüzünden bu kadar uzun süre acı çekmesi mümkün değil," diye cevap verirken sesi şüphe doluydu.

Kahkahayı bastım. Şükür ki Maxon da bana katıldı. Tam o anda büyük bir parça daha camlara çarptı ve aynı anda durduk. Bir anlığına nerede olduğumu unutmuştum.

"Peki, oda dolusu ağlayan kadınla nasıl baş ediyorsun?" diye sordum.

Suratında komik bir şaşkınlık vardı. "Dünyada hiçbir şey bu kadar kafa karıştırıcı olamaz!" diye hızlıca fısıldadı. "Nasıl durduracağım hakkında en ufak bir fikrim yok."

İşte ülkemizi yönetecek adam buydu; gözyaşları karşısında çaresiz kalan adam. Fazlasıyla komikti.

"Sırtlarına ya da omuzlarına dokunup, her şeyin yoluna gireceğini söylemeyi dene. Kızlar ağladıklarında, genellikle sorunu çözmeni istemezler, tek istedikleri onları teselli etmendir," diye tavsiyede bulundum.

"Gerçekten mi?"

"Büyük oranda."

"Bu kadar basit olmasına imkân yok." İlgisini çektiği ve şüphelendiği sesinden anlaşılıyordu.

"Genellikle dedim, her zaman demedim. Fakat bu, burada bulanan birçok kızda işe yarayacaktır."

Homurdandı. "Ben o kadar emin değilim. İki tanesi, bu olay eğer biterse, gitmelerine izin vermemi istediler bile."

"Bunu yapmamıza izin verildiğini bilmiyordum." Şaşırmamalıydım, aslında. Eğer benim arkadaşı olarak burada kalmamı kabul ettiyse, kuralları pek umursuyor olamazdı. "Ne yapacaksın?"

"Başka ne yapabilirim ki? Kimseyi burada kendi rızası dışında tutamam."

Umutla, "Belki fikirlerini değiştirirler," diye önerdim.

"Belki." Duraksadı. "Peki ya sen? Sen henüz korkmadın mı?" diye, neredeyse dalga geçer gibi sordu.

"Dürüst olmam gerekirse, beni kahvaltıdan sonra göndereceğine ikna olmuştum zaten," diye itiraf ettim.

"Dürüst olmam gerekirse, bunu ben de düşündüm."

Birbirimize sessizce gülümsedik. Arkadaşlığımız –eğer böyle adlandırabilirsem– kesinlikle garip ve kusurluydu fakat en azından gerçekçiydi.

"Bana cevap vermedin. Gitmek istiyor musun?"

Bir taş daha duvara çarptı ve o anda, bu fikir kulağa ilgi çekici geldi. Evdeyken başıma gelen en büyük saldırı, Gerad'ın yemeğimi çalma girişimiydi. Buradaki kızların umurunda değildim, kıyafetler beni boğuyordu, insanlar beni incitmeye çalışıyordu ve her şey rahatsız ediciydi. Fakat burada olmam ailemin yararınaydı ve karnımın doyması iyiydi. Maxon düşüncelere dalmış gibiydi ve *ondan* bir süreliğine daha uzak kalabilecektim. Ve kim bilir, belki de bir sonraki prensesin seçilmesinde yardımcı olabilirdim.

Maxon'ın gözünün içine baktım. "Eğer beni dışarı atmıyorsan, gitmiyorum."

Gülümsedi. "İyi. Bana şu omza dokunma gibi taktikler vermen gerekecek."

Ben de ona gülümsedim. Evet, bu tamamıyla yanlıştı ama iyi bir şeyin doğmasına yol açacaktı.

"America, bana bir iyilik yapabilir misin?"

Başımla onayladım.

"Herkesin bildiği kadarıyla, dün gece birlikte çok vakit geçirdik. Eğer birileri sorarsa, lütfen onlara benim yapmadığımı... yapmayacağımı..."

"Tabii ki. Ve ben gerçekten olanlar için çok üzgünüm."

"Eğer herhangi bir kız kuralları çiğneyecekse, bunun sen olacağını bilmem gerekirdi."

Aynı anda birçok ağır nesne duvara fırlatıldı ve birçok kıza çığlık attırdı.

"Onlar kim? Ne istiyorlar?" diye sordum.

"Kimler? Asiler mi?"

Kafamı salladım.

"Kime sorduğuna göre değişir. Ve hangi gruptan bahsettiğine göre de," diye cevapladı.

"Birden fazla grubun olduğunu mu söylemek istiyorsun?" Bu tüm yaşadığımızı daha berbat hale getirmişti. Eğer bu sadece bir grupsa, birden fazla grup birlikte neler yapabilirdi? Bildiğim kadarıyla, asi asidir ama Maxon, sanki bazılarının diğerlerinden daha kötü olabileceğini ima etmişti. "Kaç tane var?"

"Genel anlamda iki, Kuzeyliler ve Güneyliler. Kuzeyliler daha sık saldırırlar. Daha yakındalar. Bellingham yakınlarındaki Likely'nin sıkça yağmur yağan bölgesinde yaşıyorlar, buranın tam kuzeyinde. Orada –resmen yıkıntılar içinde– kimse yaşamak istemiyor yani bir şekilde orayı evleri yaptılar, gerçi sanırım sürekli yer değiştiriyorlar. Teorilerimden biri, yer değiştirdiklerine dair; kimsenin dinlemediği bir teori. Fakat içeri girme konusunda açık ara öndeler ve içeri girdiklerinde de sonuç... nerdeyse zararsız. Şu anda, bunun bir Kuzeyli işi olduğu-

nu tahmin ediyorum," diye onca gürültünün arasında söyledi.

"Neden? Onları Güneylilerden bu kadar farklı kılan ne?"

Maxon kararsız kalmış gibiydi, bu bilgiyi bilmem gerektiğinden emin değildi. Birilerinin bizi duyma ihtimaline karşı etrafa bakındı. Ben de bakındım ve birçok kişinin bizi izlediğini gördüm. Özellikle, Celeste beni gözleriyle yakmaya çalışıyor gibiydi. Gözlerimi hemen kaçırdım. Yine de, tüm bakanlar arasında kimse duyabilecek kadar yakında değildi. Maxon da aynı sonucu çıkarınca, fısıldamak için eğildi.

"Onların saldırıları çok daha... Ölümcül."

Titredim. "Ölümcül mü?"

Kafasını salladı. "Arkalarında bıraktıkları yıkımdan anladığım kadarıyla, yılda sadece bir ya da iki kez geliyorlar. Sanırım buradaki herkes beni istatistiki bilgilerden korumak istiyor ama ben aptal değilim. Geldiklerinde insanlar ölüyor. Sorun şu ki iki grup da bize benziyor –soluk benizli, genellikle erkek, sıska ama güçlü, görebildiğimiz kadarıyla herhangi bir armaları da yok– yani, neyle karşılaştığımızı bitene kadar anlayamıyoruz."

Odaya göz attım. Eğer Maxon yanılıyorsa ve dışarıdakiler Güneyli değillerse, birçok insan tehlikede demekti. Tekrar zavallı hizmetçilerimi düşündüm.

"Fakat hâlâ anlamıyorum. Ne istiyorlar?"

Maxon omuz silkti. "Güneyliler bizim yok olmamızı istiyorlar. Nedenini bilmiyorum ama tatmin olmadıkları bir şeyler var sanırım ya da toplumun alt kademelerinde yaşamaktan yorulmuşlar. Demek istediğim, sosyal ağın bir parçası olmadıkları için teknik olarak Sekiz bile değiller. Fakat Kuzeyliler sırlarla dolu. Babam sadece bizi rahatsız etmek ve yönetimimize engel olmak istediklerini söylüyor ama ben pek öyle düşünmüyorum." Bir anlığına kendisiyle gurur duyuyor gibi göründü. "Bununla da ilgili bir başka teorim var."

"Öğrenebilir miyim?"

Maxon tekrar tereddüt etti. Sanırım bu sefer beni korkutmaktan endişe ettiği için değil, belki de ciddiye alınmayacağını düşündüğü içindi.

Yaklaştı ve fısıldadı, "Sanırım bir şey arıyorlar."

"Ne?" Merak etmiştim.

"O kadarını bilmiyorum. Fakat ne zaman Kuzeyliler gelse, burası artık eskisi gibi olmuyor. Muhafızlar bayıltılıyor, yaralanıyor ya da bağlanıyor ama asla öldürülmüyorlar. Sanki etrafta takip edilmek istemiyor gibiler. Gerçi bazı insanları yanlarında götürüyorlar ve bu biraz rahatsız edici. Ve daha sonra odalar – yani girebildikleri odalar yani– darmadağınık oluyor. Her çekmece çekilmiş, raflar aranmış, halılar ters yüz edilmiş, birçok şey kırılmış oluyor. Seneler içinde yerleştirdiğim kameraların sayısına inanamazsın."

"Kameralar mı?"

Çekinerek, "Ah," dedi. "Fotoğrafçılığı seviyorum. Fakat buna rağmen, yanlarında pek bir şey götürmüş olmuyorlar. Babam fikirlerimin saçma olduğunu düşünüyor, tabii ki. Bir grup cahil barbar ne arıyor olabilir ki? Yine de ben bir şeyler olduğunu düşünüyorum."

Üstünde düşünmeye değerdi. Eğer beş kuruşum olmasaydı ve saraya nasıl gireceğimi bilseydim, bulabildiğim ve satabileceğim her mücevher parçasını alırdım. Asiler buraya geldiklerinde, politik görüşlerini bildirmek ya da günlük geçimlerini sağlayabilmekten başka bir şey düşünüyor olmalıydılar.

"Sence budalaca mı?" Maxon sorusuyla beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Hayır, budalaca değil. Kafa karıştırıcı ama budalaca değil."

Birlikte gülümsedik. Fark ettim ki eğer Maxon, Illéa'nın gelecekteki kralı Maxon Schreave olmasaydı, kapı komşum ol-

masını isteyeceğim, konuşmak isteyeceğim biri olurdu.

Genzini temizledi. "Sanırım dolaşmaya devam etmeliyim."

"Evet, seni neyin bu kadar alıkoyduğunu merak eden birçok leydi olduğunu hayal ediliyorum."

"Peki, *ahbap*, şimdi kiminle konuşmam gerektiğine dair önerilerin var mı?"

Gülümsedim ve prenses adayımın kendini toparlayabildiğinden emin olmak için arkama baktım. Toparlayabilmişti.

"Oradaki pembe kıyafetli, sarışın kızı görüyor musun? O Marlee. Tatlı, çok kibar, filmleri seviyor. Haydi git."

Maxon kıkırdadı ve o tarafa doğru yürüdü.

Yemek odasında geçen zaman sonsuzluk gibi gelmişti ama saldırı bir saatten sadece biraz daha fazla sürmüştü. Daha sonrasında, kimsenin saraya giremediğini, sadece saray arazisine girebildiğini öğrenmiştik. Muhafızlar, asiler ön kapılarına tuğlalar –saray duvarlarından sökülen tuğlalar– fırlatana ve camlara durmaksızın çürümüş yiyecekler atana kadar ateş etmemişlerdi.

Sonunda, iki adam kapılara fazlasıyla yaklaşmış, ateş edilmiş ve akabinde herkes kaçmıştı. Eğer Maxon'ın teorileri doğruysa, bunların Kuzeyliler olduklarını tahmin edebiliyordum.

Saray sınırlarında araştırma yaptıkları için bir süre daha orada tıkılı kaldık. Her şey gerektiği gibi olunca, odalarımıza gönderildik. Marlee ile kol kola yürüdüm. Aşağı katta kendime hâkim olsam da saldırı beni biraz yormuştu ve kafamı dağıtacak birilerinin olmasından mutluydum.

"Yine de sana pantolonları verdi mi?" diye sordu. Hemen Maxon hakkında konuşmaya başlamıştım, sohbetlerinin nasıl geliştiğini merak ediyordum.

"Evet. Bu konuda çok cömert davrandı."

"Ödülün iyi huylu olması büyüleyici."

"Gerçekten iyi huylu biri. Başına kötü şeyler geldiğinde daha da lütufkâr oluyor." Kraliyet toplarına atılan bir tekme gibi, mesela.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Bunu açıklamak istemiyordum. "Bugün siz ikiniz neler konuştunuz?"

"Ee, bu hafta onu görmek ister miyim diye sordu." Kızardı.

"Marlee! Bu harika!"

"Hişşt!" diyerek etrafa bakındı ama kızların çoğu zaten merdivenlerden çıkmıştı. "Hayallere kapılmak istemiyorum."

Aniden konuşmaya başlayana dek bir süreliğine sessiz kaldık.

"Kimi kandırıyorum? O kadar heyecanlıyım ki buna zar zor katlanabiliyorum! Umarım beni kısa zamanda çağırır."

"Eğer zaten teklif ettiyse, kısa zamanda peşine düşecektir. Demek istediğim, günlük ülkeyi yönetme işini bitirir bitirmez yani."

Kahkaha attı. "Buna inanamıyorum! Yani, yakışıklı olduğunu biliyordum ama nasıl davranacağından emin değildim. Endişelerim onun... bilmiyorum, kendini beğenmiş filan olacağı yönündeydi."

"Ben de öyle. Ama o aslında..." Maxon aslında nasıldı? Biraz kendini beğenmişti fakat kendinden soğutacak kadar değildi. Tartışmasız bir prensti ama yine de çok... çok... "Normal."

Marlee artık bana bakmıyordu. Yürüdüğümüz sırada kendini gündüz düşüne kaptırmıştı. Kafasında canlandırdıklarının, Maxon'ın sunabilecekleri olmasını umut ettim. Ve onun da Maxon'ın istediği türde bir kız olmasını. Kapının önünde hafifçe el sallayarak ondan ayrılıp odama çekildim.

Kafamdaki Marlee ve Maxon'a dair düşünceler, kapımı açar

açmaz yok oldular. Anne ve Mary, son derece huzursuz görünen Lucy'nin üzerine eğilmişlerdi. Suratı yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla kaplanmıştı; her zamanki hafif ürpermeleri şiddetli titremelere dönüşmüş, tüm vücudunu sarsıyordu.

"Sakinleş artık Lucy, her şey yolunda," Anne, Lucy'nin darmadağınık saçlarını okşarken fısıldıyordu.

"Geçti artık. Kimse incinmedi. Güvendesin canım." Mary sevgi dolu bir sesle konuşarak, titreyen ellerini uzatıyordu.

Konuşamayacak derecede şaşırmıştım. Bu Lucy'nin kişisel mücadelesini gösteren, özel bir andı ve benim görmemem gerekiyordu. Odamdan çıkmak için geriledim fakat Lucy'ye yakalandım.

"Ü-ü-üzgünüm, Leydi, Leydi, Leydi..." diye kekeledi. Diğerleri endişeli bakışlar atıyorlardı.

"Kendine eziyet etme. İyi misin?" diye sorarak, kimsenin görmemesi için kapıyı kapattım.

Lucy tekrar konuşmaya çalıştı ama kelimeleri bir araya getiremedi. Gözyaşları ve titremeleri küçücük vücudunu ele geçirmişti.

Anne, "Yakında iyi olacaktır hanımefendi," diye aracılık yaptı. "Birkaç saat sürüyor ama sessizlik çöktüğünde o da sakinleşiyor. Eğer durumu düzelmezse, hastane kanadına götürebiliriz." Sesi aniden kısıldı. "Fakat Lucy böyle olsun istemez. Eğer uygun olmadığınızı düşünürlerse, sizi çamaşır odalarında ya da mutfakta saklarlar. Lucy hizmetçiliği seviyor."

Anne'in sözlerini kimden sakındığını bilmiyordum. Hepimiz Lucy'nin etrafındaydık ve bu durumda dahi olsa o kelimeleri net bir şekilde duyabilirdi.

"L-l-lütfen, hanımefendi. İstemiyorum–İste–İstemi..." diye konuşmaya çalıştı.

"Hişşt. Kimse seni ele vermeyecek," dedim. Anne ve Mary'ye

baktım. "Onu yatağa yatırmama yardım edin."

Üç kişi olduğumuz için kolay olmalıydı fakat Lucy sürekli kıvrandığı için kolları ve bacakları ellerimizden kayıyordu. Onu yerleştirmek için çok uğraştık. Üzerini örter ötmez, yatağın sağladığı rahatlık, kelimelerimize galip geldi. Lucy'nin titremeleri yavaşladı ve yatağın üstündeki gölgeliğe boş gözlerle bakmaya başladı.

Mary, yatağın kenarına oturarak mırıldanmaya başladı, bu melodi, hastalandığında May'e bakıcılık yaptığım anları hatırlattı. Anne'i bir köşeye, Lucy'nin işitebileceğinden uzağa çektim.

"Ne oldu? Birileri içeri mi sızdı?" diye sordum. Eğer durum buysa, bana da söylenmesini beklerdim.

Anne, "Hayır, hayır," diyerek bana teminat verdi. "Ne zaman asiler gelse Lucy bu halde oluyor. Asilerden bahsetmek bile onu ağlatıyor. O..."

Anne, parlatılmış siyah ayakkabılara baktı, bana ne söylemesi gerektiğine karar vermeye çalıştı. Lucy'nin hayatına burnumu sokmak istemiyordum ama olanları anlamak istiyordum. Derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı.

"Bazılarımız burada doğdu. Mary bu şatoda doğdu ve ailesi hâlâ buradadır. Ben yetimdim, hizmetkâr gerektiği için saraya alınmıştım." Sanki kendisini rahatsız eden geçmişe ait bu parçayı elbisesinin üzerinden söküp atabilirmiş gibi, elbisesini çekiştirdi. "Lucy saraya satılmıştı."

"Satılmış mı? Bu nasıl olabilir? Burada hiç köle yok."

"Teknik olarak, hayır yok ama bu pratikte olamayacağı anlamına da gelmez. Lucy'nin ailesi, annesinin ameliyatı için paraya ihtiyaç duymuş. Para karşılığında, hizmetlerini Üçlere sunmuşlar. Annesi asla düzelememiş, borçtan bir türlü kurtulamamışlar, böylece Lucy ve babası uzun yıllar boyunca bu Üçlerle birlikte yaşamışlar. Anladığım kadarıyla, orada yaşamak

ahırda yaşamaktan farksızmış. Ailedeki erkek çocuk, Lucy'den hoşlanmış ve bazen hangi sosyal sınıftan olduğunun bir önemi olmadığını bilirim fakat Altı ile Üç arasındaki uçurum çok büyük. Annesi oğlunun Lucy hakkındaki niyetini keşfedince, Lucy'yi ve babasını saraya satmış. Geldiği günü hatırlıyorum. Günlerce ağlamıştı. Birbirlerine ümitsizce âşık olmuşlar herhalde."

Lucy'ye baktım. En azından, benim durumumda içimizden biri karar verecek konumdaydı. Onun sevdiği adamı kaybetme noktasında yapacağı hiçbir şey yoktu.

"Lucy'nin babası ahırda çalışıyor. Çok hızlı ya da güçlü değil ama işine son derece bağlıdır. Ve Lucy de bir hizmetçi. Size saçma geleceğini biliyorum ama sarayda hizmetçi olmak gurur vericidir. Biz ön saflarda yer alıyoruz. Bizim, hizmete çağıran insanların gözü önüne çıkabilecek kadar uygun, akıllı ve çekici olduğumuza kanaat getirildi. İş pozisyonumuzu ciddiye alır ve mantıklı yaklaşırız. Eğer saçmalarsan, mutfağa koyulursun, tüm gün parmakların çalışır ve bosbol kıyafetlerin olur. Ya da odun kesersin veya bahçeyi tırmıklarsın. Hizmetçi olmak azımsanacak bir şey değildir."

Kendimi aptal gibi hissettim. Hepsinin Altı olduğunu düşünüyordum. Fakat bunun içinde bile sınıflar ve benim anlamadığım statüler vardı.

"İki sene önce gecenin bir yarısı, saraya saldırı düzenlendi. Muhafızların üniformalarını almışlardı ve herkesin aklı karışmıştı. Öyle bir karışıklık vardı ki kimse kime saldıracağını ya da kimi koruyacağını bilmiyordu ve arada kaynayan insanlar oldu... Korkunçtu."

Bunu düşünmek bile tüyler ürperticiydi. Karanlık, şaşkınlık, sarayın devasa boyutu. Bu sabahla kıyaslarsak, Güneylilerin işine benziyordu.

"Asilerden biri Lucy'yi yakaladı." Anne bir süreliğine gözlerini devirdi. Diğer cümlelerini kısık sesle söyledi. "Yanlarında fazlaca kadın olduğundan emin değilim, eğer demek istediğimi anlayabiliyorsanız."

"Ah."

"Ben kendi gözlerimle görmedim ama Lucy o adamın tepeden tırnağa pisliğin teki olduğunu söyledi. Sürekli suratını yaladığını söyledi."

Bu düşünce karşısında Anne ürperdi. Midem ağzıma geldi, neredeyse kahvaltımı geri çıkaracaktım. Kesinlikle iğrençti ve Lucy gibi halihazırda korkmuş birinin, bu tarz bir saldırı karşısında ne hale geleceğini anlayabiliyordum.

"Lucy'yi bir yerlere sürüklüyordu ve Lucy çıkarabildiği kadar yüksek sesle haykırıyordu. Bu hengâmede, çığlıklarını duymak zordu. Fakat köşeden başka bir muhafız fırladı; gerçek bir muhafızdı. Ateş etti ve adamı kafasının orta yerinden vurdu. Asi, Lucy'yi de birlikte çekerek yere yığıldı. Lucy kanla kaplanmıştı."

Ağzımı kapattım. Minik, zarif Lucy'nin başından bunca olay geçtiğine inanamıyordum. Bu şekilde davranmasına şaşmamak gerekiyordu.

"Kesiklerine bakıldı ama kimse zihnine müdahale etmedi. Artık biraz gergin ama elinden geldiğince bu durumu saklamaya çalışıyor. Ve sadece kendisi değil, babasının da iyiliği için. Kızının hizmetçi olabilecek kadar iyi olması onu çok gururlandırıyor. Lucy, babasını hayal kırıklığına uğratmak istemiyor. Onu sakinleştirmeye çalıştık ama ne zaman asiler gelse, her şeyin daha beter olacağını düşünüyor. Bu sefer onu birilerinin götüreceğini, inciteceğini ya da öldüreceğini düşünüyor.

Elinden geleni yapıyor hanımefendi ama buna daha ne kadar dayanabilecek bilemiyorum."

Yatakta uzanan Lucy'ye bakarak başımla onayladım. Saat çok erken olsa da gözlerini kapamış ve uykuya dalmıştı.

Günün geri kalan kısmını kitap okuyarak geçirdim. Anne ve Mary zaten kirli olmayan şeyleri temizlediler. Lucy kendine gelene kadar sessiz kaldık.

Kendi kendime, eğer elimden gelirse, Lucy'nin bir daha asla böyle bir şey yaşamamasını sağlamaya söz verdim.

KAKTÜS TEAM

14. Bölüm

Tahmin ettiğim gibi, evlerine dönmek isteyen kızlar, her şey normale döndüğünde fikirlerini değiştirmişlerdi. Kimlerin gitmek istediğini hiçbirimiz bilmiyorduk ama bazıları –özellikle Celeste– kim olduklarını bulmak konusunda azimliydi. An itibarıyla yirmi yedi kızdık.

Krala göre, saldırı öylesine önemsizdi ki duyurusunu yapmaya gerek bile yoktu. Diğer yandan, bu sabah kamera ekipleri çekim yapıyorlardı, bu nedenle bir kısmı canlı yayında gösterilmişti. Görünen o ki kral bu durumdan hoşnut değildi. Yaşadıklarımız, saraya bizim duymadığımız kaç saldırı düzenlenmişti diye merak etmeme sebep olmuştu. Burada olmak tahmin ettiğim kadar güvenli değil miydi?

Silvia'ya göre, eğer saldırı çok daha beter olsaydı, o zaman ailelerimizi arardık. Şu anki durumda ise ailelerimize mektup yazmamız söylenmişti.

İyi olduğumu, saldırının televizyonda olduğundan daha beter görünmüş olabileceğini ve kralın hepimizi güvenli bir yerde tuttuğunu yazdım. Benim için endişelenmemeleri gerektiğini ve onları özlediğimi de ekleyip mektubu yardımsever bir hizmetçinin eline bıraktım.

Saldırıdan sonraki gün olaysız geçmişti. Kadınlar Odası'na gidip, diğerlerine Maxon'ı övmeyi planlamıştım fakat Lucy'nin ne kadar sarsıldığını gördükten sonra, odamda kalmayı tercih ettim.

Ben yokken hizmetçilerimin kendilerini nasıl meşgul ettiklerini bilmiyordum ama ben odadayken benimle kâğıt oyunları oynadılar ve muhabbetimize bir tutam dedikodunun sızmasını sağladılar.

Sarayda gördüğüm her düzine insana karşılık, arka planda onlara yardım eden yüzlerce kişinin olduğunu öğrendim. Aşçıları ve çamaşırcıları biliyordum ama tek işleri camları temiz tutmak olan insanlar da vardı. Hepsini temizlemek tam bir haftalarını alıyordu ama o süre sonunda toz bir yolunu bulup, sarayın duvarlarından taşarak temiz camlara yapışıyordu ve tekrar temizlenmeleri gerekiyordu. Ayrıca, bir yerlerde saklanan kuyumcular vardı, aileye ve hediye edilmek üzere ziyaretçilerine mücevherler yapıyorlardı; satınalmacılar ve terzilerse kraliyet ailesini –ve şimdi de bizi– kusursuzca giyindiriyorlardı.

Başka şeyler de öğrendim. En sevimli buldukları muhafızları ve baş hizmetçinin, tatil günlerinde düzenlenen partilerde tüm hizmetkârların giymesi için tasarladığı korkunç yeni elbiseyi. Saraydaki bazı kişilerin Seçilmiş kızlar arasında kimin galip geleceği üzerine bahse girdiklerini ve benim en popüler on kız arasında yer aldığımı. Aşçılardan birinin bebeğinin, felaket derece hasta olduğunu ki bunu anlatırken Anne'in gözlerini yaşarmıştı. Yakın bir arkadaşıymış ve aslında bu kadın ile kocası uzun süredir çocukları olmasını bekliyorlarmış.

Onları dinleyip, söylemeye değer sözlerim olduğunda muhabbete katılıyordum; aşağı katın bundan daha eğlenceli olmadığını sandığımdan, yanımda olduklarına seviniyordum. Odamdaki hava sakin ve mutluluk doluydu.

O gün öylesine güzeldi ki bir sonraki gün de odamda kaldım.

Bu sefer, hem hole hem de balkona açılan kapıları açtık ve ılık hava içeri dolarak bizi sarmaladı. Hava, Lucy için de harikalar yaratmıştı; acaba ne sıklıkta dışarı çıkabiliyor diye merak ettim.

Anne, bu durumun –onlarla birlikte oturmamın, kapılar açıkken oyunlar oynamamın– yersiz olduğuyla ilgili bir yorumda bulundu ama neredeyse anında bu düşüncesinden vazgeçti. Beni, olmam gerektiği şekilde tam bir Leydi gibi hissettirmeye çalışma fikrini aşmış gibiydi.

Tam da bir kart oyununun ortasındayken, gözüm bir siluete takıldı. Maxon'dı, açık kapının önünde dikilmişti, eğleniyor gibi görünüyordu. Gözlerimiz buluştuğunda, suratındaki ifadeden ne işlere kalkıştığımı sorguladığını anlayabiliyordum. Ayağa kalkıp gülümsedim ve yanına yaklaştım.

Anne, prensin kapıda olduğunu fark edince, "Ah, yüce Tanrım," diye mırıldandı. Anında kartları dikiş nakış sepetine fırlatarak ayağa kalktı ve Mary ile Lucy de onu takip etti.

Maxon "Leydiler," dedi.

Anne dizlerini bükerek, "Majesteleri," dedi. "Ne büyük bir onur, efendim."

Maxon, "Benim için de öyle," derken gülümsüyordu.

Hizmetçiler gurur duyarak birbirlerine baktılar. Bir an hepimiz sessiz kaldık, ne yapacağımızdan tam olarak emin olamıyorduk.

Mary aniden patladı. "Biz de tam gidiyorduk."

Lucy, "Evet! Doğru," diye ekledi. "Biz... aa... sadece..." Yardım istercesine Anne'e baktı.

Anne durumu toparlayarak, "Leydi America'nın Cuma günü giyeceği elbiseyi tamamlayacaktık," dedi.

Mary, "Doğru," dedi. "Sadece iki gün kaldı."

Yüzlerinde kocaman tebessümlerle, etrafımızdan dolaşarak odadan ayrıldılar.

Maxon kızları gözleriyle takip ederek, "Sizi işinizden alıkoymak istemem," derken tutumlarından kesinlikle etkilenmişti.

Koridora çıktıklarında, garip, ürkek selamlar verdiler ve aceleyle yürüyüp gittiler. Köşeyi döndükleri anda Lucy'nin kıkırtıları koridorda yankılandı ve hemen ardından Anne'in keskin hışşları duyuldu.

Maxon, odama girip, mekânı incelerken "Gerçek bir ekibin var," dedi.

Gülümseyerek, "Ayaklarımın yere basmasını sağlıyorlar," diye cevap verdim.

"Seni önemsedikleri ortada. Bu zor bulunur." Odama bakmayı kesti ve bana döndü. "Odanın bu şekilde olacağını düşünmemiştim."

Kolumu havaya kaldırıp, geri saldım. "Bu aslında benim odam değil, değil mi? Sana ait ve ben sadece ödünç alıyorum."

Surat yaptı. "Sana değişiklikler yapılabileceğini kesinlikle söylemişlerdir? Yeni bir yatak, farklı bir boya."

Omuz silktim. "Bir kat boya burayı benim odam yapmaz. Benim gibi kızlar, mermer zeminli evlerde yaşamazlar," diye espri yaptım.

Maxon gülümsedi. "Evindeki odan nasıl?"

"Hımm... Aslında ne için gelmiştin?" diye lafı çevirdim.

"Ah! Aklıma bir fikir gelmişti."

"Ne hakkında?"

"Eh," diye başladı, odada yürümeye devam ediyordu. "Seninle, diğer kızlarla olduğu türden bir ilişkimiz yok, bu yüzden, belki de bizim... alternatif bir iletişim yolumuz olmalı." Aynanın önünde durdu ve ailemin fotoğraflarına baktı. "Küçük kız kardeşin tıpkı sana benziyor," derken, bu keşfi onu eğlendirmiş gibiydi.

Odamın derinliklerine doğru yürüdüm. "Bunu sıkça duya-

rız. Alternatif iletişim derken neyi kast ediyorsun?"

Maxon fotoğraflara bakmayı bitirip arka taraftaki piyanoya yöneldi. "Bana yardım etmen gerektiğinden, arkadaşım filan olarak," bana dik dik bakarak devam etti, "belki de hizmetçilerle gönderilen geleneksel notlara ve buluşmalar için verilen resmi davetiyelere bel bağlamamalıyız. Resmiyeti en aza indirecek bir şey düşünüyordum."

Piyanonun üzerindeki nota defterini aldı. "Bunları sen mi getirdin?"

"Hayır, onlar buradaydı. Çalmak istediğim herhangi bir parçayı ezberden çalabilirim."

Kaşlarını kaldırdı. "Etkileyici." Açıklamasını bitirmeden, yanıma geri geldi.

"Lütfen sağı solu karıştırmayı kesip, fikrini tamamlayabilir misin?"

Maxon içini çekti. "İyi. Düşündüğüm, ikimizin ortak bir işareti ya da başka bir şeyi olabileceği yönündeydi, birbirimizle iletişime geçebileceğimiz ama diğer kimsenin anlayamayacağı türden. Belki burunlarımızı ovuşturabiliriz, ne dersin?" Maxon, parmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Sanki burnun görevini yerine getirmiyormuş gibi duruyor. Hoş değil."

Bana şaşkın şaşkın bakıp kafasını salladı. "Pekâlâ. Belki de parmaklarımızı saçımızdan öylesine geçiririz."

Neredeyse anında kafamı sağa sola salladım. "Saçım neredeyse her zaman tokalarla tutturulmuş durumda oluyor. Parmaklarımı arasından geçirmen imkânsıza yakın. Ayrıca, ya tacını takıyorsan ne olacak? Kafandan düşürürsün."

Düşünceli bir şekilde, parmağını bana doğru salladı. "Harika bir nokta. Hımmm." Beni geçti, düşünmeye devam etti ve yatağımın yanındaki masada durdu. "Kulağını çekmeye ne dersin?"

Düşündüm. "Hoşuma gitti. Gizlenecek kadar basit ama o kadar sıkça yapılıyor ki başka bir manaya da çekebiliriz. Kulağımızı çekelim, o halde."

Maxon'ın dikkati bir şeye takılmıştı ama bana dönerek gülümsedi. "Onayladığına memnun oldum. Beni görmek istediğinde, sadece kulağını çek ve ben müsait olur olmaz yanına gelirim. Muhtemelen akşam yemeğinden sonra," diye sözünü tamamlarken omzunu silkti.

Benim ona gidip gidemeyeceğimi soramadan önce, Maxon elinde kavanozumla birlikte yürümeye başlamıştı. "Bu da neyin nesi?"

İçimi çektim. "Korkarım ki açıklayamayacağım."

Cuma günü geldi çattı ve yanında Illéa *Başkent Raporu*'nu da birlikte getirdi. Bizden beklenen,en azından bu hafta tek yapmamız gereken orada oturmaktı. Saat beşte gidip, bir saat kadar oturup, akabinde akşam yemeğine geçebilirdik.

Anne, Mary ve Lucy, beni giydirirken özellikle dikkatli davrandılar. Elbise, koyu mavi, neredeyse mora yakın bir tondaydı. Kalçalarıma tam oturuyor, arkamda yumuşacık saten dalgalar halinde yayılıyordu. Bu kadar güzel bir elbiseye dokunduğuma inanamıyordum. Sırtımda düğmeler vardı ve hizmetçilerim saçıma inci taneleri ile bezeli tokalar takmışlardı. Minik, inci küpeler ve incecik bir telin üzerine dizilmiş incilerden oluşan öyle bir kolye eklediler ki inciler vücudumun üzerinde kendi başlarına duruyorlarmış gibi görünüyordu; artık tamamen hazırdım.

Aynaya baktım. Hâlâ kendime benziyordum. Yüzümün şu ana kadar gördüğüm en güzel haliydi ama yine de kendimi tanıyabiliyordum. Adımın kurada çekildiği andan beri, tanınmayacak bir hale geleceğim diye korkuyordum; kat kat makyajın ve mücevheratın altında öylesine kaybolmuş olacaktım

ki kendimi bulabilmek için haftalarca kazı çalışması yapmam gerekecekti. Şu ana kadar, hâlâ America'ydım.

Kendime yakışır bir şekilde, saraydan mesajların kaydedildiği odaya giderken terlediğimi fark ettim. On dakika önceden orada olmamız gerektiği söylenmişti. On dakika benim için on beş dakika demekti. Celeste gibi biri için ise üç dakika demekti. Yani, kızların bir araya gelmesi zaman aldı.

Etraf insan kaynıyordu, çekim setine son dokunuşlarını yapıyorlardı, şu anda Seçilmişler için yerleştirilmiş koltuklarla doluydu. Senelerce *Rapor*'u izlediğim için tanıdığım konsey üyeleri de buradaydı; ellerindeki metinleri okuyor ve kravatlarını düzeltiyorlardı. Seçilmişler kalabalığıysa aynalardan kendilerine bakıyor ve pahalı kıyafetlerini çekiştirip duruyorlardı. Her yer hareket halindeydi.

Döndüm ve Maxon'ın hayatına kısaca göz attım. Annesi, güzel Kraliçe Amberly, dağılmış birkaç tutam saçı yerine yerleştiriyordu. Maxon ceketini düzeltip ona bir şey söyledi. Kraliçe onayladığını belli edecek şekilde kafasını salladı ve Maxon gülümsedi. Biraz daha uzun süre izleyebilirdim ama Silvia, tüm haşmetiyle, beni yerime götürmek üzere gelmişti.

"Sadece basamaklara doğru gidin Leydi America," dedi. "İstediğiniz yere oturabilirsiniz. Bilginiz olsun diye söylüyorum, kızların çoğu ön sırayı kaptılar bile." Benim için üzülmüş gibiydi, sanki kötü bir haber veriyordu.

"Ah, teşekkür ederim," dedim ve mutlulukla gidip, arka tarafta bir yere oturdum.

Küçük basamaklara dar bir elbise ve böylesine ayağımı sıkan ayakkabılarla çıkmaktan hoşlanmamıştım. (Bu ayakkabılar gerçekten gerekli miydi? Kimse ayaklarımı görmeyecekti bile.) Fakat başardım. Marlee'nin içeri girdiğini gördüğümde gülümseyip, el salladım ve o da gelip, tam sağıma oturdu. İkin-

ci sıradaki bir yere değil de benim yanıma oturması benim için çok anlamlıydı. Sadık biriydi. Harika bir kraliçe olurdu.

Elbisesi muhteşem bir sarı tonundaydı. Sarı saçları ve güneşin öptüğü teniyle, sanki odaya ışık saçıyor gibiydi.

"Marlee, elbiseni sevdim. Harika görünüyorsun!"

"Ah, teşekkür ederim." Kızardı. "Biraz abartılı olacağını düşünmüştüm."

"Hiç de değil! Bana güven, üzerinde mükemmel duruyor."

"Seninle konuşmak istemiştim ama ortalarda yoktun. Yarın konuşabilir miyiz sence?" diye fısıldadı.

"Tabii ki. Kadınlar Odası'nda, olur mu? Yarın Cumartesi," diye aynı şekilde fısıldadım.

Heyecanla "Peki," dedi.

Tam önümüzde oturan Amy arkasını döndü. "Sanırım tokalarım düşüyor. Bakabilir misiniz?"

Tek kelime etmeden, Marlee ince parmaklarını Amy'nin buklelerinde gezdirdi ve düşmek üzere olan toka var mı diye kontrol etti. "Şimdi daha iyi mi?"

Amy iç çekti. "Evet, teşekkür ederim."

Zoe, "America, dişimde ruj mu var?" diye sordu. Soluma doğru döndüm ve manyak gibi gülümseyerek, ağzındaki tüm incilerini gösterdiğini gördüm.

"Hayır, iyisin," diye cevapladım, Marlee'nin de başıyla onayladığını gözümün ucuyla görebiliyordum.

Zoe, "Teşekkürler. O nasıl bu kadar rahat olabiliyor?" diye sorarken, ekipten biriyle konuşan Maxon'ı işaret ediyordu. Akabinde eğildi, başını bacaklarının arasına aldı ve kontrollü nefes alıp vermeye çalıştı.

Marlee ile birbirimize baktık, gözlerimiz neşeyle açılmıştı, kahkahalarımızı tutmaya çalıştık. Zoe'ye bakarken zor oluyordu, bu nedenle odayı inceledik ve diğerlerinin kıyafetleri hak-

kında konuştuk. Birkaç kız baştan çıkarıcı kırmızılar ve canlı yeşiller içindeydi, kimse mavi giymemişti. Olivia, turuncu giyecek kadar ileri gitmişti. Modadan pek anlamadığımı söylemek yalan olmaz ama Marlee ile ikimiz, birinin onu kıyafeti konusunda uyarması gerektiğini düşündük. Bu renk, teninin yeşilimsi görünmesine sebep olmuştu.

Kameralar çekime başlamadan iki dakika önce, kızı yeşil göstereni̇n elbisesi olmadığını keşfettik. Olivia en yakınında duran çöp kovasının içine gürültülü bir şekilde kustu ve yere yığıldı. Silvia hemen yetişti, kızın terini silip, bir yere oturtmaya çalıştıklarında kargaşa yaşandı. Ayaklarının ucuna, ne olur ne olmaz diye bir kap konarak, arka sıralarda bir yere oturttular.

Bariel de onunla aynı sıradaydı. Oturduğum yerden, zavallı kıza ne dediğini duyamıyordum ama görünen o ki yanındayken bir olay daha çıkarırsa, Bariel kızı incitmeye hazırdı.

Maxon'ın gördüğünü ya da gürültüyü duyduğunu tahmin ediyordum ve tepkisini ölçmek için ona doğru bakmıştım. Fakat o kargaşaya bakmıyordu; bana bakıyordu. Hızlıca –o kadar hızlıydı ki başkasının gözüne sadece kaşınıyor gibi görünebilirdi– Maxon uzandı ve kulağını çekti. Ben de hareketi tekrarladım ve ikimiz de farklı yönlere döndük.

Bu akşam, yemekten sonra, Maxon odama uğrayacağı için heyecanlıydım.

Aniden milli marş çalındı ve odadaki minik ekranlarda milli arma göründü. Daha dik oturmak için kıpırdandım. Tek düşünebildiğim, ailemin beni bu akşam görecek olmasıydı ve gurur duymalarını istiyordum.

Kral Clarkson sahnede, saraya yapılan kısa ve başarısız saldırıyı anlatıyordu. Ben buna başarısız diyemezdim. Çoğumuzun ödünü patlatmıştı. Duyuru ardına duyuru yapıldı; dediklerini anlamaya çalışıyordum fakat zordu. Bunları, rahat bir

koltukta, patlamış mısır dolu kaplar ve ailemin yaptığı yorumlar eşliğinde izlemeye alışkındım.

Duyuruların çoğu asilerle bağlantılıydı, belli başlı olayların suçunu omuzlarına yüklüyorlardı. Summer'da inşa edilen yolların yapımı asiler nedeniyle gecikmişti, Atlin'deki yerel polislerden birkaçı vurulmuştu, çünkü St. George'daki asilerin neden olduğu bir kargaşayı gidermek için görevlendirilmişlerdi. Bu olayların olduğundan haberim yoktu. Büyürken görüp, duyduklarımdan sonra, saraya geldiğimden beri öğrendiklerim, asiler hakkında bildiklerimizi sorgulatıyordu. Belki ben anlamıyordum fakat Illéa'da olan her yanlıştan onların sorumlu tutulamayacaklarını düşünüyordum.

Sonra birden, sanki yoktan var olmuş gibi, Gösteri Ustası'nın takdimiyle beraber Gavril sete adım attı.

"Herkese iyi akşamlar. Bu gece özel bir duyurumuz var. Seçim bir haftadır sürüyor ve sekiz leydi evlerine dönerek, geriye Prens Maxon'ın seçeceği yirmi yedi güzel kadın bıraktılar. Gelecek hafta, ne yapıp edip, Illéa Başkent Raporu'nun büyük kısmını bu muhteşem genç kadınları tanımaya ayıracağız."

Alnımda ter damlacıklarının biriktiğini hissettim. Burada otur ve hoş görün... Bunu yapabilirdim. Fakat sorulara cevap vermek? Bu küçük oyunu kazanamayacağımı biliyordum; sorun bu değildi. Tüm ülkenin önünde bir moron gibi görünmeyi gerçekten, gerçekten istemiyordum.

Gavril, "Leydilere geçmeden önce, günün adamıyla vakit geçirelim. Bu akşam nasılsınız Prens Maxon?" diyerek, sahneyi uzun adımlarla geçti. Maxon tuzağa düşürülmüştü. Mikrofonu ya da önceden hazırladığı cevapları yoktu.

Gavril'in mikrofonu Maxon'ın suratına uzanmadan hemen önce, ona bakarak göz kırptım. Bu ufacık hareket onu gülümsetmeye yetmişti.

"Çok iyiyim Gavril, teşekkür ederim."

"Şu ana kadar size eşlik edenlerden memnun musunuz?"

"Evet! Bu leydileri tanımak benim için bir zevkti."

Gavril, "Hepsi göründükleri gibi tatlı, nazik leydiler mi?" diye sordu. Maxon cevap vermeden önce, vereceği cevap beni gülümsetti. Çünkü ne diyeceğini biliyordum... Bir anlamda.

"Hımm..." Maxon, Gavril'in ardından bana baktı. "Neredeyse hepsi."

Gavril, "Neredeyse mi?" diye sorarken şaşkındı. Bize döndü. "Orada birileri yaramazlık mı yapıyor yoksa?"

Çok şükür kızların hepsi kıkırdadılar, ben de uyum sağladım. Küçük hain!

Gavril, Maxon'a "Bu kızlar, o kadar da tatlı olmayan neler yapmışlar acaba?" diye sordu.

"Ah, pekâlâ, anlatayım." Maxon bacak bacak üstüne attı ve sandalyesine rahatça yerleşti. Şu ana kadar gördüğüm en rahat haliydi, orada oturmuş benimle dalga geçiyordu. Bu yönü hoşuma gitmişti. Keşke daha çok ortaya çıksaydı. "Aralarından biri, ilk tanıştığımızda bana olanca gücüyle bağırmıştı. Sert bir şekilde azarlanmıştım."

Maxon'ın kafasının üzerinden, kral ve kraliçe birbirlerine bir bakış attılar. Onlar da bu hikâyeyi ilk kez duyuyor gibiydiler. Yanımdaki kızlar birbirlerine bakıyorlardı, kafaları karışmıştı. Marlee konuşana kadar olanları anlamadım.

"Büyük Odada'da ona bağıran birini hatırlamıyorum. Sen hatırlıyor musun?"

Maxon, ilk buluşmamızın sır olarak kalması gerektiğini unutmuş gibiydi. "Sanırım komik olması için abartıyor. Ona bazı ciddi sözler söyledim. Sanırım benden bahsediyor."

Gavril, "Azarlama mı, dediniz? Ne için olabilir ki?" diye devam etti.

"Açıkçası, pek emin değilim. Sanırım ev özlemi duyduğu içindi. Bu nedenle, onu affettim, tabii ki." Maxon o anda rahat ve gevşemiş bir haldeydi, sanki Gavril odadaki tek kişiydi. Daha sonra ona ne kadar harika bir iş çıkardığını söyleyecektim.

"Yani hâlâ bizimle birlikte, öyle mi?" Gavril, sırıtarak kızlara baktı ve daha sonra suratını prense çevirdi.

Maxon, "Ah, evet. Hâlâ burada," derken gözlerini Gavril'in suratından ayırmıyordu. "Ve onu uzunca bir süre daha burada tutmayı planlıyorum."

KAKTÜS TEAM

15. Bölüm

Akşam yemeği tam bir hayal kırıklığıydı. Bir sonraki hafta hizmetçilerime, elbisemi dikerken yemek yememe yetecek kadar bol yapmalarını söyleyecektim.

Odamda Anne, Mary ve Lucy elbisemi çıkarmak için bekliyorlardı fakat bir süre daha içinde durmam gerektiğini açıkladım. İlk önce Anne anlamıştı –Maxon'ın beni görmeye geleceğini– çünkü bu dar kıyafetten bir an önce çıkmak istiyordum.

Mary biraz fazla umuda kapılarak, "Bu akşam daha geç saatlere kadar kalmamızı ister misiniz? Sorun değil," dedi. Maxon'ın bu sabahki ziyaretinde yaşanan faciadan sonra, en iyisinin onları olabildiğince erken göndermek olduğuna karar vermiştim. Ayrıca, o gelene kadar beni izlemelerine de dayanamazdım.

"Hayır, hayır. İyiyim. Eğer elbiseyle ilgili bir sorun yaşarsam, zili çalarım."

Gönülsüzce kapıdan dışarı çıktılar ve Maxon'ı beklemem için beni yalnız bıraktılar. Ne zaman geleceğini bilmiyordum ve bir kitaba başlayıp, yarıda kesmek ya da piyanoya oturup, hop diye aniden kalkmak istemiyordum. Sonunda kendimi yatağa uzanıp, beklerken buldum. Düşüncelere daldım. Marlee'yi ve nezaketini düşündüm. Fark ettim ki çok ufak detaylar hariç,

onun hakkında çok az şey biliyordum. Yine de bana karşı olan davranışlarının yapmacık olmadığına inanıyordum. Ardından tepeden tırnağa yapmacık olan kızları düşündüm. Maxon aradaki farkı görebilir mi diye merak ettim.

Maxon'ın kadınlarla olan deneyimi, aynı anda hem çok hem az görünüyordu. Yeterince beyefendiydi fakat çok yakınlaştığı zaman, işler çığırından çıkıyordu. Bir leydiye nasıl davranması gerektiğini biliyor fakat flört ettiği kıza nasıl davranması gerektiğini bilmiyor gibiydi.

Aspen'in tam zıttıydı.

Aspen.

Adı, yüzü, anısı beni aniden öylesine vurdu ki zihnimde anlamlandıramadım. Aspen. Şu anda ne yapıyordu acaba? Carolina için sokağa çıkma yasağı vakti yaklaşıyordu. Şu anda çalışıyor olmalıydı, bugün işi varsa tabii. Belki de Brenna ile dışarıdaydı ya da ayrıldığımızdan beri kiminle vakit geçirmeye karar verdiyse onunla. Bir yanım bilmek için can atıyordu... Diğer yanımsa düşüncesine bile dayanamıyordu.

Kavanozuma baktım. Elime aldım ve kuruşun içinde döndüğünü hissettim; ne kadar da yalnızdı.

"Ben de öyleyim," diye fısıldadım. "Ben de."

Bunu saklamak aptalca mıydı? Her şeyi geri vermiştim, o halde neden tek bir kuruşu saklıyordum ki? Geride elimde kalan tek şey bu muydu? Bir gün kızıma, kimsenin hakkında hiçbir şey bilmediği ilk erkek arkadaşımı anlatmak için göstereceğim, kavanoz içinde tek bir kuruş?

Endişelerimin üzerinde uzun uzun duramadım. Sadece birkaç dakika sonra, Maxon'ın kapıya sertçe vuruşu duyuldu. Kendimi kapıya koşarken buldum.

Kapıyı ardına kadar açtım; Maxon beni gördüğü için şaşırmıştı.

"Hizmetçilerin nerelerde?" diye sorarken, odamı gözden geçiriyordu.

"Gittiler. Akşam yemeğinden dönünce onları gönderiyorum."

"Her gün mü?"

"Evet, tabii ki. Kıyafetlerimi tek başıma da çıkarabilirim, teşekkürler."

Maxon kaşlarını kaldırıp gülümsedi. Kızardım. Cümlenin bu şekilde anlaşılmasını istememiştim.

"Üstüne bir şal al. Dışarısı serin."

Koridordan geçtik. Düşüncelerim nedeniyle biraz dikkatim dağınıktı ve şu ana kadar, Maxon'ın muhabbet başlatma konusunda harika olmadığını öğrenmiştim. Neredeyse anında koluna girmiştim, gerçi. Bu konulara alışkan olduğum için memnundum.

"Eğer hizmetçilerini yanından uzaklaştırmak konusunda ısrarcıysan, kapına bir muhafız dikmek zorunda kalacağım," dedi.

"Hayır! Etrafımda bebek bakıcısı istemem."

Kıkırdadı. "Dışarıda olacak. Orada olduğunu bile bilmeyeceksin."

"Bilirim," diye şikâyet ettim. "Varlığını hissederim."

Maxon yalandan içini çekti. Tartışma beni öylesine meşgul ediyordu ki tam önümüzden geçene kadar fısıltılarını duymadım. Celeste, Emmica ve Tiny bizi geçerek, odalarına doğru yöneldiler.

Maxon hafifçe kafasını eğerek, "Leydiler," dedi.

Sanırım kimsenin bizi birlikte görmeyeceğini düşünmek saçmaydı. Suratımın yandığını hissettim ama nedeninden emin değildim.

Kızların hepsi eğilerek selam verdiler ve yollarına devam ettiler. Merdivenlerden inerken omzumun üstünden onlara doğ-

ru baktım. Emmica ve Tiny meraklı görünüyorlardı. Dakikalar sonra gördüklerini diğerlerine anlatacaklardı. Yarın kesinlikle sıkıştırılacaktım. Celeste bakışlarıyla hançerler fırlatıyor gibiydi. Ona karşı şahsi bir yanlış yaptığımı düşündüğünden emindim.

Döndüm ve aklıma ilk geleni söyledim.

"Sana saldırı yüzünden gerilen kızların sonunda sarayda kalacağını söylemiştim." Kimin gitmek istediğini tam olarak bilmiyordum ama dedikodular Tiny'nin onlardan biri olduğunu söylüyordu. Bayılmıştı. Birileri de Bariel'ı söyledi fakat yalan olduğunu biliyordum. İlk önce soğuk, cansız ellerinden kraliyet tacını çekip almanız gerekirdi.

"Ne kadar rahatladığımı hayal edemezsin." Kulağa samimi geliyordu.

Nasıl cevap vereceğimi düşünmek zaman aldı, çünkü bu beklediğim gibi bir tepki sayılmazdı ve düşmemeye yoğunlaşmıştım. Birine tutunurken nasıl merdivenlerden aşağı inmem gerektiğini de bilmiyordum. Yüksek topukların pek yardımı dokunmuyordu. En azından ayağım kayarsa Maxon beni yakalardı.

İlk kata vardığımızda ve normal yürümeye başladığımda, "Faydası dokunur diye düşünmüştüm," dedim. "Demek istediğim, tüm bu kızlar arasından bir kişiyi seçmek zor olmalı. Eğer içinde bulunduğun bir durum senin için birilerini elese, her şey daha kolay olmaz mıydı?"

Maxon omuz silkti. "Sanırım olurdu. Fakat seni temin ederim ki hiç de öyle hissettirmedi." İncinmiş gibi duruyordu. "İyi geceler beyler" diyerek, hiç tereddüt etmeden bahçe kapısını açan muhafızları selamladı. Belki de Maxon'ın teklifini kabul edip, dışarıyı tercih ettiğimi bilmelerini sağlamalıydım. Bu kadar basit bir şekilde kaçıverme fikri çok cezbediciydi.

Beni, sarayın ışıklarını seyredebileceğim şekilde banka –bi-

zim bankımıza– oturturken, "Anlamıyorum," dedim. Vücudu diğer yana dönük bir şekilde oturdu, böylece bir şekilde karşı karşıya oturuyor gibiydik. Konuşmak için rahat bir yoldu.

Paylaşmak konusunda tereddüt ediyor gibiydi fakat nefes alıp konuştu. "Belki de bazı risklere değdiğimi düşünerek, kendimi pohpohluyordum. Bunu başka birinin yapmasını istemiyordum!" diye açıkladı. "Bunu demek istemedim. Bu sadece... Bilmiyorum. Benim *riske soktuğum* onca şeyi görmüyor musun?"

"Hımm, hayır. Burada, sana öğüt verebilen ailenlesin ve hepimiz de senin takvimine göre yaşıyoruz. Hayatınla ilgili her şey değişmeden duruyor ve bizim hayatlarımız tek bir gecede değişti. Ne gibi bir risk alıyor olabilirsin ki?"

Maxon şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibiydi.

"America, bir ailem olabilir fakat sen ilk kez biriyle buluşmaya çalıştığında, ebeveynlerinin izlemesinin ne kadar utanç verici olduğunu hayal et. Ve sadece ebeveynlerin de değil... tüm ülkenin! Daha beteri, bu normal türde bir flört de değil.

Ve benim takvimime göre yaşamak mı? Ben sizinle birlikte değilken, bölükleri organize ediyorum, kanunlar koyuyorum, bütçeleri mükemmelleştiriyorum... Bugünlerde de tek başımayım, babam, onun deneyimlerine sahip olmadığım için, aptalca sendelerken beni izliyor. Ve onun yapmayacaklarını mecburen yaptığımda, gelip hatalarımı düzeltiyor. Ve ben tüm bu işleri yapmaya çalışırken, sadece sizi –yani kızları– düşünüyorum. Heyecanlıyım ve hepinizden çekiniyorum!"

Ellerini, şu ana kadar gördüğümden daha çok kullanıyor, havada sallıyor ve saçında gezdiriyordu.

"Ve sen hayatımın değişmediğini düşünüyorsun? Aranızdan birinin ruh eşim olması ihtimalinin ne kadar yüksek olduğunu düşünüyorsun? Eğer şanslıysam, bana hayatımızın sonuna dek

katlanabilecek birini bulabilirim. Ya sırf bir tür elektrik almadığım için onu şimdiden evine yolladıysam? Ya beni karşılaştığımız ilk aksilikte terk edecekse? Ya hiç kimseyi bulamazsam? O zaman ne yaparım America?"

Konuşması başlarda asabi ve hararetliydi fakat sonunda sorduğu sorular artık cevabını bilmedikleriydi. Gerçekten öğrenmek istiyordu: Ya buradaki kimse onun biraz olsun sevebileceği gibi değilse ne yapacaktı? Gerçi bu onun en büyük endişesi değildi; onu kimsenin sevemeyeceğinden daha çok endişe ediyordu.

"Aslında Maxon, bence sen burada ruh eşini bulacaksın. Ciddiyim."

"Gerçekten mi?" Bu tahminin üzerine, sesi umutla dolmuştu.

"Kesinlikle." Tek elimi omzuna koydum. Bu dokunuşla bile rahatlamış gibiydi. Acaba insanlar ona ne sıklıkla dokunuyor diye merak ettim. "Eğer hayatın dediğin kadar karışıksa, o kişi de burada bir yerlerde olmalı. Deneyimlerime göre, gerçek aşk genellikle en münasebetsiz olanıdır." Suratımda zayıf bir tebessüm oluştu.

Bu sözleri duyunca mutlu olmuştu ve ben de teselli bulmuştum. Çünkü bunlara inanıyordum. Ve eğer ben kendi aşkıma sahip olamıyorsam, yapabileceğim en iyi şey Maxon'ın aşkı bulmasına yardım etmekti.

"Umarım Marlee ile anlaşırsınız. İnanılmaz derece tatlı biri."

Maxon'ın suratında tuhaf bir ifade vardı. "Öyle görünüyor."

"Ne? Tatlılık kötü bir şey mi?"

"Hayır, hayır. Tatlılık iyidir."

Konuyu açıklamadı.

"Ne arayıp duruyorsun?" diye aniden sordu.

"Ne?"

"Gözlerini tek bir noktada sabitlemeyi başaramıyor gibisin. Dikkatini bana verdiğini görebiliyorum fakat bir şey arıyor gibisin."

Haklı olduğunu fark ettim. Kısa konuşması boyunca, bahçeyi, pencereleri hatta duvarlarla çevrili kuleleri bile taramıştım. Paranoyaklaşıyordum.

"İnsanlar... Kameralar..." Geceye göz atarken kafamı sağa sola salladım.

"Yalnızız. Sadece kapıda bir muhafız var." Maxon, sarayın lambalarının altındaki yalnız figürü işaret etti. Haklıydı, kimse bizi takip etmemişti ve pencerelerin hepsi aydınlık fakat boştu. Gözlerimle taradığımda zaten görmüştüm fakat onaylanmasının yardımı dokundu.

Biraz rahatladığımı hissettim.

"İnsanların seni izlemesini sevmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, cidden. Radarların dışında kalmayı severim. Ben buna alışkınım." Altımdaki mükemmel taşın üzerine kazınmış motifleri ellerken, gözlerine hiç bakmıyordum.

"Buna uyum sağlaman gerekiyor. Buradan ayrıldığında, hayatının sonuna kadar gözler üzerinde olacak. Annem, birlikte Seçim'den geçtiği kadınlardan bazılarıyla hâlâ konuşuyor. Önemli kadınlar olarak görülüyorlar. Hâlâ."

"Harika," diye inledim. "Eve gitmeye sabırsızlanmam için bir neden daha."

Maxon'ın suratı özür diler gibiydi fakat başka tarafa bakmam gerekiyordu. Bu aptal yarışmanın nelere mal olduğu, asla kendi düşüncemle *normal* olmayacağım bana bir daha hatırlatılmıştı. Adil görünmüyordu...

Fakat yine de kendimi toparladım. Hıncımı Maxon'dan çıkarmamalıydım. O da bizim kadar mağdurdu, gerçi çok farklı

bir şekilde. İç çekip tekrar ona baktım. Sanki bir karar vermiş gibi suratı ciddiydi.

"America, sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

"Belki," diye lafı çevirdim. Bana kuru bir gülümseme gönderdi.

"Sadece... yani burayı pek sevmediğini görebiliyorum. Kurallardan, yarışmadan, ilgiden, kıyafetlerden nefret ediyorsun ve... ee, hayır, yemekleri seviyorsun." Gülümsedi. Ben de gülümsedim. "Evini ve aileni özlüyorsun... ve diğer bazı insanları da çok, çok özlediğinden şüpheleniyorum. Hislerin neredeyse apaçık ortada."

"Evet." Gözlerimi devirdim. "Biliyorum."

"Fakat yine de burada ev özlemi çekmeyi ve perişan olmayı, eve gitmeye tercih ediyorsun. Neden?"

Boğazımın düğümlendiğini hissettim ve yutkundum.

"Perişan değilim... Ve nedenini biliyorsun."

"Eh, bazı günler durumun iyi görünüyor. Bazı kızlarla konuşurken gülümsediğini ve yemeklerde hoşnut olduğunu görebiliyorum. Bunları biliyorum. Fakat diğer zamanlarda çok üzgün görünüyorsun. Nedenini bana anlatabilir misin? Tüm hikâyeyi?"

"Hüsranla sonlanmış diğer bir aşk hikâyesi. Önemli ya da heyecan verici bir yanı yok. Bana güven." *Lütfen beni zorlama. Ağlamak istemiyorum.*

"İyi de olsa kötü de olsa ebeveynleriminkinin dışında, bu duvarların, yapının ve kuralların dışında olan gerçek bir aşk hikâyesi öğrenmek istiyorum... Lütfen?"

Gerçek şu ki bu sırrı uzun zaman saklamıştım, nasıl kelimelere dökeceğimi bilmiyordum. Aspen'i düşünmek de canımı yakıyordu. Adını yüksek sesle söyleyebilir miydim? Derin bir nefes aldım. Maxon artık benim arkadaşımdı. Bana karşı nazik olmak için çok çabalamıştı. Bana karşı çok da dürüst olmuştu...

"Dışarıdaki dünyada," –geniş duvarların dışını işaret etmiştim– "sosyal sınıflar birbirlerine bakarlar. Bazen. Aynı babamın resimlerinden üç tanesini her sene alan aile gibi, benim de her Noel partisinde şarkı söylemem için beni seçen ailelerim vardır. Onlar bizim müşterilerimizdir, anlıyorsun ya?

Biz de *onun* ailesinin bir tür müşterisiydik. Onlar Altı. Temizlik ya da araç gereçlerimizle ilgili bir konuda yardım alabilecek maddi imkânımız olduğunda, daima annesini çağırırdık. Çocukluğumuzdan beri *onu* tanırdım fakat benden daha büyük, ağabeyimin yaşına yakın. Hep sert oynarlardı, bu nedenle onlardan uzak dururdum.

Ağabeyim Kota, o da babam gibi ressamdır. Birkaç sene önce, üzerinde uzun seneler çalıştığı metal heykellerden biri çok pahalıya satılmıştı. Belki onu duymuşsundur."

Maxon *Kota Singer* diye dudaklarını oynattı. Saniyeler sonra zihninde bir ışık yandığını fark ettim.

Saçlarımı omzumdan geriye savurup kendimi toparladım.

"Kota adına gerçekten çok heyecanlıydık; o parça üzerinde gerçekten çok çalışmıştı. Ve o zamanlar paraya fena halde ihtiyacımız vardı, tüm aile coşmuştu. Fakat Kota paranın neredeyse tamamını kendine sakladı. O tek heykel Kota'yı yükseklere fırlatmıştı; insanlar her gün çalışması için aramaya başlamışlardı. Artık bir kilometre uzunluğunda bir bekleme listesi vardı ve ücreti de tavan yapmıştı, çünkü bunu talep edebiliyordu. Sanırım şöhrete biraz bağımlı olmuştu. Beşler nadiren o kadar çok ilgi görürler."

Gözlerimiz manalı bir anda birbirleriyle buluştu ve bir daha istesem de istemesem de nasıl ilgi görmeden hayatıma devam edebileceğimi düşündüm.

"Neyse, telefonlar gelmeye başladıktan sonra, Kota aileden ayrılmaya karar verdi. Ablam henüz evlenmişti, yani onun ge-

lirini de yitirmiştik. Akabinde Kota gerçekten para kazanmaya başlamıştı ve o da bizi terk ediyordu." Anlatmak istediklerimi pekiştirmek için ellerimi Maxon'ın göğsüne koydum. "İnsan böyle yapmaz. Ailesini bırakmaz. Birlikte olmak... Yaşam savaşının tek yolu bu."

Maxon'ın gözlerindeki anlayışı gördüm. "Hepsini kendine saklamış. En tepelere çıkmak için rüşvet mi verecekti?"

Başımla onayladım. "Kafasını İki olmaya takmıştı. Eğer Üç ya da Dört olmakla mutlu olsaydı, o statüyü satın alır ve bizlere de yardımcı olurdu fakat saplantılıydı. Aptalca, gerçekten. Çok rahat bir şekilde yaşıyor fakat istediği o lanet olası etiket. Alana kadar da durmayacak."

Maxon kafasını sağa sola salladı. "Bir ömür boyu sürebilir."

"Mezar taşında İki yazdığı sürece umurunda olmaz sanırım."

"Artık pek yakın değilsiniz, galiba?"

İç çektim. "Şu anda değil. Fakat ilk başlarda, olayı yanlış anlamıştım. Kota'nın bizden ayrılmak için değil, bağımsız olmak için taşındığını düşünmüştüm. İşin başında onun tarafındaydım. Kota kendi dairesini ve stüdyosunu kurduğunda, ona yardım etmeye gittim. Her zaman çağırdığımız Altı ailesini de aradı, en büyük oğulları müsaitti, istekliydi ve Kota ile birkaç gün boyunca düzenlemeler yaptı."

Hatırlayarak, duraksadım.

"İşte ben de oradaydım, kutulardan bir şeyler çıkarıyordum... ve o da oradaydı. Gözlerimiz buluştu ve artık yaşça çok büyük ya da sert de görünmüyordu. Birbirimizi görmeyeli bir süre geçmişti, anlıyorsun ya? Artık çocuk değildik.

Tüm gün boyunca orada kalırdım, bir şeyleri yerleştirirken *yanlışlıkla* birbirimize dokunurduk. Bana bakar ya da gülümserdi ve ben ilk defa yaşadığımı hissederdim. Ben sadece... Ona deli olurdum."

Sesim sonunda çatladı ve dökmek için can attığım gözyaşlarından bazıları gözlerimden dışarı taştı.

"Birbirimizin çok yakınında yaşıyorduk, yani belki onu görürüm diye gün içinde yürüyüşlere çıkardım. Ne zaman annesi yardıma gelse, bazen o da gelirdi. Ve birbirimizi izlerdik; yapabileceğimiz tek şey buydu." Hafifçe hıçkırdım. "O Altı ve ben Beşim, yasalar var... ve annem! Ah, sinirden çıldırırdı. Kimse bilemezdi."

Özürlü gibi ellerimi sallıyordum, sır saklamanın yarattığı tüm stres dışarı vuruyordu.

"Kısa zaman sonra, güzel olduğumu ve melek gibi şarkı söylediğimi belirten imzasız notlar penceremde belirmişti. Notların ondan geldiğini biliyordum.

On beşinci yaş günümde, annem bir parti verdi; onun ailesi de davetliydi. Beni bir köşeye çekip doğum günü kartımı vermiş ve yalnızken okumamı söylemişti. Sonunda okuyabildiğimde, içinde adı ya da en azından 'Mutlu Yıllar' bile yazmadığını görmüştüm. Sadece 'Ağaç ev. Gece yarısı' yazmıştı."

Maxon'ın gözleri açıldı. "Gece yarısı mı? Fakat..."

"Illéa'nın sokağa çıkma yasağını sürekli ihlal ettiğimi bilmelisin."

"Kendini kodese tıktırabilirdin, America." Kafasını sağa sola salladı.

Omuz silktim. "O zamanlar, önemsiz görünüyordu. O ilk gece, uçuyor gibi hissetmiştim. Oradaydı, yalnız kalabilmemiz için bir yol bulmaya çalışıyordu. Benimle yalnız kalmak istediğine inanamamıştım.

O gece odamda beklemiş ve arka bahçemizdeki ağaç evini izlemiştim. Gece yarısına doğru, birilerinin yukarı tırmandığını görmüştüm. Hatırlıyorum da gidip ne olur ne olmaz diye dişlerimi tekrar fırçalamıştım. Penceremden dışarı süzülüp

ağaca çıkmıştım. Ve oradaydı. Ben sadece... inanamıyordum.

Nasıl başladığını hatırlamıyorum fakat bir de baktım, birbirimiz hakkında hissettiklerimizi itiraf ediyoruz ve ben kahkaha atmadan duramıyorum, çünkü ikimiz de aynı duyguları hissettiğimiz için çok mutluyduk. Sokağa çıkma yasağını kırmam ya da aileme yalan söylemem umurumda değildi. Ve onun Altı, benim Beş olmamı da önemsemiyordum. Gelecek için endişelenmiyordum. Çünkü o beni sevdiği sürece hiçbir şeyin önemi yoktu...

Ve sevdi Maxon, sevdi..."

Daha fazla gözyaşı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, Aspen'in yokluğunu hiç olmadığı kadar hissediyordum. Yüksek sesle söylemek sadece daha gerçek olmasını sağlamıştı. Hikâyeyi bitirmek dışında yapacak bir şey yoktu.

"İki sene boyunca gizlice buluştuk. Mutluyduk fakat gizlenmemizden ve hak ettiklerimi verememiş olmasından dolayı daima endişeliydi. Seçim duyurusunu aldığımızda, katılmam için ısrar etti."

Maxon'ın ağzı sonuna kadar açıldı.

"Biliyorum. Çok aptalcaydı. Fakat eğer denememiş olsaydım, sonsuza dek kafasına takılacaktı. Ve ben gerçekten, *gerçekten* seçileceğimi düşünmemiştim. Nasıl seçilebilirdim ki?"

Ellerimi havaya kaldırdım ve geri düşürdüm. Hâlâ her şeye şaşırıyordum.

"Annesinden gizemli bir kızla evleneceğini öğrenmiştim. Çok heyecanlıydım. Onun için sürpriz bir akşam yemeği hazırladım, evlenme teklifini ağzından alabileceğimi düşünmüştüm. Çok hazırdım.

Fakat onun için harcadığım tüm parayı görünce morali bozuldu. Çok gururludur. Beni şımartmak istiyordu, benim onu şımartmamı değil ve sanırım o anda, birlikte olamayacağımızı

anladı. Yani, bunun yerine benden ayrıldı...

Bir hafta sonra, adım açıklandı."

Maxon'ın bir şeyler mırıldandığını duydum.

"Onu gördüğüm en son gün, beni uğurladıkları gündü," Sesim kesildi. "Başka bir kızla birlikteydi."

Maxon, "NE?" diye bağırdı.

Kafamı ellerine gömdüm.

"Sorun şu ki bu beni delirtiyor, çünkü diğer kızların onun peşinde olduğunu biliyorum, her zaman öyleydiler ve şimdi onları reddetmek için bir sebebi yok. Belki de beni uğurladıkları gün gördüğüm kızla birliktedir. Bilmiyorum. Ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Fakat eve gitmek ve bunu izlemek... Bunu yapamam Maxon..."

Durmadan ağladım, Maxon beni acele ettirmedi. Gözyaşlarım sonunda yavaşlamaya başladığında, konuştum.

"Maxon, umarım onsuz yaşayamayacağın birini bulursun. Gerçekten umuyorum. Ve umarım ki asla onsuz yaşamanın ne olduğunu görmen gerekmez."

Maxon'ın yüzü acının hafiflemiş bir yansımasıydı. Benim adıma kesinlikle kalbi kırılmış gibi görünüyordu. Bunun da ötesinde, sinirli görünüyordu.

"Üzgünüm America. Ben..." Sesi biraz değişmişti. "Omzuna dokunmak için uygun bir an mı?"

Emin olamaması beni güldürmüştü. "Evet. Şu an harika."

Bir önceki gün olduğu kadar şüpheci görünüyordu fakat sadece omzuma dokunmak yerine, çekinerek bana sarıldı.

"Ben gerçekten hayatımda sadece anneme sarıldım. Bu iyi mi?" diye sordu.

Kahkaha attım. "Kucaklaşmanın yanlış yapılma olasılığı epey düşük."

Bir dakika sonra tekrar konuştum. "Ne demek istediğini biliyo-

rum gerçi. Ben de gerçekten ailem dışında kimseye sarılmadım."

Tüm gün boyunca giyindirilmekten, *Rapor'dan*, akşam yemeğinden ve konuşmadan sonra gerçekten bitmiştim. Maxon'ın, bazen saçıma dahi dokunarak bana sarılması hoştu. Sabırla nefesimin düzene girmesini bekledi ve düzene girdiğinde, bana bakmak için geri çekildi.

"America, seni olabilecek en son ana kadar burada tutacağıma söz veriyorum. Elit'i, son üç kişiye kadar indirgeyerek oluşturmamı ve akabinde aralarından seçim yapmamı istemelerini anlıyorum. Fakat sana yemin ediyorum, ikiye kadar daraltacağım ve seni o ana kadar yanımda tutacağım. Yapmak zorunda kalmadığım ana kadar seni göndermeyeceğim. Ya da sen hazır olduğun ana kadar. Hangisi daha önce gelirse."

Kafamı salladım.

"Biliyorum henüz tanıştık ama bence sen harikasın. Ve incindiğini görmek beni rahatsız ediyor. Eğer o burada olsaydı, ben... ben..." Maxon sinirle kafasını sağa sola salladı ve içini çekti. "Çok üzgünüm, America."

Beni tekrar kendine çekti, geniş omuzlarında kafamı yasladım. Maxon'ın verdiği sözleri tutacağını biliyordum. Böylece, gerçek rahatlığı bulacağımı düşündüğüm belki de en son yere yerleştim.

16. Bölüm

Ertesi gün uyandığımda göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Ağrıyan noktalarını ovuşturduğum sırada, Maxon'a her şeyi anlattığıma memnun olmuştum. Sarayın –bu güzel kafesin– aslında tüm hissettiklerimi dışa vurabileceğim tek yer olması komik geliyordu.

Maxon'ın sözü gece içime sinmiş, burada güvende olacağımı hissettirmişti. Maxon'ın otuz beş kadını bire düşürme süreci haftalar belki aylar sürecekti. Zaman ve mekân tam ihtiyacım olan şeylerdi. Aspen'i aşabileceğimden emin değildim. Annem, ilk aşkın kişiyle birlikte yaşadığını söylerdi. Belki de zamanın yardımıyla, uzun süre sonra değil çok yakında daha iyi hissedecektim.

Hizmetçilerim şişmiş gözlerimle ilgili bir şey sormadılar, sadece daha az şişkin görünmelerini sağladılar. Karmakarışık saçlarımla ilgili soru sormadılar, sadece saçlarımı yumuşattılar. Ve bunun için minnettardım. Evimde olduğu gibi değildi; evde herkes üzgün olduğumu görür ve bu konuda hiçbir şey yapmazdı. Burada herkesin benim ve yaşadıklarım için endişelendiğini hissediyordum. Sonuç olarak da bana son derece özenli davranıyorlardı.

Sabahı yarıladığımda yeni günüme başlamaya hazırdım. Cumartesi'ydi, yani rutin ya da planlanmış bir şey yoktu fakat haftada bir kere Kadınlar Odası'nda vakit geçirmemiz gerekiyordu. Cumartesi günleri saraya ziyaretçiler geliyordu ve insanların bizimle tanışmak isteyeceğine yönelik olarak önceden uyarılmıştık. Bu konuda pek heyecanlı değildim fakat ilk defa yeni kot pantolonumu giyebilecektim. Tabii ki hayatımda giydiğim, üzerime en iyi oturan pantolondu. Maxon ile aramız iyi olursa, buradan ayrıldıktan sonra da kotumu yanımda götürebileceğimi ümit ediyordum.

Merdivenlerden yavaşça aşağı indim, dün gece nedeniyle biraz yorgundum. Kadınlar Odası'na varmadan önce kızların konuştuklarını duydum ve içeri girdiğimde, Marlee beni yakalayıp, arka tarafta yer alan bir çift sandalyeye doğru sürükledi.

"İşte buradasın! Seni bekliyordum," dedi.

"Üzgünüm Marlee. Uzun bir gece geçirdim ve sızıp, kaldım."

Bana bakmak için döndü, muhtemelen sesimdeki hüzün kırıntısını fark etmişti fakat tatlılıkla kot pantolonuma dikkatini yöneltmeye karar vermişti. "Harika görünüyor!"

"Biliyorum. Hiç bunun gibi bir kumaşı tenimde hissetmemiştim." Sesim biraz yükselmişti. Eski kuralıma geri dönmeye karar vermiştim: Aspen'in buraya girme izni yoktu. Onu zihnimden uzaklaştırdım ve saraydaki en sevdiğim ikinci insana odaklandım. "Seni beklettiğim için üzgünüm. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Marlee kararsız kaldı. Oturduğumuz sırada dudaklarını ısırıyordu. Etrafta kimse yoktu. Bir sırrı olmalıydı.

"Aslında, şimdi düşünüyorum da belki de sana söylememeliyim. Bazen birbirimize karşı yarıştığımızı unutuyorum."

Ah. Maxon'la ilgili sırları vardı demek. Bunu duymam gerekiyordu.

"Tam olarak nasıl hissettiğini biliyorum Marlee. Bence gerçekten yakın arkadaş olabiliriz. Seni düşman gibi görmeye kendimi zorlayamam, değil mi?"

"Evet. Bence çok tatlısın. Ve insanlar seni seviyor. Demek istediğim, muhtemelen kazanacaksın..." Bu düşünce karşısında biraz yenilgiye uğramış gibiydi.

Bu sözlerden irkilmemek ya da kahkaha atmamak için kendimi zorlamam gerekmişti.

"Marlee, sana bir sır verebilir miyim?" Sesim gerçekleri yansıtıyordu. Sözlerime inanacağını umuyordum.

"Tabii ki, America. Her şeyi söyleyebilirsin."

"Tüm bu işten kim galip ayrılacak bilmiyorum. Gerçekten, bu odadaki herhangi biri olabilir. Herkes kendisi olacağını düşünüyor fakat ben olamayacağımı biliyorum ve senin olmanı istiyorum. Cömert ve adil görünüyorsun. Bence harika bir prenses olurdun. Dürüstçe söylüyorum." Neredeyse hepsi gerçekti.

"Bence zeki ve kişilik sahibisin," diye fısıldadı. "Sen de harika olurdun."

Kafamı eğdim. Benim hakkımda böylesine yüce şeyler düşünmesi çok tatlıydı. İnsanlar benimle bu şekilde konuştuklarında biraz rahatsız olurdum, gerçi... May, Kenna ve hizmetçilerim... Bu kadar çok insanın iyi bir prenses olabileceğimi düşünmesine inanmak güçtü. Ne kadar kusurlu olduğumu gören tek kişi ben miydim? Kaba sabaydım. Patronluk taslamak ya da organize olmak benim doğamda yoktu. Bencildim, berbat derecede fevriydim ve insanların gözü önünde olmaktan hoşlanmıyordum. Hem cesur da değildim. Bu işi üstlenmek için cesur olmak gerekirdi. Ve olacak olan da buydu. Bu sadece bir evlilik değil, bir görevdi.

"Birçok kız hakkında böyle düşünüyorum," diye itiraf etti.

"Sanki herkesin bende olmayan ve benden daha iyi olmalarını sağlayacak bir meziyeti var."

"Olay da bu ya, Marlee. Muhtemelen bu odadaki herkeste özel bir şey bulabilirsin. Fakat Maxon'ın tam olarak ne istediğini kim bilebilir ki?"

Kafasını sağa sola salladı.

"Bu konuda endişelenmeyelim. Bana istediğin her şeyi söyleyebilirsin. Sırlarını saklarım, eğer sen de benimkileri saklarsan. Sana destek olurum ve istersen sen de bana destek olursan. Burada arkadaşın olması güzel bir şey."

Gülümsedi ve hemen kimsenin bizi duymadığından emin olmak için odaya göz attı.

"Maxon ile buluştuk," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" diye sordum. Fazlasıyla hevesli gibi görünüyordum fakat buna mani olamıyordum. Onun yanında biraz daha rahat davranabilmeyi başarabilmiş mi, ondan hoşlanmış mı öğrenmek istiyordum.

"Hizmetçilerime, beni Perşembe günü görebilmek için bir mektup göndermişti." Marlee konuşurken gülümsedim ve aklıma, önceki gün Maxon ile bu formaliteleri nasıl yok ettiğimiz geldi. "*Evet* yazarak mektubu yolladım, tabii ki, sanki onu geri çevirebilirmişim gibi! Beni almaya geldi ve sarayın etrafında dolaştık. Filmlerden bahsetmeye başladık ve aynı filmleri sevdiğimiz ortaya çıktı. Böylece, bodrum katına indik. Hiç oradaki sinema salonunu gördün mü?"

"Hayır." Aslında, hayatımda hiç sinema salonunda bulunmamıştım ve bana tarif etmesi için sabırsızlanıyordum.

"Ah, mükemmeldi! Koltuklar geniş ve uzun, mısır bile patlatılabiliyor; mısır patlatma makinaları vardı. Maxon orada durdu ve bizim için bir kâse mısır patlattı. Çok tatlı bir davranıştı America. Yağı yanlış hesapladı ve ilk yaptığı mısırlar

yandı. Birilerini çağırıp, temizlettirmek zorunda kaldı ve tekrar denedi."

Gözlerimi devirdim. İnce Maxon, çok ince. En azından Marlee bunun sevimli olduğunu düşünmüştü.

"Sonunda filmi izledik ve finaldeki romantik kısma geldiğimizde elimi tuttu! Bayılacağımı sandım. Yani, dışarı çıktığımızda koluna girmiştim ama zaten yapmamız gereken de bu. Orada ise elimi tutuyordu..." İç çekti ve sandalyesine yığıldı.

Yüksek sesle kıkırdadım. Tamamen abayı yakmış gibiydi. Evet, evet, evet!

"Beni tekrar ziyaret edeceği anı iple çekiyorum. Çok yakışıklı, sence de öyle değil mi?" diye sordu.

Duraksadım. "Evet, sevimli."

"Haydi America! O gözleri fark etmiş olmalısın ve sesini..."

"Kahkaha attığı anlar hariç!" Maxon'ın kahkahasını hatırlamak kıkırdamama yol açtı. Sevimli ama tuhaftı. Nefes veriyor ve hemen ardından nefes çekerken kesik bir ses çıkarıyordu, neredeyse bu da kendi içinde başka bir kahkahaydı.

"Evet, tamam, kahkahası komik ama sevimli."

"Tabii, eğer her şaka yaptığında kulağında astım krizinin sevimli sesini duymaktan hoşlanıyorsan."

Marlee kendinden geçti ve kahkaha atarken iki büklüm oldu.

Nefes alırken, "Pekâlâ, pekâlâ," dedi. "Onda bir çekicilik olduğunu düşünüyor olmalısın."

Ağzımı açtım ve iki ya da üç kez geri kapattım. Maxon'a tekrar saldırmak istiyordum fakat Marlee'nin gözünde negatif bir hal almasını istemiyordum. Bu yüzden iyice düşündüm.

Maxon'da çekici ne vardı?

"Yani, aradaki duvarı kaldırdığında, iyi biri. Mesela, kelimelerini tek tek düşünmeden konuştuğunda ya da onu bir şey-

lere bakarken yakaladığında... Sanki sadece o şeyin güzelliğini görüyor gibiyken."

Marlee gülümsedi; onun da Maxon'da bu özelliği gördüğünü biliyordum.

"Ve gerçekten o anı yaşıyormuş gibi görünmesi hoşuma gidiyor, anlatabiliyor muyum? Sanki yönetecek bir ülke ve yapacak bin tane şeyi olmasına rağmen, seninleyken hepsini unutuyormuş gibi. Kendini tamamıyla gözünün önündekine odaklıyor. Bu hoşuma gidiyor.

Ve... ee, kimseye söyleme ama kolları. Kolları hoşuma gidiyor."

Cümlenin sonunda kızardım. Aptal... Neden genel geçer iyi şeylere ve kişiliğine değinmekle yetinmedim ki? Şansıma, Marlee konuşmayı devam ettirmekten mutluydu.

"Evet! O kalın takım elbiseler altında bile gerçekten hissedebilirsin, değil mi? İnanılmaz derecede güçlü olmalı," diye coşkuyla söyledi.

"Nedenini merak ediyorum. Yani, bu kadar güçlü olmasının manası ne? Masa başı işleri yapıyor. Garip."

Marlee, suratını değiştirip, kendi ince kollarını esnetir gibi yaparak, "Belki aynanın karşısına geçip, vücudunu esnetmeyi seviyordur," dedi.

"Ha, ha! Bahse girerim sebebi budur. Bunu ona sorsana bakalım!"

"Kesinlikle olmaz!"

Kulağa, Marlee harika vakit geçirmiş gibi geliyordu. Maxon'ın bunları dün akşam neden anlatmak istemediğini merak ettim. Tepkisine bakılırsa, sanki hiç birlikte vakit geçirmemişlerdi. Belki de utangaçtı?

Gözlerimle odayı taradım ve kızların yarısından fazlasının gergin ya da mutsuz olduğunu gördüm. Janelle, Emmica ve

Zoe, Kriss'in anlattıklarını pür dikkat dinliyorlardı. Kriss gülümsüyordu ve heyecanlıydı fakat Janelle'in yüzü endişeyle gerilmişti ve Zoe tırnaklarını yiyordu. Emmica sanki acı çekiyormuş gibi dalgın dalgın kulağını ovuyordu. Onların yanında, Celeste ve Anna'dan oluşan uyumsuz çift, hararetli bir başka konuşmaya dalmışlardı. Dış görünüşüne uygun olarak, Celeste konuşurken de inanılmaz derecede kendini beğenmiş görünüyordu. Marlee bakışlarımı yakaladı ve ne olduğunu açıkladı.

"Homurdananlar onunla henüz görüşmemiş olanlar. Maxon bana Perşembe günü, buluştuğu ikinci kız olduğumu söylemişti. Herkesle birlikte vakit geçirmeye çalışıyor."

"Gerçekten mi? Sence durum bu mu?"

"Evet. Yani, seninle bana baksana. Durumumuzda sorun yok, çünkü ikimizle de teke tek görüştü. Bizimle görüşmek isteyecek kadar bizden hoşlandığını ve bizi dışarı atmayacağını biliyoruz. Kiminle vakit geçirip, kiminle geçirmediği hakkında söylentiler dolaşıyor. Kendilerini beklettiğini, çünkü ilgisini çekmediklerini ve bir kere görüşünce de eve gönderileceklerini düşünüyorlar."

Neden bana bunların hiçbirini söylememişti? Arkadaş değil miydik? Arkadaş olan bundan bahsederdi. Gülümseyen kızlara bakarak, en azından bir düzine kişiyle görüştüğünü söyleyebilirdim. Dün gecenin çoğunu birlikte geçirmiştik ve tek yaptığı beni ağlatmak olmuştu. Nasıl bir arkadaş ben her şeyimi ortaya dökerken bu tip sırlar saklardı ki?

Suratında endişeli bir ifadeyle Camille'i dinleyen Tuesday, yerinden kalkıp odaya şöyle bir baktı. Marlee ile köşede durduğumuzu gördü ve hızla yanımıza geldi.

Aniden "Buluşmalarınızda neler yaptınız?" diye sordu.

Marlee, neşeyle "Selam Tuesday," dedi.

"Hişt!" diye inleyerek, bana doğru döndü. "Haydi America, dökül."

"Sana söyledim."

"Hayır. Dün gecekini!" Bir hizmetçi gelip, bize çay sundu, almaya yeltenmiştim fakat Tuesday hizmetçiyi kışkışlayarak gönderdi.

"Nasıl?.."

Marlee, Tuesday'in ruh halini açıklamaya çalışarak, "Tiny sizi birlikte görmüş, anlattı," dedi. "Onunla iki kere buluşan tek kişi sensin. Onu henüz görmemiş olan birçok kişi bu durumdan şikâyetçi. Doğru olmadığını düşünüyorlar. Fakat senden hoşlanması senin suçun değil."

Tuesday, "Bu tamamen adaletsizlik," diye sızlandı. "Ben onu yemekler dışında hiç görmedim. Yanından bile geçmedim. Siz ikiniz birlikte neler yaptınız?"

"Biz... aa... bahçeye çıktık. Dışarıda olmayı sevdiğimi biliyor. Ve sadece konuştuk." Sanki başım beladaymış gibi gerilmiştim. Tuesday'in suratını öylesine hararet basmıştı ki kafamı çevirdim. Bunu yapınca da yakınımızdaki bir masada oturan birkaç kızın bizi dinlediğini gördüm.

Şüpheyle, "Sadece konuştunuz mu?" diye sordu.

Omuz silktim. "Hepsi bu."

Tuesday oflayıp poflayarak Kriss'in masasına gitti ve onu, hikâyesini tekrar tekrar anlatmaya zorlarken çok enerjikti. Öte yandan, benim şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

"İyi misin America?" Marlee, beni gerçekliğe geri döndürürcesine sormuştu.

"Evet. Neden?"

"Keyfin bozulmuş gibi görünüyor." Marlee'nin kaşları endişeyle gerilmişti.

"Yok. Keyfim bozulmadı. Her şey harika."

Aniden, o kadar ani bir hareketlenme oldu ki bu kadar yakında olmasaydım kaçırırdım; Anna Farmer –geçinmek için

tarlada çalışan bir Dört– uzanıp Celeste'nin suratına tokadı bastı.

Ben dâhil birçok kişi donup kaldı. Kaçıranlar dönüp, ne olduğunu sordular, özellikle sesi yüksek perdeden tiz bir şekilde çınlayan Tiny.

Emmica, içini çekerek, "Ah, Anna, hayır," dedi.

Olay yaşandıktan sonra, Anna ne yaptığının farkına varmıştı. Muhtemelen evine yollanacaktı; diğer bir Seçilmiş'e fiziksel saldırıda bulunmamamız gerekiyordu. Anna şoke olmuş bir şekilde sessizce otururken, Emmica ağlamaya başlamıştı. İkisi de çiftlik kızıydı ve en başından beri aralarında bir bağ oluşmuştu. Marlee aniden ayrılmak zorunda kalsaydı ben ne hissederdim hayal edemiyordum.

Sadece yanından geçerken tanıştığım Anna, bana hep coşku dolu birisi gibi görünmüştü, normal şartlarda başka birini incitmek istemeyeceğini biliyordum. Asilerin düzenlediği saldırının büyük bölümünde, dizlerinin üzerine çökmüş dua ediyordu.

Şüphesiz tahrik edilmişti fakat kimse olanları duyup, kanıt sunabilecek kadar yakınında değildi. Laf dalaşı konusunda, Celeste'dense Anna'nın sözüne güvenilirdi fakat Celeste, kendisine vurulduğunu bir oda dolusu insanla kanıtlayabilirdi. Maxon, muhtemelen diğerlerine örnek olsun diye Anna'yı evine göndermek zorunda kalacaktı.

Anna, Celeste kendisine bir şeyler fısıldayıp, odadan ayrılırken gözyaşlarına boğuldu.

Anna, akşam yemeğinden önce gitmişti.

17. Bölüm

"Üçüncü Dünya Savaşı sırasında Birleşik Devletler'in başkanı kimdi?" Silvia sınav yapıyordu.

Bu bilmediğim bir soruydu ve gözlerimi kaçırarak, Silvia'nın bana seslenmemesini umuyordum. Şansıma, Amy elini kaldırıp cevapladı. "Başkan Wallis."

Yine Büyük Oda'daydık, haftaya tarih dersiyle başlıyorduk. Daha doğrusu, tarih testiyle. Tarih, insanların, hem bilgilendirilme şekillerine göre hem de gerçeğin duruma göre değişmesine göre, çeşitlenen fikirlere sahip oldukları alanlardan biriydi. Konu tarih olduğunda, annem bizi sözlü olarak eğitirdi. İngilizce ve matematik için sayfalarımız ve çalışma yapraklarımız vardı fakat tarihimizi oluşturan öykülere gelince, gerçek olduğundan emin olduğum çok az şey vardı.

Silvia, "Doğru. Başkan Wallis, Çin saldırısından önce başkandı ve Birleşik Devletler'i savaş boyunca yönetmeye devam etti," diye onayladı. Bu adı kendi kendime düşündüm. Wallis, Wallis, Wallis. Eve gittiğimde bunu May ve Gerad'a gerçekten söylemek istiyordum fakat çok fazla şey öğreniyorduk, hepsini karıştırmadan akılda tutmak zordu. "Hangi amaçla işgal etmişlerdi? Celeste?"

Gülümsedi. "Para. Amerikanlar onlara çok fazla borçlanmışlardı ve geri ödeyemiyorlardı."

"Harikulade, Celeste." Silvia, kıza sevgiyle gülümsedi. Celeste insanları nasıl böyle parmağının ucunda oynatabiliyordu? Çok sinir bozucuydu. "Birleşik Devletler devasa borçlarını ödeyemeyince, Çin işgali başladı. Maalesef, Birleşik Devletler battığı için bu onlara hiç para kazandırmadı. Öte yandan, Amerikalıların iş gücüne sahip oldular ve Çin, ele geçirdiğinde, Birleşik Devletler'e hangi ismi vermişlerdi?"

Birçok kişiyle birlikte, ben de elimi kaldırdım. Silvia, "Jenna?" diye seslendi.

"Çin Amerikan Devleti."

"Evet. Çin Amerikan Devleti, asıl ülkenin görüntüsüne sahipti fakat bu sadece görünüşten ibaretti. Çinliler, sahne arkasında ipleri ellerinde tutanlardı, tüm büyük politik olaylara etki ediyor ve devleti kendi çıkarlarına göre yönetiyorlardı." Silvia, yavaşça masaların arasından geçti. Kendimi, gittikçe daha da yaklaşan bir şahinin gözünün önündeki fare gibi hissediyordum.

Odaya bir göz attım. Birkaç kişinin kafası karışmış gibiydi. Bu kısmın genel geçer bilgilerden ibaret olduğunu sanıyordum.

Silvia, "Herhangi bir şey eklemek isteyen var mı?" diye sordu.

Bariel atıldı. "Çin istilası, birçok ülkeyi birleşme ve müttefik olma yönünde etkide bıraktı, özellikle de Avrupa ülkelerini."

"Evet," diye cevap verdi Silvia. "Öte yandan, o zamanlar Çin Amerikan Devleti'nin hiç dostu yoktu. Oluşmaları beş sene almıştı ve bunu bile zar zor becerebilmişlerdi, müttefik kurmaktan bahsetmiyorum bile." Zorlukları bitkin yüz ifadesiyle vurgulamaya çalışıyordu. "ÇAD, Çin'e karşı direnmeyi planlıyordu fakat o anda bir başka saldırıyla karşılaşmıştı. Hangi ülke ÇAD'yi ele geçirmeye çalışmıştı?"

Bu kez birçok el havaya kalmıştı. Biri, adının söylenmesini beklemeden, "Rusya," dedi. Silvia, düzeni bozan kişiyi gözleriyle aradı fakat kaynağı saptayamadı.

Biraz mutsuz olmuştu, "Doğru," dedi. "Rusya her iki sınırını da genişletmek istedi ve feci şekilde başarısız oldu fakat bu başarısızlık ÇAD'nin karşı saldırıya geçmesine imkân tanıdı. Peki, nasıl?"

Kriss elini kaldırıp cevapladı. "Sadece ÇAD ile yetinmeyecekleri ortada olan eski Kuzey Amerika bölgesi, Rusya ile savaşmak için bir araya geldi. Rusya ile savaşmak da daha kolaydı, çünkü Çin de arazilerini çalmak için Rusya'ya saldırıyordu."

Silvia, gururla gülümsedi. "Evet. Peki, kim Rusya ile olan savaşa liderlik etmişti?"

Tüm oda cevabı haykırdı: "Gregory Illéa!" Kızlardan bazıları alkışlamışlardı bile.

Silvia kafasını salladı. "Ve bu da ülkenin kurulmasına yol açtı. ÇAD'nin müttefikleri güçlerini birleştirdiler; Birleşmiş Devletler'in itibarı öylesine zedelenmişti ki hiç kimse o ismi tekrar almak istemedi. Böylece, Gregory Illéa'nın adı ve liderliği ile yeni bir millet doğdu. O, bu ülkeyi kurtardı."

Emmica elini aldırdı ve Silvia da ona söz verdi. Hayretle, "Bazı yönlerden bakılırsa, bizler de onun gibiyiz. Demek istediğim, bizler de ülkeye hizmet edebiliriz. O, parasını ve bilgisini bağışlayan sıradan bir vatandaştı ve her şeyi değiştirdi," dedi.

Silvia, "Güzel bir nokta," dedi. "Aynı onun gibi, içinizden biri yükselerek, kraliyet ailesine katılacak. Gregory Illéa, kraliyet ailesiyle evlenen aile üyeleri nedeniyle kraliyet mertebesine erişti ve sizler de bu aileden biriyle evleneceksiniz." Silvia huşu içindeydi ve Tuesday elini kaldırdığında, bunu fark etmesi zaman aldı.

"Hımm, neden bunların hiçbiri herhangi bir kitabımızda

yok? Olsaydı çalışabilirdik?" Ses tonundan, rahatsız olduğu belli oluyordu.

Silvia kafasını sağa sola salladı. "Sevgili kızlar, tarih çalışarak öğrenilmez. Sadece bildiğinir."

Marlee, bana doğru dönerek fısıldadı, "Ama görünen o ki bilmiyoruz." Kendi şakasına gülümseyip tekrar Silvia'ya odaklandı.

Nasıl da hepimizin farklı farklı şeyler bildiğimizi ya da gerçekler hakkında ne gibi tahmin yürüttüğümüzü düşündüm. Neden bizlere tarih kitabı verilmiyordu ki?

Birkaç sene önce annem, İngilizce dersinde okumak istediğim kitabı seçebileceğimi söylediği için annemle babamın odasını girdiğimi hatırladım. Seçeneklerimi gözden geçirirken, arka köşede kalın, eski bir kitabı fark etmiş ve çekip almıştım. ABD tarihi kitabıydı. Birkaç dakika sonra babam gelmiş, ne okuduğumu görmüş ve bundan kimseye bahsetmediğim sürece sorun olmayacağını söylemişti.

Babam, sır tutmamı söylediğinde kayıtsız itaat etmiştim ve tüm o sayfalara bakmak çok hoşuma gitmişti. Eh, hâlâ okunabiliyor olanlara tabii. Birçok sayfa yırtılmıştı ve kitabın kenarı sanki yakılmış gibi görünüyordu fakat orada eski Beyaz Saray'ın bir fotoğrafını görmüş ve eskiden tatil günlerinin nasıl geçtiğini öğrenmiştim.

Önüme serilmeden önce, gerçekleri sorgulamak asla aklıma gelmemişti. Neden kral tahminler yürütmemizi istiyordu?

Flaşlar tekrar patladı, Maxon ve Natalie'yi neşeyle gülümserken yakaladı.

"Natalie, çeneni birazcık aşağıya eğ, lütfen. İşte bu." Fotoğrafçı, odayı aydınlatarak bir poz daha çekti. "Sanırım bu yeterli olacaktır. Sıradaki kim?" diye seslendi.

Fotoğrafçı tekrar başlamadan önce, Celeste, etrafında dizilen bir grup hizmetçiyle beraber yan taraftan geldi. Natalie, hâlâ Maxon'ın yanındaydı ve flört edercesine bir şey söyleyerek ayağını yere vurdu. Maxon ise sessizce cevap verdi ve kız kıkırdayarak uzaklaştı.

Dün gördüğümüz tarih dersinde, bu fotoğraf çekiminin sadece halkı eğlendirmek amacıyla gerçekleştirileceği söylenmişti fakat gerçek bir önemi olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Bir derginin editörü, bir prensesin dış görünüşüyle ilgili bir makale yazmıştı. Makaleyi okuma şansım olmadı fakat Emmica ve diğer kızlardan bazıları okumuştu. Ona bakılırsa, bu fotoğraf çekimi, Maxon'ın gerçekten asil bir duruşu olan, fotoğraflarda yanında uyumlu görünen ve posta pulunda da hoş duracak birini bulma ihtiyacıyla ilgiliydi.

Şimdi de hepimiz, birbirinin tıpatıp aynısı, krem rengi, kısa kollu, bele oturan elbiseler ile omuzlarımızdan inen, ağır, kırmızı renkli bantlarla sarmalanmış, Maxon ile fotoğraf çekiliyorduk. Fotoğraflar aynı dergide yayımlanacaktı ve dergi çalışanları da bazı tercihler yapacaklardı. Bu durum beni biraz rahatsız ediyordu. Maxon'ın tek aradığının güzel bir surat olabileceği, ilk günden beri canımı sıkıyordu. Artık onunla tanıştığım için bunun doğru olmadığından emindim fakat insanların Maxon'ı bu şekilde gördüğünün farkındaydım.

İç çektim. Kızlardan bazıları etrafta dolanıyor, damlamayacak yiyeceklere dadanıyor ve sohbet ediyorlardı fakat benim de dâhil olduğum çoğunluk, Büyük Oda'ya kurulan setin çevresinde ayakta dikiliyordu. Bana, babamın evde kullandığı elden düşme kıyafetleri anımsatan devasa, altın rengi bir örtü, duvara asılmıştı ve bir kısmı yere değiyordu. Bir tarafta ufak bir kanepe vardı ve diğer tarafta ise bir sütun. Ortada duran Illéa arması, tüm bu aptallığa vatansever bir hava katıyordu. Tüm Seçil-

mişlerin, fotoğrafları çekilsin diye alanda tek tek yürümelerini izledik; izleyenlerden birçoğu beğendikleri, beğenmedikleri ve yapmayı planladıkları hakkında fısıldaşıyorlardı.

Celeste, gözleri ışıldayarak Maxon'a doğru yürüdü ve Maxon da ona gülümsedi. Vardığı anda dudaklarını Maxon'ın kulağına koydu ve bir şey fısıldadı. Ne dediyse, Maxon kahkahalarla kafasını geriye attı ve bu küçük sırrı kafasıyla onayladı. Onları bu şekilde görmek tuhaftı. Benimle bu kadar iyi anlaşan biri nasıl oluyordu da onun gibi biriyle de aynı şekilde geçinebiliyordu?

Fotoğrafçı, "Pekâlâ hanımefendi, sadece kameraya bakıp gülümseyin lütfen," dedi ve Celeste anında itaat etti.

Maxon'a doğru dönerek elini göğsüne koydu, kafasını aşağıya doğru eğdi ve ustalıkla gülümsedi. Işığı ve arka plan dekorunu kendi yararına nasıl kullanacağını biliyor gibiydi ve sürekli Maxon'ı birkaç santim yana kaydırmak ya da pozlarını değiştirmek için uğraşıyordu. Diğer kızlardan bazıları –özellikle henüz buluşma ayarlayamamış olanlar– Maxon ile geçirecekleri vakti doyasıya yaşamaya çalışırken, Celeste kabiliyetini kanıtlamaya istekli gibiydi.

Hızla işi bitti ve fotoğrafçı, sıradaki kızı çağırdı. Celeste'nin, Maxon'ın kolunda gezdirdiği parmaklarını izlemekle öylesine meşguldüm ki hizmetçilerden birinin sıranın bende olduğunu kibarca hatırlatması gerekti.

Kafamı hafifçe sallayıp kendimi odaklanmaya zorladım. Elbisemi ellerimle toparlayarak Maxon'a doğru yürüdüm. Gözleri Celeste'den bana doğru kaydı ve belki de bunu hayal ediyordum ama yüzü birazcık aydınlanmış gibiydi.

"Merhaba tatlım," diye şakıdı.

"Yine başlama," diye uyardım fakat sadece kıkırdayıp elini uzattı.

"Dur bir dakika. Kurdelen yamulmuş."

"Şaşırmadım." Gudubet şey o kadar ağırdı ki her adım attığımda kaydığını hissedebiliyordum.

Şakayla karışık, "Sanırım şöyle dursa yeterli olur," dedi.

Ben de saldırıya geçtim, "Bu arada, seni de avizelerin yanına asmalılar." Göğsündeki parıltılı madalyaları dürttüm. Neredeyse muhafızların giydiğini andıran üniforması, sadece çok daha zarifti ve omuzlarında altından süsler vardı, kalçasından ise bir kılıç sarkıyordu. Biraz abartılıydı.

Fotoğrafçı, "Kameraya bak, lütfen," diye seslendi. Kafamı kaldırınca sadece onun gözlerini değil, tüm diğer kızların izlediğini de gördüm ve sinirlerim aniden gerildi.

Nemli ellerimi elbiseme sildim ve nefes verdim.

Maxon, "Gerilme," diye fısıldadı.

"Herkesin bana bakması hoşuma gitmiyor."

Beni iyice kendine doğru çekti ve elini belime koydu. Geri çekilmek için davrandım fakat Maxon'ın kolu beni kendisine sabitlemişti. "Sadece, sanki bana dayanamıyormuşsun gibi bak." Yalandan suratını astı ve bu da beni kahkahalara boğdu.

Kameranın flaşı tam da o anda patladı ve ikimizi de kahkaha atarken yakaladı.

Maxon, "Gördün ya," dedi. "O kadar da kötü değil."

"Sanırım." Sonraki birkaç dakika içinde fotoğrafçı yönlendirmelerini yaparken, hâlâ gergindim ve Maxon biraz daha uzaklaştı, beni döndürdü, böylece sırtım da göğsüne yaslandı.

Fotoğrafçı, "Şahane," dedi. "Birkaç tane de koltukta çekebilir miyiz?"

İşin artık neredeyse yarısı bittiği için kendimi daha iyi hissediyordum ve verebileceğim en iyi pozu takınarak Maxon'ın yanına oturdum. Arada sırada beni dürtüyor, gıdıklıyor, tebessümümü büyütüp kahkahaya dönüştürüyordu. Fotoğrafçının, suratım dağılmadan önceki anları yakaladığını umut ediyor-

dum, yoksa sonu felaket olurdu. Gözüme sallanan bir el çarptı, daha sonra Maxon da döndü.

Takım elbise giymiş bir adam orada duruyordu ve prensle konuşmak istediği de açıkça ortaydı. Maxon, başıyla onayladı fakat adam, tereddütle bir Maxon'a bir bana bakıyor, açık bir şekilde varlığımı sorguluyordu.

Maxon, "Bulunmasında sorun yok," dedi ve adam da gelip, önünde diz çöktü.

"Midston'da asi saldırısı Majesteleri," dedi. Maxon, iç çekti ve yılmış gibi kafasını eğdi. "Tarlalardaki ekinleri yaktılar ve bir düzine kadar insanı öldürdüler."

"Midston'da neredeydiler?"

"Batıda efendim, sınırın yakınında."

Maxon, yavaşça kafasıyla onayladı; sanki kafasındaki diğer bilgilerle bunları eşleştiriyor gibiydi. "Babam ne diyor?"

"Aslında Majesteleri, o sizin fikirlerinizi istedi."

Maxon, kısa bir anlığına afallamış gibi göründü, akabinde konuştu. "Sota'nın güneydoğusuna ve Tammins'in tamamına bölükleri yerleştir. Midston'a varacak kadar güneye gitme, bu boşa çaba olur. Yollarını kesebilecek miyiz, gör."

Adam ayağa kalktı ve başıyla selam verdi. "Muhteşem efendim." Geldiği hızla geri gidip, gözden kayboldu.

Fotoğraflara geri dönmemiz gerektiğini biliyordum fakat Maxon, artık pek ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Sıkıntıyla kafasını salladı. "Sadece, tüm bu insanlar."

"Belki de durmalıyız," diye önerdim.

Kafasını sağa sola salladı, vücudunu dikleştirdi ve gülümseyerek elimi tuttu. "Bu meslekte ustalaşman gereken bir yetenek de hiç öyle olmadığın halde sakin görünmeyi başarmaktır. Lütfen gülümse America."

Kendimi toparladım ve fotoğrafçı kamerasının tuşuna basarken, utangaç bir şekilde gülümsedim. Son kareler sırasında Maxon elimi iyice sıktı ve ben de ona aynısı yaptım. O anda, aramızda bir bağ olduğunu hissettim, gerçek ve derindi.

Fotoğrafçı, "Çok teşekkür ederim. Sıradaki lütfen," diye şakıdı.

Maxon ile ayağa kalktığımız sırada elimi tutuyordu. "Lütfen hiçbir şey söyleme. Sır tutman hayati önem taşıyor."

"Tabii ki."

Bize doğru gelen topuklu ayakkabıların sesi tek başımıza olmadığımızı hatırlatmıştı fakat ben nedense kalmak istiyordum. Elimi son bir kez daha sıkarak bıraktı ve ben de ondan uzaklaşırken yaşadıklarımızı düşündüm. Maxon'ın sırrını paylaşacak kadar bana güvenmesi ne kadar da hoşuma gitmişti ve sanki tek başımızaymışız gibi olmak neler hissettirmişti. Daha sonra asileri ve kralın, nasıl da hemen kötü niyetlerini anlayabildiğini düşündüm fakat bu haberleri kendime saklamalıydım. Pek anlamlı gelmiyordu.

Maxon, diğer kız yaklaşırken, "Jannelle tatlım," dedi. İnsanı yoran bu samimiyete güldüm. Sesini alçaltmıştı fakat yine de duydum. "Unutmadan, bu öğleden sonra boş musun?"

Midemde bir şeyler düğümlendi. Bunun, tepki vermekte geç kalan sinirlerim olduğunu varsaydım.

Amy, "Berbat bir şey yapmış olmalı," diye ısrar etti.

Kriss karşı çıkarak, "Öyleymiş gibi söylemedi," dedi.

Tuesday, Kriss'in koluna asıldı. "Ne demişti, hatırlatsana?"

Jannelle eve yollanmıştı.

Bu elemeyi idrak etmemiz bizim için hayati önem taşıyordu, çünkü bu, göz önünde gerçekleşmemiş ilk olaydı ve herhangi bir kural çiğnenmemişti. Kız, bir şeyi yanlış yapmıştı ve ne yaptığını hepimiz öğrenmek istiyorduk.

Odası Jannelle'inkinin karşısında olan Kriss, kızın içeri girdiğini görmüş ve ayrılmadan önce onunla konuşan tek kişiymiş. Kriss, iç çekti ve hikâyeyi üçüncü kez anlattı.

"Maxon ile avlanmaya gitmişler ama zaten bunu biliyorsunuz," derken, sanki zihnini dağıtmak ister gibi elini salladı. Jannelle'in buluştuğunu gerçekten biliyorduk. Dünkü fotoğraf çekiminden sonra, dinleyebilecek herkese planlarını yumurtlamıştı.

Bariel, "Bu Maxon'la geçirdiği ikinci buluşmasıydı. İkinci defa buluşan tek kişi o," dedi.

"Hayır, değil," diye mırıldandım. Birkaç kafa bana doğru çevrildi; cümlemi idrak ettiler. Fakat doğru olan buydu. Jannelle, ben hariç Maxon ile iki kere buluşan tek kızdı. Hesap ettiğimden değil, gerçi.

Kriss, devam etti. "Geri geldiğinde, ağlıyordu. Sorunun ne olduğunu sordum; o da ayrıldığını, Maxon'ın ona gitmesi gerektiğini belirttiğini söyledi. Ona sarıldım, çünkü çok üzgündü ve neler olduğunu sordum. Bana anlatamayacağını söyledi. Bunu anlamıyorum. Belki de neden elendiğimizi söylememiz yasaktır?"

Tuesday, "Bu kurallarda yazmıyordu, değil mi?" diye sordu.

Amy, "Kimse bana böyle bir şey söylemedi," diye cevapladı ve kızlardan birkaçı da onaylarcasına kafalarını salladılar.

Celeste, "Ama daha sonra ne dedi?" diye ısrar etti.

Kriss tekrar iç çekti. "Ne dediğime dikkat etmem gerektiğini söyledi. Daha sonra geri çekildi ve kapısını çarptı."

Oda aniden düşünceler eşliğinde sessizliğe büründü. Elayna, "Ona hakaret etmiş olmalı," dedi.

Celeste şikâyet edercesine, "Eh, eğer bu nedenle ayrıldıysa, hiç adil değil; çünkü Maxon bu odadan birinin, ilk kez tanıştıklarında kendisine hakaret ettiğini söylemişti," dedi.

İnsanlar odayı gözleriyle taramaya başladı, suçlu kimseyi yakalamak ve belki de onu da –beni de– attırmayı amaçlamışlardı. Marlee'ye gergin bir bakış attım ve o da hemen harekete geçti.

"Belki ülke hakkında konuşmuştur? Siyasi ya da başka bir konu hakkında?"

Bariel dudaklarını ısırdı. "Lütfen. İkinci buluşmalarında tutup da siyasi konuşmalara başlamaları ne kadar sıkıcı olurdu? Buradaki herhangi biri Maxon ile ülkeyi yönetme konusunda gerçekten konuştu mu?"

Kimse cevap vermedi.

Bariel, "Tabii ki konuşmadınız," dedi. "Maxon iş arkadaşı aramıyor, eş arıyor."

Kriss, karşı çıkarak, "Onu hafife aldığını düşünmüyor musun?" dedi. "Maxon'ın fikirleri ve düşünceleri olan birini istediğini düşünmüyor musun?"

Celeste, kafasını geriye attı ve kahkahayı patlattı. "Maxon ülkeyi gayet iyi yönetebilir. Bunun için eğitilmiş. Ayrıca, çevresinde karar vermesine yardım edecek dolu insan var; neden başka birinin ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışmasını istesin ki? Ben sizin yerinizde olsam, nasıl sessiz olunması gerektiğini öğrenmeye başlarım. En azından evlenene kadar."

Bariel, Celeste'nin yanına sokuldu. "Ki evlenmeyeceksiniz."

Celeste, gülümseyerek "Kesinlikle," dedi. "Neden Maxon, İkiye sahip olabilecekken beyni olan bir Üçle uğraşsın ki?"

Tuesday, "Hey!" diye bağırdı. "Maxon sayıları umursamıyor."

Celeste, karşısında çocuk varmış gibi bir tonla, "Tabii ki umursuyor," dedi. "Neden Dörtten aşağı olan herkesin gittiğini sanıyorsun?"

Elimi kaldırarak, "Hâlâ biri burada," dedim. "Yani, onu çözdüğünü sanıyorsan, yanılıyorsun."

Celeste, yalandan eğleniyormuş gibi yaparak, "Ah, işte ne zaman susması gerektiğini bilmeyen kız," dedi.

Elimi yumruk yapıp, ona vurmama değer mi değmez mi diye karar vermeye çalıştım. Bu onun planının bir parçası mıydı? Fakat ben daha hareket edemeden, Silvia kapıdan içeri daldı.

"Mektup, leydiler!" diye bağırdı ve odadaki gerginlik uçtu gitti.

Hepimiz, Silvia'nın tuttuklarına ellerimizi sürebilmek için yanıp tutuşarak durduk. Artık neredeyse iki haftadır saraydaydık ve ikinci günümüzde ailelerimizden haber almamız dışında, bu evimizle kurduğumuz ilk gerçek temasımızdı.

Silvia, "Bir bakalım," derken mektup yığınlarını karıştırıyordu, neredeyse saniyeler öncesinde yaşanmış olan tartışmanın kesinlikle farkında değildi. "Leydi Tiny?" diye seslenirken odayı tarıyordu.

Tiny elini kaldırıp ileri doğru yürüdü. "Leydi Elizabeth? Leydi America?"

Resmen koştum ve mektubu elinden çekerek aldım. Ailemden gelen kelimelere karşı son derece açtım. Mektubu koltuğumun altına alır almaz, birkaç saniyeliğine bir köşeye çekildim.

Sevgili America,

Cuma gününü iple çekiyorum. Gavril Fadaye ile konuşma fırsatı elde ettiğine inanamıyorum! Şans senin yanında.

Kesinlikle şanslı hissetmiyordum. Bir sonraki akşam, hepimiz Gavril tarafından sorguya çekilecektik ve bize ne soracağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendimi embesil durumuna düşüreceğimden de hiç şüphem yoktu.

Sesini tekrar duymak iyi olacak. Evin içinde şarkı söylemeni özledim. Annem şarkı söylemiyor ve sen gittiğinden beri ev çok sessiz. Gösteri sırasında bana el sallar mısın?

Yarışma nasıl gidiyor? Orada çok arkadaşın var mı? Ayrılan kızlardan herhangi biriyle konuştun mu? Annem sürekli artık kaybetsen de önemi yok diyor. Eve gönderilen o kızların yarısı belediye başkanlarının ya da ünlülerin oğullarıyla nişanlandı bile. Maxon olmazsa seni başka biri alır, diyor. Gerad, sıkıcı, yaşlı bir prens yerine bir basketbol oyuncusuyla evlenmeni umuyor. Fakat ben kimin ne dediğini umursamıyorum. Maxon müthiş!

Onu öptün mü?

Öptüm mü? Daha yeni tanışmıştık. Ayrıca Maxon'ın beni öpmesi için hiçbir sebep de yoktu.

Bahse girerim ki evrende en iyi öpüşen kişidir. Bence, eğer prenssen, öyle olman gerekir!

Sana söylemek istediğim çok daha fazla şey var ama annem resim yapmamı istiyor. Bana yakında gerçek bir mektup yaz. Uzun bir mektup! Dolu dolu ayrıntı içersin!

Seni seviyorum! Hepimiz seviyoruz.

May

Yani, elenen kızlar şimdiden zengin erkekler tarafından kapışılıyordu. Veliaht prensi tarafından reddedilmenin seni öncelikli biri konumuna getireceğini fark etmemiştim. Odanın kenarında yürüyerek May'in sözlerini düşündüm.

Neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Janelle ile gerçekten neler olduğunu düşünüyor ve Maxon'ın bu akşam randevusu var mı diye merak ediyordum. Onu gerçekten görmek istiyordum.

Beynim hızla çalışıyor, onunla konuşmak için basit bir yol arıyordu. Düşünürken, elimdeki kâğıda baktım.

May'in mektubunun ikinci sayfası neredeyse bomboştu. Yürürken, bir kısmını koparttım. Kızlardan bazıları, ailelerinden gelen mektupların sayfalarına gömülmüştü ve diğerleri de haberleri paylaşıyorlardı. Bir tur döndükten sonra, Kadınlar Odası'ndaki ziyaretçi defterinin yanında durdum ve tükenmez kalemi aldım.

Koparttığım kâğıt parçasına hızlıca karaladım.

Majesteleri,
Kulağımı çekiyorum. İstediğiniz zaman.

Odadan çıkıp sanki banyoya gidiyormuşum gibi yaparak koridorda sağa sola bakındım. Boştu. Orada durup, sonunda elinde bir çay tepsisi ile gelen hizmetçiyi görene kadar bekledim.

Kısık sesle, "Bakar mısınız?" diye seslendim. Böyle büyük hollerde ses yankı yapardı.

Kız, önümde eğilerek selam verdi. "Evet hanımefendi?"

"O elindekiyle prensin yanına gidiyor olabilir misin?"

Gülümsedi. "Evet hanımefendi."

"Lütfen benden de bunu götürür müsün ona?" Küçük, katlanmış notumu uzattım.

"Tabii ki hanımefendi!"

Hevesle notu elimden aldı ve üzerine yerleşen bu yeni enerji dalgasıyla birlikte uzaklaştı. Gözden uzaklaşır uzaklaşmaz notu açacağından emindim fakat garip cümlelerim sayesinde kendimi güvende hissediyordum.

Bu holler insanı tutsak eden cinstendi ve her biri benim tüm evimden daha gösterişliydi. Duvar kâğıdı, yaldızlı aynalar, taze çiçeklerin olduğu devasa vazolar, hepsi çok güzellerdi. Halılar kocaman, tertemiz, pencereler pırıl pırıl ve duvarlardaki tablolar da çok hoştu.

Bildiğim –van Gogh, Picasso– ve bilmediğim bazı ressamların eserleri vardı. Daha önce gördüğüm binaların fotoğrafları da vardı. Efsanevi Beyaz Saray'ın bir fotoğrafı vardı. Eski tarih kitabımda okuduğum kadarına ve gördüğüm fotoğraflarına kıyasla, boyutu ve şatafatıyla sarayın yanında cüce gibi kalıyordu fakat hâlâ görebilmek için etrafımızda olsun isterdim.

Holde daha da ilerledim ve kraliyet ailesinin bir portresine denk geldim. Eski görünüyordu; Maxon, bu fotoğrafta annesinden daha kısaydı. Şu anda ise onun tepesinden bakıyordu.

Sarayda olduğum süre boyunca, onları birlikteyken sadece yemeklerde ve Illéa Başkent Raporu yayınlanırken görmüştüm. Mahrem hayatlarına düşkün tipte insanlar mıydılar? Bu tuhaf, genç kızların evlerinde bulunmaları hoşlarına gitmiyor muydu? Burada, sadece kan bağları ve görevleri nedeniyle mi bulunuyorlardı? Bu görünmeyen aile hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

"America?"

Adımı duyunca döndüm. Maxon, holde bana doğru koşuyordu.

Sanki onu ilk defa görüyormuşum gibi hissettim.

Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, beyaz gömleğinin kollarını katlamıştı. Mavi kravatı boynundan gelişigüzelce sarkıyordu ve daima geriye yapıştırılmış saçları, o hareket ettikçe biraz kıpırdanıyordu. Dün üniforması içindeki halinin taban tabana zıttı olarak, daha genç ve daha gerçek görünüyordu.

Olduğum yerde dondum. Maxon, bana doğru gelip bileğimi yakaladı.

"İyi misin? Sorun nedir?" diye heyecanla sordu.

Sorun mu?

"Yok bir şey. İyiyim," diye cevap verdim. Maxon, tuttuğunu bile bilmediğim nefesini verdi.

"Çok şükür. Notunu aldığımda hastalandığını ya da ailene bir şey olduğunu düşündüm."

"Ah! Ah, hayır. Maxon, çok üzgünüm. Aptalca bir fikir olduğunu biliyordum. Akşam yemeğine gelir misin bilmiyordum ve seni görmek istemiştim."

"Aa, peki ne için?" diye sordu. Bana hâlâ çatık kaşlarla bakıyor, sanki bir şey olup olmadığından emin olmaya çalışıyor gibiydi.

"Sadece seni görmek için."

Maxon, hareket etmeyi kesti. Gözlerine inanamıyormuş gibi bakıyordu.

"Sadece beni görmek mi istedin?" Şaşırmış ve mutlu olmuş gibiydi.

"Şaşırma. Arkadaşlar genellikle birlikte vakit geçirirler." Ses tonum, söylemediğim *tabii ki* vurgusunu eklemişti.

"Ah, tüm hafta meşgul olduğum için bana darıldın, değil mi? Arkadaşlığımızı ihmal etmek istememiştim America." Tekrar iş konuşan Maxon gibiydi.

"Hayır, sinirlenmedim. Sadece kendime açıklamalar yapıyordum. Meşgul görünüyorsun. İşinin başına geri dön ve müsait olduğunda görüşelim." Hâlâ bileklerimi tuttuğunu fark ettim.

"Aslında, birkaç dakika kalmam senin için uygun mu? Üst katta bir bütçe toplantısı yapıyorlar ve ben o konulardan tiksinirim." Cevap beklemeden, Maxon beni tutup holün ilerisindeki bir pencerenin altındaki küçük, yumuşak kanepeye çekti ve ben de otururken hafifçe kıkırdadım. "Bu kadar komik olan nedir?"

"Sadece sensin," derken gülümsedim. "İşinin seni rahatsız et-

mesini görmek çok hoş. Ayrıca, toplantıların nesi bu kadar kötü?"

"Ah, America!" derken yüzüme baktı. "Çember misali dönüp dönüp duruyorlar. Babam, danışmanları yatıştırmakta iyidir fakat komiteleri belirli bir yöne sürüklemek çok zor. Annem, okul sistemine yatırım yapılması için sürekli babamın tepesindedir –ne kadar çok eğitilirseniz, o kadar az suça bulaşacağınızı düşünüyor ki buna katılıyorum– fakat babam, daha az yatırımla mükemmel bir şekilde kontrol edilebilecek diğer alanlardan çekilmeleri için asla yeterince zorlamıyor. Sinir bozucu! Ve zaten emir veren ben değilim, yani benim görüşlerim kolayca görmezden geliniyor." Maxon, dirseklerini dizine dayadı ve kafasını ellerinin üzerinde dinlendirdi. Yorgun görünüyordu.

Yani, artık Maxon'ın dünyasının bir kısmını görebiliyordum fakat hâlâ eskisi kadar tahmin edilemezdi. Nasıl gelecekteki hükümdarının sesini duymazdan gelebilirsin ki?

"Üzgünüm. İşin iyi tarafı, gelecekte daha fazla söz hakkın olacak." Sanki ona cesaret vermek ister gibi sırtını sıvazladım.

"Biliyorum. Kendime de bunu diyorum. Fakat dinleyecek olsalar, hemen bazı sorunları çözebileceğimizi bilmek çok sinir bozucu." Sesini, halıya dönük olduğundan, duymak biraz zordu.

"Eh, cesaretin kırılmasın. Annen doğru yolda fakat sadece eğitimle her şey çözülemez."

Maxon kafasını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?" Kulağa neredeyse beni suçluyor gibi gelmişti. Hem de haklı olarak. Savunduğu bir fikri vardı ve ben onu paramparça etmiştim. Geri adım atmaya çalıştım.

"Eh, senin gibi cicili bicili hocaları olan biriyle kıyaslandığında, Altılar ve Yediler için eğitim sistemi berbat. Daha iyi hocalar ve daha iyi kurumlar sağlanırsa, onlara dünya kadar iyilik yapılır. Fakat diğer yandan, Sekizler ne olacak? Suçların

çoğunun sorumlusu o sosyal sınıf değil mi? Hiç eğitim görmüyorlar. Eğer bir şeye sahip olduklarını düşünüyorlarsa, herhangi bir şeye, bu onlara cesaret verir. Ayrıca..."

Duraksadım. Bu, her şeye sahip olarak büyüyen bir çocuğun kavrayabileceği bir konu muydu bilmiyordum. "Hiç aç kaldın mı Maxon? Akşam yemeği için karnının guruldaması gibi değil, açlıktan ölecek gibi? Eğer burada kesinlikle hiç yemek olmasaydı, annen ve baban hiçbir şey olmasaydı ve hayatın boyunca yiyebileceğinden fazlasını bir gün içinde yiyen insanlardan bir şey almış olsaydın, yemek yiyebilecek olsaydın... ne yapardın? Eğer onlar sana güveniyorsa, sevdiğin insanlar için ne yapmazdın?"

Bir anlığına sessiz kaldı. Bir kez daha –saldırı sırasında hizmetçilerimden bahsettiğimizden bu yana– aramızdaki geniş uçurumu fark ettik. Farklı görüşlerle tartışmaya çok daha müsait bir konuydu, bu nedenle sakınmak istediğini görebiliyordum.

"America, bazı insanların hayatının zor olmadığını söylemiyorum fakat çalmak..."

"Gözlerini kapat Maxon."

"Ne?"

"Gözlerini kapat."

Bana bakarak kaşlarını çattı fakat itaat etti. Gözleri tamamen kapanana ve yüz hatları gevşeyene kadar başlamadım.

"Bu sarayda bir yerlerde, senin eşin olacak bir kadın var."

Dudaklarının seğirdiğini, umut dolu bir tebessüme dönüştüğünü gördüm.

"Belki yüzünü henüz bilmiyorsun fakat o odadaki kızları düşün. En çok sevdiklerini düşün. 'Tatlını' düşün."

Eli, koltuktaki elimin yanında dinleniyordu ve parmakları bir anlığına benimkilere dokundu. Utanarak geri çekildim.

"Üzgünüm," diye mırıldanarak, bana doğru baktı.

"Gözlerini kapalı tut!"

Kıkırdadı ve eski pozisyonuna geri döndü.

"Bu o kız mı? Sana bağımlı olduğunu düşün. Onu mesut etmeni ve Seçim hiç gerçekleşmemiş gibi hissettirmeni istiyor. Sanki tek başına çıksan ve ülkenin ortasında, kapı kapı dolaşsan da o hâlâ senin bulacağın tek kişi olacakmış gibi. O daima senin seçeceğin kişiymiş gibi."

Umutlu gülümsemesi belirginleşti. Belirmekten de öte tamamen ortaya çıktı.

"Onun ihtiyaçlarını karşılamana ve korumana ihtiyaç duyuyor. Ve öyle bir an geliyor ki yiyecek kesinlikle hiçbir şey yok ve geceleri, midesinin gurultusunu duymaktan uyuyamıyorsun bile..."

"Dur!" Maxon hızla ayağa kalktı. Holde yürüdü ve bir süre olduğu yerde durarak, yüzüme bakmadı.

Kendimi biraz garip hissettim. Bunun, onu böylesine altüst edeceğini fark etmemiştim.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Kafasını salladı fakat duvara bakmaya devam etti. Bir an sonra döndü. Gözleri benimkileri arıyordu, üzgün ve sorgulayıcıydı.

"Gerçekten böyle mi oluyor?" diye sordu.

"Ne?"

"Dışarıda... Bu oluyor mu? İnsanlar sıklıkla böylesine aç kalıyor mu?"

"Maxon, ben..."

"Bana gerçeği söyle." Ağzı sert bir çizgi halini almıştı.

"Evet. Bu oluyor. Çocukları ya da kardeşleri için kendi paylarından vazgeçen aileler tanıyorum. Kasaba merkezinde, sırf yiyecek çaldığı için kırbaçlanan bir çocuk biliyorum. Bazen

umutsuz kaldığında çılgınca şeyler yaparsın."

"Çocuk mu? Kaç yaşında?"

"Dokuz," diye nefesimi verirken titredim. Hâlâ Jemmy'nin küçük sırtındaki yaraları hatırlayabiliyordum, Maxon da sanki hissedebiliyormuş gibi sırtını gerdi.

"Ya sen?" –boğazını temizledi– "sen hiç böyle oldun mu? Açlıktan ölecek gibi?"

Kafamı eğdim ki bu da kendimi ele veriyordu. Bunu gerçekten ona söylemek istemiyordum.

"Ne kadar kötüydü?"

"Maxon, bu sadece seni daha çok üzecek."

"Muhtemelen," derken acıyla kafasını salladı. "Fakat ben kendi ülkemle ilgili ne kadar çok şeyi bilmediğimi yeni keşfetmeye başlıyorum. Lütfen."

İç çektim.

"Gerçekten kötü durumdaydık. Çoğu kez, yiyecek almakla elektriklerin kesilmesine göz yummak arasında karar vermemiz gerekiyordu. En kötüsü, bir defasında Noel zamanında yaşanmıştı. Çok soğuktu, bu nedenle tonla kıyafet giyiyorduk ve evin içinde kendi nefesimizi görebiliyorduk. May, neden hediyelerimizi değiş tokuş edemeyeceğimizi anlayamıyordu. Genel bir kural olarak, evimde asla yemekten arta kalan bir şey bulunmaz. Birisi daima daha fazlasını ister."

Suratının renginin atmasını izledim ve onu üzgün görmek istemediğimi fark ettim. Lafı çevirmeli, umutlu bir hale sokmalıydım.

"Son birkaç haftadır aldığımız çeklerin gerçekten yardımının dokunduğunu biliyorum ve ailem para konusunda çok zekidir. Şimdiden, uzun süre dayansın diye bir kenara koyduklarına eminim. Bizim için çok şey yaptın Maxon." Ona tekrar gülümsemeye çalıştım fakat ifadesi değişmedi.

"Yüce Tanrım. Burada sadece yiyecekler için kaldığını söylediğinde, şaka yapmıyordun, değil mi?" diye sorarken kafasını sallıyordu.

"Gerçekten Maxon, son zamanlar durumumuz gerçekten iyiydi. Ben..." Fakat cümlemi bitiremedim.

Maxon yanıma geldi ve alnımdan öptü.

"Seninle yemekte görüşürüz."

Uzaklaşırken kravatını düzeltiyordu.

KAKTÜS TEAM

18. Bölüm

Maxon, beni yemekte göreceğini söylemişti fakat yemekte yoktu. Kraliçe tek başına içeri girdi. O, yerine otururken bizler de kibarca selamlarımızı verdik ve daha sonra yerlerimize geçtik.

Odada göz gezdirerek boş bir sandalye aradım; Maxon'ın biriyle randevusu olduğunu düşünmüştüm fakat herkes buradaydı.

Öğleden sonrasını Maxon'a dediklerimi zihnimde yeniden canlandırarak geçirdim. Hiç arkadaşım olmamasına şaşmamak gerekiyordu. Bu konuda şaşırtıcı derecede kötüydüm.

Tam o anda Maxon ve kral içeri girdiler. Maxon'ın ceketi yerli yerindeydi fakat saçı hâlâ dağınıktı. Kral ile birlikte içeri girdiklerinde kafa kafayaydılar. Ayağa kalkmak için acele ettik. Konuşmaları hararetliydi. Maxon, bir şey açıklamak için ellerini kullanıyordu ve kral da kafasıyla onaylıyor, oğlunun sözlerini idrak ediyordu ama biraz da sersemlemiş gibiydi. Ana masaya ulaştıklarında, Kral Clarkson, Maxon'ın sırtına sertçe vurdu, yüz ifadesi ciddiydi.

Kral bize doğru döndüğünde, suratı hevesle parıldıyordu. "Ah Tanrım, sevgili leydiler, lütfen oturun." Kraliçeyi başından öptü ve yerine yerleşti.

Fakat Maxon ayakta durmaya devam etti.

"Leydiler, bir duyurum var." Tüm gözler pür dikkat kesildi. Bize ne sunacaktı acaba?

"Biliyorum ki hepinize, Seçim'e katıldığınız için maddi yardım alacağınıza dair söz verildi." Sesi, sadece gerçekten bir defa duyduğum otoriteyle doluydu, beni bahçeye saldığı geceki gibi. Konumunu belirli bir amaç uğruna kullandığında çok daha fazla çekiciydi. "Fakat birtakım ani bütçe tahsisleri yapıldı. Eğer doğuştan İki ya da Üç iseniz, artık finansal destek görmeyeceksiniz. Dörtler ve Beşler yardım almaya devam edecekler fakat bu yardım, şu ana kadar olduğundan daha az bir miktarda olacak."

Bazı kızların ağızlarının şoktan bir karış açıldığını görebiliyordum. Para anlaşmanın bir parçasıydı. Celeste, mesela, alevler saçıyordu. Çok paran olduğunda para toplamaya alışıyorsundur, sanırım. Galiba benim gibi birinin onun alamayacağı bir şeye sahip olacağı fikri de damarına basmıştı.

"Vermiş olabileceğim herhangi bir tür rahatsızlıktan ötürü özür dilerim fakat bu konunun tamamını yarın Başkent Raporu'nda açıklayacağım. Ayrıca, bu anlaşmaya varılabilecek bir durum. Eğer herhangi birinizin bu yeni düzenlemeyle ilgili bir problemi varsa ve daha fazla katılımda bulunmak istemiyorsa, yemekten sonra ayrılabilir."

Yerine oturdu ve tekrar sözlerinden çok kendi yemeğiyle ilgili görünen kralla konuşmaya başladı. Ailemin daha az para alacağından dolayı biraz moralim bozulmuştu fakat hâlâ biraz alıyorduk. Yemeğime odaklanmaya çalıştım ama tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyordum ve bunu düşünen tek kişi de değildim. Odadan mırıltılar yükseliyordu.

Tiny, sessizce "Bu sence neyle ilgilidir?" diye sordu.

Kriss, "Belki bir testtir," diye önerdi. "Bahse girerim ki bura-

da sadece para için bulunan bazı insanlar vardır."

Onu dinlerken, Fiona'nın Olivia'yı dürtüklediğini ve kafasını bana doğru salladığını gördüm. Gördüğümü bilmesin diye başka tarafa döndüm.

Kızlar teorilerini sundular ve ben de Maxon'ı izlemeye devam ettim. Kulağımı çekebilmek için dikkatini çekmeye çalıştım fakat benim olduğum tarafa bakmadı.

Mary ile odamda yalnızdık. Bu gece Gavril ile –ve ülkenin geri kalanıyla– Illéa Başkent Raporu'nda yüzleşecektim. Diğer kızların da orada olacaklarını, birbirlerini izleyeceklerini ve kendi kafalarında eleştiriler yapacaklarını söylemiyorum bile. Gergin olduğumu söyleseydim, durumu berbatça basite indirgemiş olurdum. Mary muhtemel bazı soruları, halkın bilmek isteyeceklerini listelerken yerimde kıpırdandım.

Saraydan ne kadar memnundum? Maxon'ın benim için yaptığı en romantik şey neydi? Ailemi özlemiş miydim? Şu ana kadar Maxon'ı öpmüş müydüm?

Bunu sorduğunda Mary'ye bir bakış fırlattım. Fazla düşünmeden sorulara cevaplar uyduruyordum. Fakat sonuncusunu saf meraktan sorduğunu anlayabiliyordum. Yüzündeki gülümseme bunu kanıtlamıştı.

"Hayır! Tanrı aşkına." Sesimin sinirlenmiş gibi çıkmasını istedim fakat bu, bozulamayacağım kadar komikti. Sonunda sırıtmaya başladım. Bu da Mary'nin kıkırdamasına yol açtı. "Ah, sadece... neden gidip bir yerleri temizlemiyorsun!"

Kahkaha attı ve ben daha ona kesmesini söyleyemeden Anne ve Lucy, ellerinde bir elbise çantasıyla kapıdan içeri daldılar.

Lucy, içeri ilk adımımı attığım günden bu yana gördüğümden daha heyecanlı görünüyordu ve Anne de entrika peşinde gibiydi.

Lucy önümde durup, canlı bir şekilde selam verirken, "Bu da nedir?" diye sordum.

"*Raporda* giyeceğiniz elbisenizi tamamladık, hanımefendi," diye cevapladı.

Kaşlarım aniden kalktı. "Yeni bir elbise mi? Neden dolaptaki mavi olan değil? Onu da henüz bitirmemiş miydiniz? O elbiseyi seviyorum."

Üçü de birbirlerine baktılar.

Anne'in aynanın yanındaki askıya astığı çantayı işaret ederek, "Ne yaptınız?" diye sordum.

Anne, "Diğer tüm hizmetçilerle konuştuk hanımefendi. Birçok şey duyduk," diye söze başladı. "Siz ve Leydi Jannelle'in Majesteleri ile birden fazla kez buluşan tek kişiler olduğunuzu biliyoruz ve bundan anladığımız kadarıyla, ikinizin arasında bir bağlantı olabilir."

"Nasıl yani?" diye sordum.

Anne, "Benim duyduğum kadarıyla," diye devam etti. "Gönderilmesinin sebebi, sizin hakkınızda söylediği bazı yakışıksız şeylermiş. Prens itiraz etmiş ve onu derhal evine göndermiş."

Şaşkınlığımı gizlemek için elimi ağzıma götürdüm. "Ne?"

"Onun gözdesi olduğunuza eminiz hanımefendi. Çoğunluk böyle söylüyor." Lucy mutlulukla iç çekti.

Onlara, "Bence yanlış yönlendirilmişsiniz," dedim. Anne, söylediklerimi umursamayarak omzunu silkerken gülümsüyordu.

O anda tüm bunların nasıl başladığını hatırladım. "Bunların benim elbisemle ilgisi ne?"

Mary, Anne'in yanına geldi ve uzun çantanın fermuarını açarak, pencereden sızan loş ışıkta parıldayan, baş döndürücü kırmızı elbiseyi ortaya çıkardı.

Tamamen büyülenmiş bir halde, "Ah Anne," dedim. "Kendini aşmışsın."

Kafasını sallayarak övgülerimi kabul etti. "Teşekkürler, hanımefendi. Üzerinde hepimiz çalıştık aslında."

"Çok güzel. Fakat hâlâ bunun söylediklerinizle ne ilgisi var anlamıyorum."

Mary, elbiseyi çantadan çıkarıp havalandırırken Anne devam etti. "Dediğim gibi, saraydaki birçok insan sizin prensin gözdesi olduğunuzu düşünüyor. Prens, sizin hakkınızda hoş şeyler söylüyor ve diğerleriyle değil de sizinle olmayı tercih ediyor. Ayrıca, bunu diğer kızlar da fark etmiş gibi görünüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Elbiselerinizi dikmek için çoğunlukla aşağı kattaki çalışma odalarından birine gidiyoruz. Giysi ve ayakkabı yapmak için özel bir alan var, diğer hizmetçiler de orada oluyor. Bu gece herkes mavi bir elbise istemiş. Tüm hizmetçiler, bunun sebebinin sizin neredeyse her gün aynı rengi giymeniz olduğunu düşünüyor ve diğer kızlar da sizi taklit etmeye çalışıyorlar."

Lucy, "Bu doğru," diyerek araya girdi. "Leydi Tuesday ve Leydi Natalie, bugün hiç takı takmadılar. Aynı sizin gibi."

Mary, "Ve neredeyse tüm diğer leydiler de daha basit elbiseler talep ediyorlar, sizin tercih ettikleriniz gibi," diye belirtti.

"Bu hâlâ neden bana kırmızı bir elbise yaptığınızı açıklamıyor."

Mary, "Sizi fark edilebilir kılmak için, tabii ki," diye cevapladı. "Ah, Leydi America, eğer sizden gerçekten hoşlanıyorsa, ön planda olmaya devam etmelisiniz. Bize karşı çok cömerttiniz, özellikle Lucy'ye karşı." Hepimiz, kafasıyla onaylayan Lucy'ye doğru baktık, Lucy ise "Siz... siz, prenses olabilecek kadar iyisiniz. Harika olurdunuz."

Bu durumdan sıyrılmaya çalıştım. İlgi odağı olmaktan nefret ediyordum.

"Fakat ya diğer herkes haklıysa? Ya Maxon, sırf ben diğerleri

gibi abartılı davranmıyorum diye benden hoşlanıyorsa ve siz beni böyle bir elbisenin içine soktuğunuzda her şey berbat olursa?"

"Her kız arada sırada parıldamalıdır. Ve biz Maxon'ı uzun süredir tanıyoruz. Buna bayılacaktır." Anne öylesine güven verici bir şekilde konuşuyordu ki yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Onlara, bana yolladığı notların, benimle geçirdiği zamanın aramızdaki arkadaşlıktan başka hiçbir şey ifade etmediğini nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Onlara söyleyemezdim. Mutluluklarını bozardı ve ayrıca eğer kalmak istiyorsam, bu şekilde davranmaya devam etmeliydim. Ve istiyordum da. Kalmam gerekiyordu.

"Tamam, haydi deneyelim." İç çekerek teslim oldum.

Anne, davranışının yakışıksız olduğunu belirtene dek Lucy heyecandan zıplayıp durdu. İpek gibi elbiseyi kafamdan geçirdim ve onlar da henüz tamamlanmamış olan bir dolu kısmı yamadılar. Mary'nin becerikli elleri, elbisemle hangi saç modelinin daha iyi duracağını görmemiz için saçımı tutuyordu; yarım saat içinde hazırdım.

Bu akşam, özel gösteri nedeniyle set biraz daha farklı düzenlenmişti. Kraliyet ailesinin tahtları her zamanki gibi bir yanda duruyordu ve bizim yerlerimiz de yine tam karşılarındaydı. Fakat sahne merkezden taşınmış, yerini iki yüksek sandalyeye bırakmıştı. Gavril ile konuşacağımız zaman alacağımız mikrofon sandalyelerden birinde duruyordu. Bunu düşünürken bile midem rahatsızlandı.

Tabii ki odanın tamamı her tondan mavi elbiselerle doluydu. Bazılarının rengi yeşile yakındı, diğerleri mora fakat ortada bir tema olduğu aşikârdı. Anında huzursuz oldum. Birden Celeste'nin bakışlarını yakaladım ve yerime oturmak zorunda kalacağım ana kadar ondan uzak durmaya karar verdim.

Makyajlarını son bir kez daha kontrol eden Kriss ve Natalie,

yanımdan geçtiler. Biraz mutsuz gibilerdi, gerçi bazen Natalie konusunda net konuşmak zor oluyordu. Kriss, en azından kalabalık arasında biraz farklı görünüyordu. Mavi elbisesi, aşağılara doğru beyazlaşıyordu, sanki zarif buz parçaları yerlere doğru eğilmiş gibi görünüyordu.

"Büyüleyici görünüyorsun America," dediğinde, bu kulağa iltifat gibi değil de suçlama gibi gelmişti.

"Teşekkürler. Elbisen muhteşem."

Ellerini elbisenin üst kısmından aşağıya doğru sürerek, aslında var olmayan kırışıklıkları düzeltti. "Evet, ben de beğendim."

Natalie, elini elbisemin kısa kollarından birinde gezdirdi. "Bu nasıl bir kumaş? Işıklar altında gerçekten parlayacak."

Omuz silkerek, "Hiçbir fikrim yok, aslında. Beş olduğumuz için pek hoş giysilerimiz olmuyor," dedim. Kumaşın dokusuna baktım. Bu kumaştan yapılmış en azından bir elbisem daha vardı fakat kumaşın türünü öğrenmekle uğraşmamıştım.

"America!"

Kafamı kaldırdığımda tam arkamda duran Celeste'yi gördüm. Gülümsüyordu.

"Celeste."

"Bir dakikalığına benimle gelir misin? Biraz yardıma ihtiyacım var."

Cevabı beklemeden beni Kriss ve Natalie'nin yanından çekti ve ağır, mavi bir perdenin arkasına, *Rapor* stüdyosunun gerisine götürdü.

"Elbiseni çıkar," diye emir verdi ve kendi elbisesinin fermuarını indirmeye başladı.

"Ne?"

"Elbiseni istiyorum. Çıkar. Aaah! Lanet kanca," derken hâlâ kendi elbisesini çıkarmaya çalışıyordu.

"Elbisemi çıkarmıyorum," dedim ve gitmek için davrandım. Celeste tırnaklarını koluma geçirip, beni geriye çektiğinde pek de uzağa gidememiştim.

"Aaah!" Bağırarak kolumu tuttum. İzi kalacak gibi duruyordu ama neyse ki kanamamıştı.

"Kapa çeneni. Elbiseyi çıkar. Şimdi."

Orada dikildim, suratım ifadesizdi, kıpırdamayı reddediyordum. Celeste, Illéa'nın odak noktası olamayacaktı.

Soğuk bir ses tonuyla, "Çıkarmana yardım edebilirim," dedi.

Kollarımı kavuştururken, "Senden korkmuyorum Celeste," dedim. "Bu elbise benim için yapıldı ve ben de giyeceğim. Gelecek sefer, kıyafetlerini seçerken, belki benim gibi değil, kendin olmayı denemelisin. Ah, bekle, belki o zaman Maxon senin nasıl da hınzır olduğunu görür ve evine yollar, ha?"

Bir an bile tereddüt etmeden, uzandı ve elbisemin tek kolunu tamamıyla yırtarak, uzaklaşıp gitti. Sinirden ağzım bir karış açık kalmıştı ama bir şey yapamayacak kadar da şoktaydım. Aşağıya baktım ve önümde saçma bir şekilde sallanan kumaş parçasını gördüm. Silvia'nın herkesi yerlerine geçmeye çağıran sesini duydum, böylelikle olabileceğim kadar cesurca perdenin dışına çıktım.

Marlee, benim için yanındaki koltuğu tutmuştu; görebileceği mesafeye geldiğimde suratındaki şok olmuş ifadeyi gördüm.

"Elbisene ne oldu?" diye fısıldadı.

"Celeste," diyerek mide bulantısıyla açıkladım.

Önümüzde oturan Emmica ve Samantha da bakmak için döndüler.

Emmica, "Elbiseni mi yırttı?" diye sordu.

"Evet."

"Maxon'a git ve şikâyet et," diye yalvardı. "O kız tam bir kâbus."

İç çekerek, "Biliyorum," dedim. "Maxon'ı tekrar gördüğümde söylerim."

Samatha üzgün görünüyordu. "Bunun ne zaman olacağını kim bilebilir ki? Onunla daha fazla vakit geçireceğimizi sanıyordum."

Marlee, "America kolunu kaldır," diyerek yol gösteriyordu. Yırtılan kol kısmını ustalıkla elbisemin yan kısmına tuttururken, Emmica da sarkan birkaç ipliği söktü. Elbiseye bir şey olduğu fark edilmiyordu bile. Tırnak izlerine gelince, eh, onlar da sol kolumda ve kameranın açısından uzaktaydılar.

Neredeyse başlama vaktiydi. Sonunda kraliyet ailesi içeri girdiğinde, Gavril de notlarını gözden geçiriyordu. Maxon, yakasında milli arma olan koyu mavi bir takım elbise giymişti. Özgüveni yüksek ve sakin görünüyordu.

Gülümseyerek, "İyi akşamlar leydiler," diye şakıdı.

"Majesteleri" ve "Prens Hazretleri" sözcükleri adeta üzerine yağdı.

"Bilin diye söylüyorum, kısa bir duyuru yapacağım ve ardından Gavril'i takdim edeceğim. Hoş bir değişiklik olacak; daima o beni çağırıyor!" Kıkırdadı ve hepimiz de onu taklit ettik. "Bazılarınızın biraz heyecanlı olabileceğini biliyorum fakat buna hiç gerek yok. Lütfen, sadece kendiniz gibi olun. Halk sizi tanımak istiyor." Konuşurken gözlerimiz birkaç kez buluştu fakat hiçbiri onun ne düşündüğü anlayabilmeme yetecek kadar uzun sürmemişti. Elbiseyi fark etmemiş gibiydi. Hizmetçilerim hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

Sahneye doğru yürüdüğü sırada, omzunun üstünden seslenerek, iyi şanslar diliyordu.

Bir şey olduğunu anlamıştım. Duyurusunun, dün bize söyledikleri ile ilgili olacağını varsayıyordum fakat ne olduğunu henüz tahmin edememiştim. Maxon'ın bu küçük sırrı dikka-

timi dağıttı ve artık gerginliğim geçti. Milli marş çalındığında ve kamera Maxon'ın yüzüne odaklandığında kendimi iyi hissediyordum. Çocukluğumdan beri *Rapor'u* izliyordum. Maxon, hiçbir zaman ülkeye bu şekilde seslenmemişti. Keşke ben de ona iyi şanslar diyebilseydim.

"İyi akşamlar, Illéa'nın hanımefendileri ve beyefendileri. Bu gecenin, tüm ülkemizin Seçim'de geriye kalan yirmi beş kadını sonunda dinleyebileceğinden dolayı, hepimiz için heyecan verici bir gece olduğunu biliyorum. Onlarla tanışacağınız için ne kadar heyecanlı olduğumu kelimelerle ifade edemem. Bu harika genç leydilerden birinin, zamanı geldiğinde muhteşem bir lider ve geleceğin prensesi olacağına kanaat getireceğinize eminim.

Fakat o konuya geçmeden önce, benim için büyük önem taşıyan, üzerinde çalıştığım bir projemi duyurmak istiyorum. Bu leydilerle tanıştıktan sonra, sarayın dışında olan geniş dünyaya, benim nadiren görebildiğim dünyaya gözlerimi açtım. Olağanüstü iyiliklerini duydum ve hayal edilemeyecek karanlıklarından haberdar edildim. Bu kadınlarla konuşarak, bu duvarların ardındaki kitlelerin önemini kavradım. Gözlerimi açıp, aşağı tabakanın acılarını gördüm ve bu konuda bir şey yapmaya niyetlendim."

Ne?

"Bunu düzgün bir şekilde ayarlayabilmemiz için en azından üç ay geçmesi gerekiyor fakat yeni yıla gireceğimiz günler yaklaştığında, her Bölge Hizmet Binası'nda aş evi bulunacak. Her Beş, Altı, Yedi ya da Sekiz, ücretsiz, besleyici bir öğün yiyebilmek için dilediği bir akşam oraya gelebilecek. Karşınızdaki kadınların, bu önemli programa gelir sağlayabilmek için gördükleri maddi desteğin tamamını ya da bir kısmını feda ettiklerini lütfen bilin. Bu destek sonsuza dek sağlanamayacak bile olsa

elimizden geleni yaparak, uzun süre devam etmesi için çaba göstereceğiz."

Minnetimi ve şaşkınlığımı bastırıp, yutmak istiyordum fakat gözlerimden birkaç damla yaş geldi. Bir sonraki tepkimin, makyajım konusunda endişelenmek olacağını hâlâ biliyordum fakat o kadar minnettardım ki artık öncelikli düşüncem bu değildi.

"Hiçbir iyi liderin, kitlelerin aç kalmasına izin vereceğini düşünmüyorum. Illéa'nın çoğunluğunu düşük sosyal sınıflar oluşturuyor ve biz bu insanları çok uzunca bir süre gözümüzden kaçırdık. Bu doğrultuda ilerliyorum ve bu nedenle diğerlerini de bana katılmaya davet ediyorum. İkiler, Üçler, Dörtler... Arabanızı sürdüğünüz yollar, kendiliğinden inşa edilmiyor. Evleriniz, sihirle temizlenmiyor. İşte siz de kendi Bölge Hizmet Binanıza bağış yaparak, bu gerçeği görme şansına sahip olacaksınız."

Duraksadı. "Doğar doğmaz kutsandınız ve artık bunu idrak etmenin zamanı geldi. Bu proje ilerledikçe, sizleri gelişmelerden sıkça haberdar edeceğim ve dikkatinizi verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Fakat şimdi, bu akşam ekran karşısına geçmenizin gerçek sebebine gelelim. Bayanlar, baylar, karşınızda Bay Gavril Fadaye!"

Herkesin Maxon'ın duyurusu karşısında coşmadığı açıkça belli olsa da oda alkış sesleriyle inletildi. Kral, örneğin, alkışlıyordu fakat heyecanlı değildi, gerçi kraliçe gururdan adeta ışıltılar saçıyordu. Danışmanlar da bunun iyi bir fikir olup olmadığı konusunda ikiye bölünmüş gibiydiler.

"Bu takdiminiz için çok teşekkür ederim Majesteleri!" Gavril, sete koşarken duyurusunu da yaptı. "Çok başarılıydınız! Eğer prenslik işi umduğunuz gibi gitmezse, eğlence sektöründe çalışmayı düşünebilirsiniz."

Maxon, yerine oturmaya giderken yüksek sesle kahkaha attı. Kameralar artık Gavril'e odaklanmıştı fakat ben Maxon'ı ve ebeveynlerini izliyordum. Tepkilerinin neden farklı olduğunu anlayamamıştım.

"Illéa'nın halkı, size özel bir ikramımız olacak! Bu akşam, tüm bu genç kadınların hayatlarına yakından tanık olacağız. Onlarla tanışmaya ve Prens Maxon'ımızla işlerin nasıl gittiğini öğrenmeye can attığınızı biliyorum, yani bu gece... soracağız! Haydi, ilk olarak" –Gavril notlarına baktı– "Clermont'tan Celeste Newsome ile başlayalım!"

Celeste, en üst sıradaki yerinden kalkıp, yılan gibi kıvrılarak merdivenlerden aşağıya indi. Oturmadan önce Gavril'i cidden yanaklarından öptü. Röportajı tahmin edileceği gibiydi, Bariel'inki de aynısıydı. Birçok kez öne doğru eğilerek elbiselerinin içindekileri göstermiş, seksi olmaya çalışmışlardı. Yapmacık görünüyordu. Sürekli Maxon'a bakıp, göz kırptıkları sırada monitörlerden suratlarını izliyordum. Arada sırada, örneğin Bariel usulca dudaklarını yaladığında, Marlee ile kısa göz temasları kurmuş ve kahkaha atmamak için başka tarafa bakmak zorunda kalmıştık.

Diğerleri daha kendi hallerindeydiler. Tiny'nin sesi de ismiyle uyumluydu ve röportaj ilerledikçe kabuğuna çekiliyor gibiydi. Fakat onun tatlı biri olduğunu biliyordum ve Maxon'ın, sırf halk önünde harika konuşmalar sergileyemediği için onu elemeyeceğini umuyordum. Emmica dengeliydi, aynı Marlee gibi, aradaki temel fark ise Marlee'nin sesinin, heyecan ve istekle dolu olduğu için konuştukça daha da yükselmesiydi.

Gavril çeşitli sorular soruyordu fakat iki soru, sanki herkese soruluyormuş gibiydi: "Prens Maxon hakkında ne düşünüyorsunuz?" ve "Ona bağıran kız siz miydiniz?" Halka gelecekteki kraliçelerini azarladığımı söylemeye can atmıyordum. Neyse ki,

herkesin bildiği üzere, sadece bir defa o şekilde davranmıştım.

Herkes, ona bağıran kızın kendileri olmadığını gururla söylüyordu. Sonra her bir kız Maxon'ın hoş olduğunu düşünmüştü. Bu neredeyse daima kullanılan sözcüktü: hoş. Celeste, yakışıklı olduğunu söylemişti. Bariel, çok güçlü olduğunu söylemişti ki bu bence ürpertici̇ydi. Birkaç kıza, Maxon onları öptü mü diye sorulmuştu. Hepsi kızarmış ve *hayır* demişlerdi. Üçüncü ya da dördüncü hayırdan sonra Gavril, Maxon'a döndü.

Şaşırarak, "Henüz hiçbirini öpmediniz mi?" diye sordu.

Maxon, "Sadece iki haftadır buradalar! Nasıl bir adam olduğumu düşünüyorsun?" diye cevap verdi. Bunları sakince söylemişti ama yerinde biraz kıpırdanıyor gibiydi. Hayatında hiç birini öptü mü diye merak ettim.

Samantha, harika vakit geçirdiğini söylemişti, akabinde Gavril beni çağırdı. Ayağa kalkarken diğer kızlar beni alkışlıyorlardı, aynı herkesin alkışlandığı gibi. Marlee'ye gergince gülümsedim. Yürürken ayaklarıma odaklandım ama oturduğumda Gavril'in omzunun üstünden Maxon'ı rahatlıkla görebileceğimi keşfettim. Mikrofonu elime alırken bana hafifçe göz kırptı. Anında sakinleştim. Kimsenin kalbini kazanmak zorunda değildim.

Gavril'in elini sıkıp karşısına oturdum. Yakından baktığımda, sonunda yakasındaki rozeti görebildim. Ekrandan izlendiğinde kesinlikle detayları seçilmiyordu fakat o anda sadece bir notanın kıvrımlarıyla çizgilerinden ibaret olmadığını, neredeyse yıldızmış gibi görünmesini sağlayan, küçük bir X'in rozetinin tam ortasına işlendiğini görebiliyordum. Çok güzeldi.

Gavril, "America Singer. İlginç bir isminiz var. Destekleyecek bir hikâyesi de var mı?" diye sordu.

Rahatlayarak iç çektim. Basit bir soruydu.

"Aslında, evet. Annem bana hamileyken, çok tekmelermi-

şim. Karnında savaşçı biri olduğu için bana, bu toprakları bir arada tutmak için azimle savaşan ülkenin adını verdiğini söyledi. Garip ama hakkını yememek lazım, bildiği bir şey varmış; o andan beri kendisiyle savaşıyoruz."

Gavril kahkaha attı. "Kulağa, kendisi de çetin bir kadınmış gibi geliyor."

"Öyle. İnatçılığımın çoğunu ondan almışım."

"İnatçısınız demek, peki biraz asabi misiniz?"

Maxon'ın eliyle ağzını kapatarak güldüğünü gördüm.

"Bazen."

"Asabiyseniz, prensimize bağıran kişi de siz olabilir misiniz acaba?"

İç çektim. "Evet, bendim. Ve şu anda, annem bir kalp krizi geçiriyor."

Maxon, Gavril'e seslendi, "Tüm hikâyeyi anlattır!"

Gavril, hızla kafasını döndürdü. "Ah! Tüm hikâye nedir?"

Maxon'a dik dik bakmaya çalıştım fakat tüm bu durum öylesine saçmaydı ki işe yaramadı.

"İlk gece biraz... Kapalı alan korkusuna kapıldım ve çaresizce dışarı çıkmak istedim. Muhafızlar beni kapıdan geçirmediler. Gerçekten neredeyse bir muhafızın kollarında bayılmak üzereydim ama Prens Maxon oradan geçiyordu ve benim için kapıyı açmalarını sağladı."

Gavril, "Aa," derken kafasını sağa sola sallıyordu.

"Evet, sonra iyi olduğumdan emin olmak için beni takip etti... Fakat ben strese girmiştim ve benimle konuşurken, kendimi ona kibirli ve sığ olduğunu söylerken buldum."

Gavril sözlerime karşılık olarak kıkırdadı. Onun üzerinden kahkahalarla sarsılan Maxon'a baktım. Fakat daha utanç verici olanı kralın ve kraliçenin de onunla beraber kahkaha atıyor olmalarıydı. Kızlara bakmak için dönmedim ama aralarından

bazılarının kıkırdadığını duyabiliyordum. Eh, iyi. Belki artık beni bir tür tehlike olarak görmekten vazgeçerlerdi. Ben sadece Maxon'ın eğlenceli bulduğu biriydim.

"Ve sizi affetti, değil mi?" Gavril, daha sakince sordu.

"Garip bir şekilde." Omuz silktim.

"Eh, ikiniz tekrar iyi geçinmeye başladığınıza göre, birlikte ne tür aktiviteler yapıyor?" Gavril tekrar işe koyulmuştu.

"Genellikle bahçede yürüyüşlere çıkıyoruz. Dışarıda olmayı sevdiğimi biliyor. Ve konuşuyoruz." Diğer kızlardan bazılarının söylediklerini duyduktan sonra bunlar kulağa ezik geliyordu. Sinemaya gitmeler, ava çıkmalar, at sürmeler; benim hikâyemin yanında bunlar daha etkileyiciydi.

Fakat aniden neden Maxon'ın geçen hafta boyunca hızla randevulara çıktığını anladım. Kızların Gavril'e söyleyecekleri sözlere ihtiyaçları vardı ve Maxon da bunu sağlamak zorundaydı. Bana hiçbirinden bahsetmemiş olması hâlâ biraz tuhaf geliyordu ama en azından neden benden uzakta olduğunu biliyordum.

"Kulağa, huzur verici geliyor. Sarayda en sevdiğiniz şeyin bahçe olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Gülümsedim. "Belki. Fakat yiyecekler de nefisti, yani..."

Gavril tekrar kahkaha attı.

"Siz yarışmada kalan son Beşsiniz, öyle mi? Bunun prenses olma şansınızı düşürdüğünü düşünüyor musunuz?"

Kelime daha ben düşünemeden dudaklarımın arasından döküldü. "Hayır!"

"Tanrım! İşte coşkulu biri!" Gavril, böylesine heyecanlı bir cevap aldığına memnun olmuş gibi görünüyordu. "Yani diğerlerini yenersiniz, öyleyse? Sonuna kadar gidersiniz?"

Kanaatimi ortaya koydum. "Hayır, hayır. Öyle değil. Diğer kızların hiçbirinden daha iyi olduğumu düşünmüyorum; hepsi

harika. Bu sadece... Maxon'ın bunu yapacağını, sırf birini, sosyal sınıfı nedeniyle gözden çıkaracağını sanmıyorum."

Herkesin birden ağzının açıldığını gördüm. Cümleyi kafamda tarttım. Hatamı yakalamam bir dakikamı aldı: Ona *Maxon* diye hitap etmiştim. Bunu, kapalı kapılar ardında başka bir kıza söylemek farklıydı, başında "Prens" olmadan halkın içinde söylemekse bambaşka bir durumdu; inanılmaz derecede gayri resmîydi. Hem de bunu canlı yayında söylemiştim.

Maxon sinirlenmiş mi diye baktım. Suratında sakin bir gülümseme vardı. Yani, kızmamıştı... Fakat ben utanmıştım. Aşırı derecede kızarmıştım.

"Ah, demek ki prensimizi gerçekten yakından tanıdınız. Söyleyin bana, *Maxon* hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Konuşma sıram gelene kadar, kafamda birçok cevap düşünmüştüm. Kahkahasıyla dalga geçecek ya da eşinin ona seslenmesini istediği lakabından bahsedecektim. Durumu kurtarmanın tek yolu mizaha geri dönmekten geçiyor gibiydi. Fakat ben henüz yorumlarımdan birini yapamadan, Maxon'ın suratını gördüm.

Gerçekten bilmek istiyordu.

Gerçekten arkadaşım olduğunu düşünmeye başladığımı söyleme şansım olduğu anda onunla dalga geçemezdim. Evde karşılaşacağım kalp kırıklığından beni kurtaran, aileme kutular dolusu tatlı gönderen, onu çağırdığım için incinmiş olabileceğimi düşünerek bana koşan kişi hakkında şakalar yapamazdım.

Bir ay önce, televizyona bakmış ve sert, mesafeli, sıkıcı birini görmüştüm; insanların sevebileceğini hayal dahi edemediğim birini. Benim sevdiğim insana hiç benzemese bile, hayatında onu sevecek birine sahip olmayı hak ediyordu.

"Maxon Schreave, iyilik timsalidir. Fevkalade bir kral olacak. Elbise giymesi gereken kızların kot pantolon giymesine izin ve-

riyor ve onu tanımayan bir insan tarafından yanlış bir şekilde tanımlandığında kızmıyor." Gavril'e ciddi bir bakış attım ve o da bana gülümsedi. Arkasında oturan Maxon ilgilenmiş gibi görünüyordu. "Onunla kim evlenirse şanslı bir kız olacaktır. Ve bana ne olursa olsun, onun tebaası olmaktan onur duyacağım."

Maxon'ın yutkunduğunu gördüm ve bakışlarımı indirdim.

"America Singer, size çok teşekkür ederim." Gavril, elimi sıkmak için uzandı. "Sırada Tallulah Bell var."

Koltuklara baksam da benden sonraki kızların ne dediklerini duymadım. Bu röportaj, benim niyetlendiğimden çok daha kişisel bir hal almıştı. Maxon'a bakamıyordum. Bunun yerine, orada otururak kafamda sözlerimi tekrarladım.

Kapım, saat onda vuruldu. Kapıyı ardına kadar açtım ve Maxon da gözlerini devirdi.

"Gerçekten geceleri burada bir hizmetçin kalmalı."

"Maxon! Ah, çok üzgünüm. Sana herkesin önünde o şekilde seslenmek istememiştim. Çok aptalcaydı."

İçeri girip, kapıyı kapattığı sırada, "Sana kızdığımı mı sanıyorsun?" diye sordu. "America, bana bu kadar çok adımla hitap edersen olacağı buydu. Keşke biraz daha özel bir yerde olsaydı," derken sinsice gülümsüyordu. "Fakat bunu sana karşı kullanmayacağım."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki, gerçekten."

"Aaah! Bu gece tam bir embesil gibi hissediyorum. O hikâyeyi bana anlattırdığına inanamıyorum!" Hafifçe omzuna vurdum.

"Tüm gecenin en güzel kısmıydı o! Annem gerçekten eğlendi. Onun zamanında kızlar Tiny'den bile daha içine kapanıklardı ve sen orada bana sığ diyordun... Buna dayanamadı."

Harika. Şimdi kraliçe de benim uyumsuz olduğumu düşünüyordu. Odamın içinde yürüdük ve kendimizi balkonda bulduk. Önümüzde uzanan bahçedeki binlerce çiçeğin kokusunu taşıyan minik, ılık bir rüzgâr esiyordu.

"Eh, çok eğlendiğine memnun oldum," derken, parmaklarımı tırabzanda dolaştırıyordum.

Maxon tırabzanın üzerinde oturmak için zıpladığında gayet sakin görünüyordu. "Sen daima eğlencelisin. Buna alış."

Hımm. Neredeyse komikti.

Tereddütle, "Yani... dediklerin hakkında..." diye söze başladı.

"Hangi kısım? Seni etiketlemem mi, annemle kavga etmem mi yoksa motivasyonumun yemek olması mı?" Gözlerimi devirdim.

Kısa bir kahkaha attı. "Benim iyi olduğumla ilgili kısım..."

"Ah. Ne olmuş ona?" Bu son kurduğum cümleler, önceki söylediklerimden daha utanç verici gibi gelmişti. Kafamı önüme eğdim ve elbisemin ucuyla oynamaya başladım.

"Beni özgün gösterdiğin için minnettarım fakat o kadar ileri gitmene gerek yoktu."

Kafamı aniden kaldırdım. Bunu nasıl düşünebilirdi?

"Maxon, o gösterinin hatırına yapılmadı. Bana bir ay önce, seninle ilgili görüşlerimi sorsaydın çok daha farklı olurdu. Fakat şimdi seni tanıyorum ve gerçeği biliyorum; sen tamamen söylediğim gibisin. Hatta daha fazlasısın."

Sessizdi fakat suratında minik bir gülümseme vardı.

Sonunda, "Teşekkür ederim," dedi.

"Her zaman."

Maxon boğazını temizledi. "O da şanslı olacak." Geçici olarak oturduğu yerden kalktı ve balkonda benim bulunduğum tarafa doğru yürüdü.

"Ha?"

Maxon, net bir şekilde, "Erkek arkadaşın. Aklı başına geldiğinde ve ona geri dönmen için yalvardığında," dedi.

Kahkaha atmam gerekiyordu. Benim dünyamda böyle bir şey olmazdı.

"O artık benim erkek arkadaşım değil. Ve benimle işinin bittiğini açıkça ifade etti." Sesimdeki hafif umudu ben bile duyabiliyordum.

"Mümkün değil. Seni şimdiye kadar televizyonda görmüş ve tekrar âşık olmuştur. Gerçi, benim görüşüm, senin o köpek için fazlasıyla iyi olduğun yönünde." Maxon, sanki bunları binlerce kez görmüş gibi neredeyse sıkılarak söylemişti.

Sesini biraz daha yükselterek, "Bundan bahsetmişken..." dedi. "Eğer sana âşık olmamı istemiyorsan, bu kadar tatlı görünmeye bir son vermelisin. Yarın ilk iş, hizmetçilerine senin için patates çuvalı diktireceğim!"

Koluna vurdum. "Kes sesini, Maxon."

"Şaka yapmıyorum. Bu kadar güzel olman senin için zararlı. Buradan ayrıldığın zaman seninle birlikte birkaç muhafız göndermemiz gerekecek. Asla tek başına hayatta kalamazsın, zavallı şey." Tüm bunları şakasına, bana acıyormuş gibi söylemişti.

"Buna engel olamam." İç çektim. "Kimse dünyaya mükemmel bir şekilde gelmeye engel olamaz." Sanki çok güzel olmak yorucuymuş gibi suratımı yelledim.

"Hayır, bunu engelleyebileceğini sanmıyorum."

Kıkırdadım. Bir an bile Maxon'ın bunu komik bulmadığının farkına varmadım.

Bahçeye doğru baktım ve gözümün ucuyla Maxon'ın bana baktığını gördüm. Suratı benimkine inanılmaz derecede yakındı. Neye baktığını sormak için döndüğümde, beni öpecek kadar yakında olduğunu görünce şaşırdım.

Bunu yapınca daha da şaşırdım.

Hızlıca bir adım atarak geri çekildim. Maxon da geri adım attı.

Kızararak, "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Ne yapıyorsun?" Şaşkınlıkla fısıldadım.

"Üzgünüm." Biraz sırtını dönmüştü, utandığı belliydi.

"Bunu neden yaptın?" Elimi ağzıma koydum.

"Bu sadece... daha önce söylediklerin ve beni dün aramaya çıkışın... davranış şeklin... Belki duyguların değişmiştir diye düşündüm. Ve senden hoşlanıyorum, bunu görebildiğini düşünmüştüm." Bana doğru döndü. "Ve... ah, berbat mıydı? Hiç de mutlu görünmüyorsun."

Suratımda nasıl bir ifade varsa silip atmaya çalıştım. Maxon yaralanmış gibiydi.

"Çok üzgünüm. Daha önce kimseyi öpmedim. Ne yaptığımı bilmiyorum. Ben sadece... Üzgünüm, America." Derin bir şekilde iç çekti ve tırabzana yaslanırken elini birkaç kez saçında gezdirdi.

Bunu beklemiyordum fakat içimi bir sıcaklık kaplamıştı.

İlk öpücüğünün benimle olmasını istemişti.

O anda tanıdığım Maxon'ı düşündüm –iltifatlarla dolu bir adam, kaybettiğim bir iddiada kazanamadığım ödülü bana vermeye hazır olan adam, onu hem fiziksel hem de duygusal olarak incittiğimde beni affeden adam–ve bunu umursamadığını fark ettim.

Evet, hâlâ Aspen'e karşı hislerim vardı. Bu durumu tersine çeviremezdim. Fakat eğer onunla birlikte olamayacaksam, beni Maxon'la birlikte olmaktan alıkoyan neydi? Ona karşı olan önyargılarımdan başka bir şey değildi, ki bunların gerçekte onunla alakası bile yoktu.

Ona doğru yaklaştım ve elimi alnında gezdirdim.

"Ne yapıyorsun?"

"Hafızanı siliyorum. Sanırım daha iyisini yapabiliriz." Elimi indirdim ve onun yanına sokulup, odamı karşıma aldım. Maxon hareket etmedi... Fakat gülümsüyordu.

"America, tarihi değiştirebileceğini sanmıyorum." Yine de ifadesi umut doluydu.

"Eminim yapabiliriz. Ayrıca, bunu sen ve benden başka kim bilebilir ki?"

Maxon bir anlığına bana baktı, bunun gerçekten sorun olup olmadığını merak ediyordu. Gözlerime bakarken, kendine güveninin dikkatli ve yavaşça suratına tekrar yerleştiğini gördüm. Ne dediğimi tekrar hatırlayana dek orada öylece durduk.

"Kimse dünyaya mükemmel bir şekilde gelmeye engel olamaz," diye fısıldadım.

Yaklaştı, kolunu belime doladı, böylece birbirimize döndük. Burnu ile burnumu gıdıkladı. Sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi parmaklarını hafifçe yanağımda gezdirdi.

Nefesini vererek, "Hayır, sanırım buna engel olamazsın," dedi.

Eliyle yüzümü kendisine çevirdi, dudaklarını dudaklarıma doğru eğdi ve fısıldar gibi usulca bir öpücük kondurdu.

Öpücüğün belli belirsiz havası kendimi güzel hissetmemi sağladı. Tek kelime bile etmeden, bu anı yaşadığı için ne kadar heyecanlı olduğunu anladım fakat aynı zamanda korkuyordu da. Daha derinde ise bana tapıldığını hissediyordum.

Demek leydi olmak insana kendini böyle hissettiriyordu.

Bir an sonra geriye çekildi ve "Bu daha mı iyiydi?" diye sordu.

Sadece başımla onaylayabildim. Maxon, sanki her an ters parende atacakmış gibi duruyordu. Göğsümde tanıdık bir his vardı. Bunu hiç beklemiyordum. Tüm bunlar çok hızlı, çok tuhaftı. Kafa karışıklığım suratımdan okunmuş olacak ki Maxon ciddileşti.

"Bir şey söyleyebilir miyim?"

Tekrar başımla onayladım.

"Eski erkek arkadaşını tamamen unuttuğuna inanacak kadar aptal değilim. Neler yaşadığını biliyorum ve burada normal şartlar altında bulunmuyorsun. Burada, bana ve bu hayata daha uyumlu başkaları olduğunu düşündüğünü biliyorum ve tüm bunlardan mutluluk duymaya çalışman için seni acele ettirmek istemem. Ben sadece... ben sadece mümkün olup olmadığını bilmek istiyorum..."

Cevap vermesi zor bir soruydu. Hiç istemediğim bir şekilde yaşamaya hevesli miydim? Maxon hata yapmadığından emin olmak için diğerleriyle nazikçe flört ederken, onu izlemeye razı mıydım? Prens olarak taşıdığı sorumluluğu üstlenmeyi kabullenecek miydim? Onu sevmeye gönüllü müydüm?

"Evet, Maxon," diye fısıldadım. "Mümkün."

19. Bölüm

Kimseye Maxon ile aramda olanları anlatmadım, Marlee'ye ya da hizmetçilerime bile. Silvia'nın sıkıcı derslerinin ortasında ya da Kadınlar Odası'nda geçirdiğim uzun bir günde tekrar tekrar hatırlayabileceğim muhteşem bir sır gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, öpücüklerimizi –acayip olanı da tatlı olanı da– tahmin ettiğimden daha sık düşündüm.

Tek gecede Maxon'a âşık olmayacağımı biliyordum. Kalbimin bana izin vermeyeceğini de. Fakat aniden kendimi, bunu isteyebileceğim bir noktada buldum. Bu olasılığı kafamda sakince evirip çevirdim ve birden fazla kez sırrımızı ağzımdan kaçırma isteğiyle dolup taştım. Özellikle üç gün sonra, Olivia, Kadınlar Odası'nın yarısına Maxon'ın kendisini öptüğünü duyurduğunda.

Böylesine paramparça olduğuma inanamıyordum. Kendimi, Olivia'ya bakıp, onda özel olanın ne olduğunu merak ederken yakaladım.

Marlee, "Bize her şeyi anlat!" diye ısrar etti.

Diğer kızlar da meraklanmıştı fakat Marlee aralarında en coşkulu olandı. Maxon ile geçirdikleri son randevudan bu yana geçen kısa süre içinde, diğerlerinin durumlarındaki gelişmele-

re olan ilgisi artmış gibiydi. Değişimi sağlayanın ne olduğunu bilemiyordum ve soracak kadar da cesaretim yoktu.

Olivia'nın yüreklendirilmeye ihtiyacı yoktu. Koltuklardan birine oturdu ve elbisesini yaydı. Prenses olmaya hazırlanıyor gibi görünüyordu. Ona, tek bir öpücüğün kazanan tarafta olduğu anlamına gelmediğini söylemek istedim.

"Tüm detaylara girmek istemiyorum ama çok romantikti," diye patlarken, çenesi göğsüne değiyordu. "Beni çatıya çıkardı. Balkona benzeyen bir yer var ama sanki muhafızlar tarafından kullanılıyormuş gibi görünüyor. Pek anlayamamıştım. Duvarın üzerinden bakabiliyorduk ve gözümüzün görebildiği yere kadar tüm şehir parıldıyordu. Cidden hiçbir şey söylemedi. Sadece beni kendine çekti ve öptü." Tüm vücudu neşeyle dolup taşmıştı.

Marlee iç çekti. Celeste, sanki bir şey kırmaya hazırmış gibi görünüyordu. Bense öylece oturdum.

Kendime, bu kadar önemsememem gerektiğini, tüm bunların Seçim'in bir parçası olduğunu söyleyip duruyordum. Hem kim sonunda kendimi gerçekten Maxon'la buluvermek istediğimi söyleyebilirdi ki? Cidden, kendimi şanslı hissetmeliydim. Celeste'nin kötülüğünün yeni bir hedefe yöneldiği açıktı ve o korkunç elbise olayından sonra –Maxon'a bahsetmeyi unuttuğumu da fark etmiştim– yoluna devam ettiğini görmekten memnundum.

Tuesday, kulağıma "Öptüğü tek kişi sence o mudur?" diye fısıldadı. Yanımda duran Kriss, endişesini duydu ve araya girdi.

"Herkesi öpmeyecektir. Bir şeyi doğru yapıyor olmalı," diye hayıflandı.

Tuesday merakla, "Ya odadaki kızların yarısını öptüyse ve insanlar bunu saklıyorlarsa? Belki de stratejilerinin bir parçasıdır," dedi.

Karşı çıkarak, "Bunu saklayan herhangi birinin illa ki strateji kurduğunu sanmıyorum," dedim. "Belki sadece özel hayatlarına özen gösteriyorlardır."

Kriss nefes aldı. "Ya Olivia'nın anlattıkları sadece bir oyundan ibaretse? Şimdi hepimiz endişelendik ve kimse gerçekten gidip Maxon'a onu öpüp öpmediğini soracak da değil. Yalan söyleyip söylemediğini anlamanın yolu yok."

"Böyle yapar mıydı?" diye sordum.

Tuesday özlemle, "Eğer yaptıysa, keşke ben daha önce düşünseydim derim," dedi.

Kriss iç çekti. "Bu benim tahmin ettiğimden de karışık."

"Bir de bana sor," diye mırıldandım.

"Neredeyse bu odada bulunan tüm kızları seviyorum ama Maxon'ın başka biriyle bir şey yaptığını duyduğumda, nasıl ben ondan daha iyisini yapabilirim diye anlamaya çalışıyorum," diye itiraf etti. "Hepinizin rakibiymişim gibi hissetmiyorum."

Tuesday, "Bu benim geçen gün Tiny'ye dediklerime benziyor," dedi. "Biraz çekingen duruyor ama tam leydi gibi ve bence harika bir prenses olurdu. Tacı kendime istiyorum ama benden daha çok randevuya giderse ona kızmam."

Kriss ile gözlerimiz bir anlığına buluştu ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum. *Tacı* demişti, *onu* değil. Fakat duymazdan geldim, çünkü konuşmasının bir kısmı tanıdık bir his uyandırmıştı. "Marlee ve ben de bu konuda hep konuşuyoruz. Birbirimizdeki meziyetleri nasıl görebileceğimiz hakkında."

Birbirimize baktık, garip bir his vardı içimde. Aniden Olivia'yı o kadar da kıskanmamaya başladım ve Celeste'yle aramızın o kadar açık olmadığını hissettim. Hepimiz bu işin içinden farklı bir şekilde ve belki de farklı sebeplerle geçiyorduk ama en azından bunları birlikte yaşıyorduk.

"Belki de Kraliçe Amberly haklıydı," dedim. "Yapılacak tek şey kendin gibi olmak. Maxon'ın beni kendim gibi olduğum için eve göndermesini, başka birisiymiş gibi davranırken burada tutmasına tercih ederim."

Kriss, "Bu doğru," dedi. "Ve sonunda, otuz dört insan gitmek zorunda. Eğer ayakta kalan son kişi ben olsaydım, herkesin desteğini gördüğümü bilmek isterdim, yani birbirimize destek de olmalıyız."

Hak vererek kafamı salladım. Bunu yapabilmek için kendime güveniyordum.

Tam o anda Elise odaya daldı, Zoe ve Emmica da onu takip ediyordu. Genellikle çok yavaş ve sakindi, asla sesini yükseltmemişti. Bugün ise, kafasını çevirdi ve bize doğru haykırdı.

"Şu taraklara bakın!" Binlerce dolarlık kıymetli taşla bezeli, iki güzel saç tokasını işaret ederken bağırdı. "Maxon bunları bana verdi. Çok güzeller, değil mi?"

Bu, odayı yeni bir heyecan ve hayal kırıklığı dalgası ile doldurdu ve benim henüz doğan kendime güvenim yok oldu.

Hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyordum. Ayrıca, ben zaten hediye almamış mıydım? Öpülmemiş miydim? Fakat oda kızlarla dolup, hikâyeler tekrar anlatıldığında kendimi, bir yerlere gidip saklanmak isterken buldum. Belki de bugün hizmetçilerimle geçireceğim güzel bir gün olabilirdi.

Odayı terk etmeyi düşündüğüm sırada Silvia içeri girdi; hem biraz bitkin hem de heyecanlı görünüyordu.

"Leydiler!" diye seslenerek, bizleri susturmaya çalıştı. "Leydiler, hepiniz burada mısınız?"

Ona doğru hep bir ağızdan *evet* diye şakıdık.

Yerine yerleşirken, "Bunun için şükürler olsun," dedi. "Biliyorum son anda duyuruyoruz fakat biz de henüz öğrendik ki kraliyet ailesiyle akraba olan Swendway kralı ve kraliçesi üç

gün boyunca kalmak için ziyarete geliyorlar. Ayrıca, kraliçenin geniş ailesi de sizlerle tanışmak için aynı zamanda gelecekler, yani evimiz şenlenecek. Hazırlanmak için çok az vaktimiz var, o nedenle öğleden sonra yapacaklarınızı hemen yapın. Büyük Oda'daki dersler, öğle yemeğinden derhal sonra," dedi ve gitmek için sırtını döndü.

Saray görevlilerinin aylarca plan yaptıklarını düşünürdünüz. Oysa bir anda, çimenlik arazi boyunca uzanan yiyecek ve şarap masalarıyla birlikte devasa çadırlı çardaklar bahçeye kurulmuştu. Dışarıdaki muhafızların sayısı normalde olduğundan daha fazlaydı ve kral ile kraliçenin yanında getirdiği yerel askerler de onlara eşlik ediyorlardı. Sanırım onlar bile sarayın ne kadar tehlike altında olduğunu biliyorlardı.

Swendway kralı ve kraliçesinin yanı sıra, kral, kraliçe ve Maxon'ın tahtlarının bulunduğu bir çadır vardı. Swendway kraliçesi –canım pahasına bile olsa adını telaffuz edemediğim– neredeyse Kraliçe Amberly kadar güzeldi ve onun samimi bir arkadaşıymış gibi görünüyordu. Kızlarla ve geniş ailesinin fertleriyle dolaşmakla meşgul olan Maxon hariç, hepsi çadırın içinde rahatça kurulmuşlardı.

Maxon, kuzenlerini, hatta sürekli ceketini çekiştirip kaçan ufaklıkları bile gördüğü için çok heyecanlı gibiydi. Makinelerinden birini almış, çocukların peşinden koşuyor ve rastgele fotoğraflarını çekiyordu. Neredeyse tüm Seçilmiş kızlar taparcasına onu izliyorlardı.

Birileri, "America," diye seslendi. Dönüp, Elayna ve Leah'nın kraliçeye tıpatıp benzeyen bir kadınla konuştuklarını gördüm. "Gel ve kraliçenin kız kardeşiyle tanış." Elayna'nın ses tonunda adlandıramadığım bir tını vardı ve bu, beni germişti.

Yürüdüm ve leydiye eğilerek selam verdim, o ise tavuk gibi

gıdakladı ve "Kes şunu, tatlım. Ben burada kraliçe değilim. Ben Adele'im, Amberly'nin ablası." Elini uzattı, tuttum ve el sıkıştığımız sırada hıçkırdı. Kadının hafif bir aksanı vardı, ondaki bir şey beni rahatlattı, sanki evime geri dönmüşüm gibi hissettirdi. Kıvrımlı bir kadındı ve neredeyse boş olan bir şarap kadehi tutuyordu, gözlerindeki ağır ifadeye bakılacak olursa bu ilk içkisi de değildi.

"Nerelisiniz? Aksanınızı sevdim," dedim. Güneyli bazı kızlar da benzer şekilde konuşuyorlardı ve ses tonları bana inanılmaz derecede romantik geliyordu.

"Honduragua. Tam deniz kıyısında. Görebileceğin en küçük evde büyüdük," derken, başparmağı ve işaret parmağıyla santimlik bir ölçüyü gösteriyordu. "Tam bir değişim."

"Ben Carolina'da yaşıyorum ve ailem bir keresinde beni deniz kıyısına götürmüştü. Sevmiştim," diye cevapladım.

"Ah, hayır, hayır, hayır çocuğum," derken elini havada sallıyordu. Elayna ve Leah, sanki kahkahalarını bastırıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Kraliçenin kız kardeşinin bu kadar samimi olmaması gerektiğini düşündükleri açıktı. "Orta Illéa'daki sahiller, güneydekilere kıyasla çöplük gibidir. Bir gün gidip görmen lazım."

Gülümseyip kafamla onaylarken, ülkenin geri kalanını görmeyi çok istediğimi düşünüyordum fakat bir gün görebileceğim meçhuldü. Kısa süre sonra, Adele'in sürüyle çocuğundan birisi ona doğru geldi, kadını çekerek uzaklaştırdı ve Elayna ile Leah da kahkahalara boğuldular.

Leah, "Komik değil mi?" diye sordu.

Omuz silkerek, "Bilmiyorum. Bana arkadaş canlısı geldi," diye cevapladım.

Elayna, "Bayağı biri," diye cevapladı. "Sen gelmeden önce söylediği onca şeyi duymalıydın."

"Nesi bu kadar kötü ki?"

Leah, dudak bükerek, "İnsan, seneler içinde edepli olma konusunda biraz ders aldığını düşünürdü. Silvia neden ona engel olmuyor acaba?" dedi.

"Dört olarak yetiştirildi, hatırlatmama gerek varsa. Aynı senin gibi," diye cevabı yapıştırdım.

Kendini beğenmiş ifadesi bozuldu ve Adele ile aralarında çok fark olmadığını hatırlamaya başlamış gibi görünüyordu. Elayna, diğer yandan, doğuştan Üçtü ve konuşmaya devam etti.

"Bahse girerim, eğer kazanırsam, ailem ya eğitim görecek ya da sınır dışı edilecek. Kimsenin beni böyle utandırmasına izin vermeyeceğim."

"Nesi bu kadar utanç verici?" diye sordum.

Elayna dudaklarını ısırdı. "Sarhoş. Swendway kraliçesi ve kralı buradalar. Bir kafese tıkılmalı."

Bunun yeterli olduğuna karar verdim ve kendime şarap almak için yürüyerek uzaklaştım. Bir bardak aldıktan sonra etrafıma bakındım ve cidden yerleşecek tek bir yer bile bulamadım. Tüm kabul töreni güzel, ilgi çekici ve tamamıyla çileden çıkarıcıydı.

Elayna'nın dediklerini düşündüm. Eğer sonunda sarayda yaşamaya başlarsam, ailemin de değişmesini bekleyecek miydim? Etrafta koşuşturan çocuklara, son haberleri paylaşan insanlara baktım. Kenna'nın tamamıyla kendisi gibi olmasını, çocuklarının ise nasıl davranırlarsa davransınlar tüm bunlardan keyif almalarını istemez miydim?

Sarayda yaşamak beni ne kadar değiştirirdi?

Maxon, benim değişmemi ister miydi? Bu sebeple mi gidip diğer kızları öpüyordu? Bir kusurum olduğu için miydi?

Seçim'in geri kalan kısmı da bu kadar rahatsız edici mi olacaktı?

"Gülümse."

Döndüm ve Maxon fotoğrafımı çekti. Şaşkınlıkla geriye doğru sıçradım. Bu beklenmedik fotoğraf, sabrımı taşıran son damlaydı, sırtımı döndüm.

Maxon, "Bir sorun mu var?" diye sorarken kamerasını indiriyordu.

Omuz silktim.

"Neler oluyor?"

Sert bir şekilde, "Bugün canım Seçim'in bir parçası olmak istemiyor," dedim.

Maxon, telaşlanmadan bir adım daha yaklaştı ve kısık sesle konuştu. "Konuşacak birilerine ihtiyacın var mı? Hemen şimdi kulağıma dokunabilirim," diye önerdi.

İç çektim ve suratıma kibar bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım. "Hayır, sadece düşünmem gerekiyor." Gitmek için davrandım.

Sessizce "America," dedi. Durdum ve geri döndüm. "Bir şey mi yaptım?"

Tereddüt ettim. Olivia'yı öpmesiyle ilgili sorguya çekmeli miydim? Artık aramızda olanlar daha farklı olduğu için kızların yanındayken ne kadar gergin hissettiğimi ona söylemeli miydim? Bunun bir parçası olmak için değişmek ya da ailemi değiştirmek istemediğimi ona söylemeli miydim? Neredeyse her şeyi ortaya dökecektim ki arkamızdan birinin tiz bir tonda seslendiğini duydum.

"Prens Maxon?"

Döndük, Celeste orada dikiliyor, Swendway kraliçesi ile konuşuyordu. Bu konuşmayı yaparken, Maxon'ı da kolunda istediği açıkça belliydi. Elini sallayarak, onu davet etti.

Rahatsız olduğumu tekrar belli eden bir tonla "Neden koşup gitmiyorsun?" dedim.

Maxon bana baktı. Suratındaki ifade, bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu bana hatırlattı. Paylaşmam bekleniyordu.

"O kıza dikkat et." Maxon'ın önünde hızlıca eğilip, selam verdim ve uzaklaştım.

Saraya doğru yürüdüm ve yolumun üzerinde Marlee'nin tek başına oturduğunu fark ettim. Şu anda onun bile yanında olmak istemiyordum fakat acımasızca parlayan güneşin altında, sarayın arka duvarının önündeki bir banka oturmuştu ve ona eşlik eden en yakındaki kişi, birkaç metre ötede duran genç, sessiz bir muhafızdı.

"Marlee, ne yapıyorsun? Tenini yakmadan önce bir çadırın altına gir."

Bana kibarca gülümsedi. "Ben burada mutluyum."

"Aslında, değilsin," derken elimi koluna doladım. "Saçımın rengini alacaksın. Sen gerçekten..."

Marlee elini benden çekip, kurtardı fakat nazikçe konuştu. "Burada kalmak istiyorum, America. Burayı tercih ederim."

Suratında, maskelemeye çalıştığı bir gerginlik vardı. Bana kızmadığına emindim ama ortada başka bir şey vardı.

"İyi. Kısa süre sonra biraz gölgeye geçmeye çalış. Güneş yanıkları can yakar," derken hayal kırıklığımı saklamaya çalıştım ve saraya doğru yürüdüm.

İçeri girer girmez, Kadınlar Odası'na gitmeye karar verdim. Uzun süreliğine uzaklaşamazdım ve en azından o oda boş olacaktı. Fakat içeri girdiğimde, Adele'i bir cam kenarında oturmuş, dışarıda şekillenen manzarayı izlerken buldum. İçeri girdiğimde döndü ve bana minik bir gülümseme gönderdi.

Yürüdüm ve yanına oturdum. "Saklanıyor musun?"

Gülümsedi. "Denilebilir. Hepinizle tanışmak ve kız kardeşimi tekrar görmek istedim ama bu şeylerin merasime dönmesinden nefret ediyorum. Beni geriyor."

"Ben de pek hayranı sayılmam. Her zaman bu türden şeyler yapmayı hayal dahi edemiyorum."

Uyuşuk bir şekilde, "Bahse girerim ki öyledir," dedi. "Sen şu Beşsin, değil mi?"

Söyleme şekli hakaret eder gibi değildi. Daha çok, o kulüpten miyim diye soruyordu. "Evet, o benim."

"Suratını hatırladım. Havalimanında tatlıydın. Bu, onun da yapacağı türden bir şeydi," dedi, kafasıyla dışarıdaki kraliçeyi işaret etti. İç çekti. "Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Çoğu insanın bildiğinden daha güçlü." Bir şarap kadehini kaldırıp yudumlamasını izledim.

"Güçlü görünüyor ama leydi gibi de."

Adele'in gözleri ışıldadı. "Evet ama onda bundan daha fazlası var. Şimdi ona bak."

Kraliçeyi izledim. Gözlerinin yeşil arazide gezdiğini fark ettim. Bakışlarını takip ettim; Maxon'ı izliyordu. Maxon, kuzenlerinden biri bacağına yapışıp dururken Swendway kraliçesi ile konuşuyordu.

"Harika bir ağabey olurdu," dedi. "Amberly üç kez düşük yaptı. İki tanesi ondan önce, birisi sonraydı. Hâlâ bu konuyu düşünüyor; bana öyle söylüyor. Sonra benim altı çocuğum oldu. Ne zaman ortaya çıksam suçluluk duyuyorum."

"Bu şekilde düşünmediğinden eminim. Bahse girerim ki ne zaman ziyarete gelsen heyecanlanıyordur," diye ona güvence verdim.

Döndü. "Onu ne mutlu ediyor biliyor musun? Siz. Orada ne arıyor biliyor musun? Bir kız evlat. Tüm bunlar bittiğinde, iki çocuğu olacağını biliyor."

Adele'den bakışlarımı ayırıp, kraliçeye tekrar baktım. "Öyle mi düşünüyorsun? Biraz mesafeli duruyor. Onunla henüz konuşmadım bile."

Adele başını salladı. "Sen sadece bekle. Siz ayrılırken arkanızdan bakmak istemediği için bağlanmaktan korkuyor. Daha küçük bir grup olduğunuzda göreceksin."

Tekrar kraliçeye baktım. Daha sonra da Maxon'a. Krala döndüm. Daha sonra da Adele'e.

Kafamdan pek çok düşünce geçti. Hangi sosyal sınıftan olursa olsun, ailelerin nasıl hep aynı olduğu. Nasıl tüm annelerin endişelenecek kendilerine göre sebepleri olduğu. Ne kadar hatalı olurlarsa olsunlar, nasıl buradaki hiçbir kızdan nefret etmediğim. Nasıl herkesin bir amaç doğrultusunda cesur görünmeye çalıştığı. Son olarak da nasıl Maxon'ın bana bir söz verdiği.

"Müsaadenizle. Konuşmam gereken birisi var."

Şarabını yudumladı ve bana mutlulukla el salladı. Odadan dışarı çıktım ve bahçenin köreltici güneşine geri döndüm. Bir anlığına etrafıma bakındım ve Maxon'ın genç kuzeninin, onu bir çalılığın etrafında kovaladığını fark ettim. Gülümsedim ve yavaşça yaklaştım.

Sonunda Maxon durdu, ellerini havada sallayarak yenilgisini kabul etti. Kahkaha atarken döndü ve beni gördü, gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı. Gözlerimiz buluştuğunda gülümsemesi soldu. Ruh halimi anlayabileceği bir ipucu arayarak suratımı inceledi.

Dudağımı ısırdım ve önüme baktım. Seçim'in bir üyesi olarak başıma gelenler için endişelenmenin, kendimi hazırlamadığım birçok duyguyu da sindirmek anlamına geldiği açıktı. Yine de onları kendi içimde kabul ettim; diğer insanlara yansıtmamak için çabalamam gerekiyordu, özellikle de Maxon'a.

Kraliçeyi –ziyaret eden liderlere, aile üyelerine ve bir dünya kıza aynı anda ev sahipliği yapan kişiyi– düşündüm. Davetleri yönetiyor ve olaylara müdahale ediyordu. Kocasına, oğluna

ve ülkeye yardımcı oluyordu. Tüm bunların altında ise, kendi kalp kırıklıkları olan ve asla eski statüsünün ya da şu andaki acılarının tüm bunları yapmasına engel olmamasını sağlayan bir Dörttü.

Kirpiklerimin altından Maxon'a baktım ve gülümsedim. O da bana yavaşça gülümsedi, küçük çocuğa bir şeyler fısıldadı, çocuk ise aniden döndü ve koşarak uzaklaştı. Uzandı ve kulağına dokundu. Ben de aynısını yaptım.

KAKTÜS TEAM

20. Bölüm

Kraliçenin ailesi birkaç gün, Swendway'den gelen ziyaretçiler ise tam bir hafta kaldılar. *Rapor'daki* bir bölümde, uluslararası ilişkileri ve iki millet arasında daha fazla barış sağlayacak adımları tartıştılar.

Artık sarayda bir ayımı doldurmuştum ve kendimi tamamen evimde gibi hissediyordum. Vücudum yeni hava şartlarında rahat ediyordu. Sarayın sıcaklığı rüyalardaki gibi, sanki tatildeymişim gibiydi. Eylül ayı neredeyse bitmişti ve akşamları çok soğuk oluyordu ama evimdekinden çok daha ılıktı. Bu devasa yer artık gizemini yitirmişti. Topuklu ayakkabıların mermer üzerinde çıkardığı ses, kristal bardakların şıkırtısı, muhafızların uygun adım yürüyüşleri: Buzdolabımızın *takırdaması* ya da Gerad'ın evin içinde top koşturması kadar normal bir hale bürünmeye başlamışlardı.

Kraliyet ailesiyle yenen yemekler ve Kadınlar Odası'nda geçirilen zaman, günlük rutinlerimdendi fakat gün içinde daima yeni deneyimler yaşıyordum. Müzik pratiği yaparak çokça vakit geçirdim; saraydaki müzik aletleri, evimdekilerden çok daha üstünlerdi. Beni şımarttıklarını belirtmeliyim. Ses kalitesi hayal edebileceğimden daha iyiydi. Kadınlar Odası da kra-

liçenin artık günde en az iki kere görünmesiyle beraber biraz daha heyecan verici olmuştu. Henüz kimseyle konuşmamıştı fakat yanında hizmetçileriyle beraber rahat bir sandalyeye oturuyor ve biz kitap okurken ya da sohbet ederken izliyordu.

Genel anlamda husumet de yatışmıştı. Artık birbirimize alışıyorduk. Sonunda, derginin hangimizin fotoğraflarını en iyiler olarak seçtiğini öğrenmiştik. Ön sıralarda yer alanlardan biri olduğumu öğrendiğimde şaşırmıştım. Marlee en ön sırada yer alıyordu, Kriss, Tallulah ve Bariel ise onun hemen arkasından geliyorlardı. Celeste bunu öğrendikten sonra, günlerce Bariel ile konuşmamıştı fakat sonunda herkes olayı geride bırakmıştı.

En çok gerginlik yaratan, hâlâ ortalıkta dolanan ufak bilgi kırıntılarıydı. Maxon ile en son görüşen kişi ufak kaçamaklarını ağzından kaçırmaya engel olamıyordu. Herkesin konuşma şekline bakıldığında, Maxon sanki kendine altı ya da yedi eş seçecekti. Fakat herkes o kadar da şanslı değildi.

Örnek olarak, Marlee, Maxon ile birlikte en az birkaç kez buluşmuştu ki bu herkesin sinirlerini bozuyordu. Yine de o, ilk buluşmasından sonra diğerleri kadar heyecanlı değildi.

Bahçede yürüdüğümüz sırada, "America, eğer bunu sana söylersem, kimsenin ruhunun duymayacağına yemin etmen lazım," dedi. Bunun ciddi bir şey olduğunu biliyordum. Kadınlar Odası'ndaki dinleyen kulaklardan ve muhafızların gözlerinden uzak bir yere gidene kadar beklemişti.

"Tabii ki, Marlee. İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Ben sadece... bir şey hakkında senin fikrini almalıyım." Surat ifadesi endişeliydi.

"Sorun nedir?"

Dudağını ısırdı. "Maxon. Bunun yürüyeceğinden emin değilim." Önüne baktı.

"Sana bunu düşündüren nedir?" diye endişeyle sordum.

"Eh, başlangıç olarak, ben... hiçbir şey *hissetmiyorum*, biliyor musun? Elektrik yok, bağlantı yok."

"Maxon biraz utangaç olabilir, hepsi bu. Ona zaman tanımalısın." Bu doğruydu. Onun bu yönünü bilmediğine şaşırmıştım.

"Hayır, demek istediğim, *ondan hoşlandığımı* sanmıyorum."

"Ah." Bu çok farklı bir şeydi. "Denedin mi?" Ne aptalca bir soru.

"Evet! Çok! Ortak bir özelliğimiz varmış gibi hissettirecek bir şey diyeceği ya da yapacağı anın gelmesi için bekledim durdum ama bu hiç olmuyor. Bence yakışıklı ama bu koskoca bir ilişkinin kurulmasını sağlamaya yetmez. O beni çekici buluyor mu bilmiyorum bile. Onun nasıl şeylerden hoşlandığı hakkında herhangi bir fikrin var mı?"

Bunu düşündüm. "Aslında, hayır. Fiziksel olarak ne aradığı hakkında hiçbir zaman konuşmadık."

"Ve bu da diğer bir şey işte! Biz asla konuşmuyoruz. Seninle konuşuyor da konuşuyor ama bizim asla söyleyecek bir sözümüz yok gibi. Vaktimizin çoğunu, sessizce bir şey izleyerek ya da kart oynayarak geçiriyoruz."

Dakikalar geçtikçe daha da endişeli görünüyordu.

"Bazen biz de sessizce duruyoruz. Bazen sadece oturuyor ve hiçbir şey söylemiyoruz. Ayrıca, bu tip duygular her zaman bir gecede oluşmazlar. Belki de ikiniz de işleri ağırdan alıyorsunuzdur." Güven verici bir şekilde konuşmaya çalışıyordum; Marlee, sanki gözyaşlarına boğulmasına ramak kalmış gibi görünüyordu.

"Cidden America, burada kalmamın tek sebebinin insanların beni çok sevmesi olduğunu düşünüyorum. Bence, onların düşüncelerine önem veriyor."

Bu düşünce benim aklıma gelmemişti fakat kulağa mantıklı geliyordu. Uzun süre önce, ben onların görüşlerini önemsemez olmuştum fakat Maxon halkını seviyordu. Onların, bir sonraki

prensesi seçmede, farkında olduklarından daha fazla rolleri vardı.

"Ve ayrıca," diye fısıldadı, "aramızdaki her şey bana... boş geliyor."

Birden gözlerinden yaşlar aktı.

İç çekip ona sarıldım. Doğrusu, onun kalmasını istiyordum, burada benimle birlikte fakat eğer Maxon'ı sevmiyorsa...

"Marlee, eğer Maxon ile birlikte olmak istemiyorsan, bence bunu ona söylemen gerek."

"Ah, hayır, bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapmak zorundasın. Kendisini sevmeyen biriyle evlenmek istemez. Eğer ona karşı hislerin yoksa bunu bilmesi gerekir."

Kafasını sağa sola salladı. "Gitmek için izin isteyemem ya! Kalmam gerek. Eve gidemem... Şimdi olmaz."

"Neden, Marlee? Seni burada tutan nedir?"

Bir anlığına, Marlee ile aynı karanlık sırrı paylaşıp paylaşmadığımızı merak ettim. Belki onun da arasına mesafe koymak istediği biri vardı. Aradaki tek fark Maxon'ın benim durumumu bilmesiydi. Marlee'nin söylemesini istiyordum! Komik durumlar nedeniyle kendisini burada bulan tek kişi olmadığımı bilmek istiyordum.

Fakat Marlee'nin gözyaşları, neredeyse başladıkları hızla kesildiler. Birkaç kez burnunu çekti ve vücudunu dikleştirdi. Gündelik giysisini düzeltti, omuzlarını dikti ve benimle yüzleşmek için döndü. Suratına güçlü, sıcak bir gülücük yerleştirdi ve konuştu.

"Biliyor musun, bahse girerim ki haklısındır." Geri çekilmeye başlamıştı. "Eminim ki eğer biraz süre tanırsam, her şey yoluna girer. Gitmem gerek. Tiny beni bekliyor."

Marlee, saraya kadar neredeyse koşarak gitti. Ona neler olmuştu böyle?

Bir sonraki gün, Marlee benden uzak durdu. Ondan sonraki

gün de. Kadınlar Odası'nda güvenli bir mesafede oturmak ve ne zaman yollarımız kesişse selam vermek noktasında kararlı davrandım. Bana güvenebileceğini bilmesini istiyordum; onu konuşmaya zorlamazdım.

Bana üzgün, durumdan haberdar bir şekilde gülümseyebilmesi için aradan dört gün geçmesi gerekmişti. Ben sadece kafamı sallamıştım. Marlee'nin kalbinden geçenlere dair söylenebilecek tek şey buymuş gibi görünüyordu.

Aynı gün, Kadınlar Odası'nda oturduğum sırada, Maxon beni çağırdı. Kapıdan çıkıp, kollarına koştuğumda heyecandan kıpır kıpır olduğumu söylemezsem yalan olurdu.

"Maxon!" Nefes aldım, kollarına yığıldım. Geri adım attığımda, bir anlığına duraksadı ve ben bunun sebebini biliyordum. Swendway davetinden ayrılıp, konuşmak için içeriye gittiğimizde, hislerimle başa çıkmakta zorluk çektiğimi itiraf etmiştim. Ben tekrar her şeyden daha emin olana kadar, beni öpmemesini istemiştim. İncindiğini görebiliyordum ama başıyla onaylamıştı ve sözünü henüz bozmamıştı. Aslında öyle olmadığı halde erkek arkadaşımmış gibi davranırken, o hisleri anlamlandırmak zordu.

Camille, Mikaela ve Laila evlerine gönderildikten sonra, hâlâ burada yirmi iki kız vardı. Camille ve Laila resmen uyumsuzlardı ve olaysız bir şekilde ayrıldılar. Mikaela iki gün sonraki kahvaltıda, ev hasretiyle yanıp tutuştuğu için hıçkırıklara boğulmuştu. Maxon, onun odadan çıkmasına eşlik ederken, yol boyunca sırtını hafifçe sıvazlamıştı. Onları gönderirken sorun yaşamıyor gibiydi ve ben dâhil diğer tüm olasılıklarına odaklanırken mutluydu. Fakat kalbinin nerede olduğuna emin olmadığım için onun kalbini tamamıyla bana adamasının budalaca olacağını ikimiz de biliyorduk.

"Bugün nasılsın?" diye sorarken geri adım attı.

"Mükemmel, tabii ki. Burada ne yapıyorsun? Çalışıyor olman gerekmiyor mu?"

"Altyapı Komitesinin başkanı hasta, yani toplantı ertelendi. Bu öğleden sonra bir kuş kadar özgürüm." Gözleri parıldıyordu. "Ne yapmak istersin?" diye sorduğunda kolunu bana doğru uzattı.

"Her şeyi! Sarayın henüz görmediğim birçok kısmı var. Burada atlar var, değil mi? Ve sinema salonu. Beni hâlâ oraya götürmedin."

"Haydi, gidelim. Rahatlatıcı bir şey işime gelir. En çok ne tür filmleri seviyorsun?" diye sorduğunda, bodrum kata inen merdivenlerin olduğunu tahmin ettiğim yöne yürümeye başlamıştık.

"Doğruyu söylemek gerekirse, bilmiyorum. Çok film izleme şansım olmuyor. Fakat romantik kitapları severim. Ve komedileri de!"

"Romantik, diyorsun yani?" Sinsice bir şeyin peşindeymiş gibi kaşlarını kaldırdı. Mecburen kahkaha attım.

Bir köşeden dönüp konuşmaya devam ettik. Yaklaştığımızda, saray muhafızlarından oluşan bir ordu kenara çekilip, selam verdiler. Şimdiye kadar onlara alışmıştım. Sayıca bu kadar fazla olmaları bile Maxon ile geçireceğim eğlenceli saatlerin fikrine gölge düşüremiyordu.

Beni durduran, yürüyüp geçtiğimiz sıradan birinin ağzından kaçan derin nefesti; Maxon ile birlikte döndük.

Aspen oradaydı.

Ben de derin bir nefes aldım.

Birkaç hafta önce, saraydaki yöneticilerden birinin orduya alımlarla ilgili bir şeyler söylediğini duymuştum ve Aspen'in durumunu merak etmiştim fakat Silvia'nın tonlarca dersinden birine geç kaldığımdan, o anda pek fikir yürütecek şansım olmamıştı.

Yani, sonuçta orduya alınmıştı. Gönderilebileceği onca yer varken...

Maxon vaziyeti çaktı. "America, bu genç adamı tanıyor musun?"

Aspen'i göreli bir aydan fazla olmuştu ama o senelerce hafızama kazıdığım kişiydi, hâlâ rüyalarıma giren kişiydi. Onu nerede olsa tanırdım. Biraz daha iri görünüyordu, sanki iyi beslenmiş, gerçekten beslenmiş ve vücudunu çalıştırmış gibi. Düzensiz saçları kısa kesilmişti, neredeyse hiç saçı yoktu. Onu neredeyse birkaç ipliğin bir arada tuttuğu ikinci el kıyafetlerle görmeye alışkındım ve burada, saray muhafızlarının giydiği üste oturan, şahane üniformalardan birinin içindeydi.

Aynı anda hem yabancı hem tanıdıktı. Etrafını çevreleyen çoğu şey göze yanlış geliyordu. Fakat o gözler... O gözler Aspen'indi.

Gözlerim üniformasının üstündeki rozete takıldı: SUBAY LEGER.

Bir saniyenin geçtiğinden şüpheliydim.

İçimde kopan fırtınayı kimse göremesin diye soğukkanlı duruyordum; bu kendi içinde bir mucizeydi. Ona dokunmak, onu öpmek, ona bağırmak ve onu tapınağımdan kovmak istiyordum. Eriyip, gözden kaybolmak istiyordum fakat *oradaydım*.

Bunların hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu.

Boğazımı temizledim. "Evet. Subay Leger Carolinalı. Aslında, benim kasabamdan." Maxon'a gülümsedim.

Biz köşeden döndüğümüzde, Aspen'in kahkaha attığımızı duyduğuna ve hâlâ prensin kolunda olduğumun farkına vardığına şüphe yoktu. Bundan ne çıkarırsa çıkarsın.

Maxon, benim adıma heyecanlanmış gibiydi. "Buna ne söylenebilir ki! Hoş geldin, Subay Leger. Şampiyon Kızınızı tekrar gördüğüne mutlu olmuşsundur." Maxon elini uzattı ve Aspen de tokalaştı.

Aspen'in suratı taş gibi kaskatıydı. "Evet Majesteleri. Çok mutluyum."

Bu ne anlama geliyordu?

"Onu desteklediğine de eminim," Maxon bana göz kırparken onu da konuşmak için yüreklendiriyordu.

"Tabii ki Majesteleri." Aspen kafasını hafifçe eğmişti.

Ve *bu* ne anlama geliyordu?

"Harikulade. America da senin bölgenden olduğuna göre, sarayda onun yanında bırakabileceğim daha iyi bir adam olduğunu düşünemiyorum. Kesinlikle onun koruması olmanı sağlayacağım. Sizin bu kızınız, geceleri odasında bir hizmetçi bulunmasına müsaade etmiyor. Ona söylemeye çalıştım..." Maxon kafasını bana doğru salladı.

Aspen sonunda biraz rahatlamış gibiydi. "Buna şaşırmadım Majesteleri."

Maxon gülümsedi. "Eh, eminim ki hepinizi yoğun bir gün bekliyordur. Biz hemen gidiyoruz. İyi günler." Maxon kafasını hızlıca indirip kaldırdı ve beni çekerek uzaklaştırdı.

Arkama bakmamak için vücudumdaki tüm gücü kullanmam gerekmişti.

Sinema salonunun karanlığında ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalıştım. Maxon, ona Aspen'i anlattığım gece, beni o kadar az umursayan birinden nefret ettiğini açıkça ortaya koymuştu. Eğer Maxon'a, bana göz kulak olması için görevlendirdiği adamın aynı kişi olduğunu söyleseydim, onu bir şekilde cezalandırır mıydı? Bunu yapıp yapmayacağından emin değildim. Benim açlıkla ilgili öykülerime dayanarak, ülke için koskoca bir destek sistemi icat etmişti.

Yani, ona söyleyemedim. Ona söylemeyecektim. Çünkü sinirli olduğum gibi Aspen'e âşıktım da. Ve incinmesine dayanamazdım.

O zaman ayrılmalı mıydım? Kalbime kararsızlık çöktü. Aspen'den kaçabilir, yüzünden uzakta durabilirdim; her gün gördüğümde bana işkence edecek, artık sahip olmadığımı bildiğim bir yüzden. Fakat eğer gidersem, Maxon'ı da bırakmak zorunda kalacaktım. Ve Maxon benim en yakın arkadaşımdı, belki daha da fazlasıydı. Çekip gidemezdim. Ayrıca, Aspen'in burada olduğunu söylemeden bunu nasıl açıklayacaktım ki?

Ve ailem. Belki aldıkları çeklerin değeri düşmüştü ama en azından hâlâ çek alıyorlardı. May, babamın bu sene en iyi Noel'i yaşatacağına söz verdiğini yazmıştı ama bunun, bir sonraki Noel'in asla bu kadar iyi geçmeyeceği ön koşuluyla birlikte geldiğine emindim. Eğer ayrılırsam, geride bıraktığım ünümün aileme ne kadar para getirebileceğini kim bilebilirdi? Şu anda elimizden geldiğince para biriktirmek zorundaydık.

"Bunu pek beğenmedin, değil mi?" Maxon, yaklaşık iki saat sonra sormuştu.

"Ha?"

"Film. Kahkaha falan atmadın."

"Ah." Bilgi kırıntılarını toplamaya, keyfini çıkardığım tek bir sahneyi hatırlamaya çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmedi. "Sanırım bugün havamda değilim. Öğleden sonranı ziyan ettiğin için üzgünüm."

"Saçmalık." Maxon, cansız ifademi silip attı. "Senin bana eşlik etmenden zevk alıyorum. Gerçi, belki de akşam yemeğinden önce kestirmelisin. Biraz solgun görünüyorsun."

Başımla onayladım. Odama gidip bir daha çıkmamayı düşünüyordum.

21. Bölüm

Sonunda odamda saklanmaktan vazgeçtim. Odamın yerine Kadınlar Odası'nı tercih ettim. Genellikle, gün boyu içeri girip çıkardım, kütüphaneleri ziyaret ederdim, Marlee ile yürüyüşlere çıkardım hatta hizmetçilerimi ziyaret etmek için üst kata tekrar çıktığım da olurdu. Fakat şimdi Kadınlar Odası'nı sanki bir mağaraymış gibi kullanıyordum. Kraliçenin sözcüklere dökülmüş izni dışında erkekler hatta muhafızlar bile içeri giremezdi. Mükemmeldi.

Eh, üç gün için mükemmeldi. Bu kadar çok kız varken, birinin doğum günü sırasının gelmesi an meselesiydi. Kriss'inki Perşembe günüydü. Sanırım Maxon'a bahsetmişti –Maxon, birilerine bir şeyler vermek için asla fırsatını kaçırmıyormuş gibi görünürdü– ve sonucu da tüm Seçilmişlerin katılmak zorunda olduğu bir partiydi. Sonuç olarak, Perşembe günü kızların birbirlerinin odalarına girip çıktıları, ne giydiklerini sordukları ya da partinin ne kadar büyük olacağıyla ilgili tahminler yürüttükleri çılgın bir curcuna içinde geçmişti.

Hediye götürmemize gerek yokmuş gibiydi ama ben yine de Kriss için hoş bir şey yapmaya karar vermiştim.

Parti gününde, en sevdiği gündelik giysilerimden birine bü-

ründüm ve kemanımı kaptım. Büyük Oda'ya inerken, adımlarımı atmadan önce sağı solu kontrol ettim. Odaya girer girmez, duvarın önüne dizilmiş muhafızları da gözden geçirdim. Şükür ki Aspen hiçbir yerde görünmüyordu ve bu kadar çok üniformalı adamı görünce kahkaha atasım gelmişti. Ayaklanma falan mı bekliyorlardı ki?

Büyük Oda güzelce süslenmişti. Özel vazolar duvardan sarkıyor, sarı ve beyaz çiçeklerden oluşan devasa buketleri sergiliyorlardı, benzer buketler odadaki kâselerin içinde de yer alıyordu. Pencereler, duvarlar ve hareket etmeyen neredeyse her şey çelenklerle örtülmüştü. Birkaç küçük masa düzenlenmiş ve üstleri parlak ketenlerle kaplanmıştı. Işıltılı konfeti tutamları masaların üstünde parıldıyordu. Gösterişli fiyonklar, sandalyelerin sırtlarını süslemişti.

Bir köşede, odanın renkleriyle uyumlu devasa bir pasta kesilmeyi bekliyordu. Hemen yanında, ufak bir masanın üzerinde doğum günü kızına hediyeler vardı.

Duvarın önüne yaylı çalgılar dörtlüsü yerleştirilmişti, benim hediye verme çabalarımı etkili bir şekilde manasız kılıyorlardı ve bir fotoğrafçı da odada dolaşarak, halka sunulacak anları yakalıyordu.

Odada oyunbaz bir hava vardı. Tiny –şu ana kadar ancak Marlee'ye yakınlaşabilmiş olan kişi– Emmica ve Jenna ile konuşuyor, şimdiye kadar gördüğümden daha canlı görünüyordu. Marlee, bir pencere kenarında dolanıyor, duvarın önündeki muhafız ordusundan biriymiş gibi görünüyordu. Seçtiği noktadan ayrılmak için hiç çaba göstermiyor ama yanından geçen herkesi sohbet etmek için durduruyordu. Bir grup Üç –Kayleigh, Elizabeth ve Emily– hep birlikte döndüler ve el salladılar ve gülümsediler. Ben de aynılarını yaptım. Bugün herkes çok arkadaş canlısı ve mutlu görünüyordu.

Celeste ve Bariel hariç. Genellikle ayrılmazlardı fakat bugün odanın iki farklı ucunda duruyorlardı; Bariel, Samantha ile konuşuyordu ve Celeste de bir masada tek başına oturmuş, koyu kırmızı bir sıvı barındıran kristal bir bardağı sıkıca tutuyordu. Dün akşamki yemekte ve bu öğleden sonra bir şeyler kaçırdığım ortadaydı.

Keman kutumu kavradım ve Marlee'yi görmek için odanın arka tarafına doğru yürüdüm.

"Selam, Marlee. Kayda değer bir şey, değil mi?" diye sorarken, kemanımı yerleştirdim.

"Kesinlikle öyle." Bana sarıldı. "Daha sonra Maxon'ın Kriss'e mutlu yıllar demek için geleceğini duydum. Ne tatlı, değil mi? Bahse girerim ki bir hediyesi de vardır."

Marlee, tipik, heyecanlı tavrıyla anlatmaya devam etti, hâlâ sırrının ne olduğunu merak ediyordum fakat ona, kendi istediği zaman konuyu açmasına göz yumacak kadar güveniyordum. Odanın ön kısımlarından yükselen genel gürültüyü duyana değin geçen birkaç dakika içinde, önemsiz ıvır zıvırdan konuştuk.

Marlee ile birlikte döndük ve o sakinliğini korurken, ben tamamen dağıldım.

Kriss'in elbise seçimi inanılmaz derecede stratejikti. Burada hepimiz gündelik giysilerimizin içindeydik –kısa, genç kız şeyleri– ve o yerlere kadar değen bir gece elbisesi giymişti. Fakat elbisenin boyunun pek önemi yoktu. Önemli olan elbisesinin krem gibi, neredeyse beyaz renkte olmasıydı. Saçını yaparken kullandıkları sarı mücevher dizisi öne doğru ince bir sıra gelinde geliyor, resmen bir tacı andırıyordu. Kriss, olgun, asil, gelin gibi görünüyordu.

Kalbimin nerede olduğuna kesinlikle emin olamasam da kıskançlık sancısı çektim. İçimizden hiçbiri böyle bir an yaşamayacaktı. Ne kadar parti ya da yemek düzenlense de Kriss'in

görüntüsünü kopyalamaya çalışmak bayağı eziklik olacaktı. Celeste'nin elinin –içkisini tutmayan elinin– kıvrılarak yumruğa dönüştüğünü gördüm.

Marlee, "Gerçekten güzel görünüyor," diye imrenerek yorumladı.

"Güzelden de öte," diye cevapladım.

Parti devam etti ve Marlee ile birlikte genellikle insanları izledik. Şaşırtıcı –ve kuşku uyandırıcı– bir şekilde Celeste, Kriss'e yapışmış, kız odada dolaşıp, gerçekten başka şansımız olmadığı halde, geldiğimiz için teşekkür ederken hiç susmadan konuşuyordu.

Sonunda, Marlee ile dikilip, pencereden içeri giren ılık güneşi içimize çektiğimiz arka köşeye kadar geldi, Marlee uygun bir şekilde kollarını Kriss'e doladı.

"Mutlu yıllar!" diye haykırdı.

"Teşekkür ederim!" Kriss cevap verirken Marlee'nin şefkatini ve ilgisini yansıttı.

Marlee, "Yani bugün on dokuz yaşındasın, değil mi?" diye sordu.

Kız ise coşkuyla, "Evet. Bundan daha iyi kutlanabileceğini düşünemiyorum. Fotoğraf çektiklerine çok memnunum. Annem buna bayılacak! Durumumuz iyi olduğu halde asla böyle bir şey yapacak kadar paramız olmamıştı. Bu çok güzel!" dedi.

Kriss, Üçtü. Onun hayatında benimkisinde olduğu kadar çok limit yoktu fakat bu ölçüye yaklaşmanın çok zor olabileceğini tahmin edebiliyordum.

Celeste, "Etkileyici," diye yorumladı. "Geçen seneki doğum günümde, siyah-beyaz partisi yapmıştım. Herhangi bir renk görülürse, kapıdan içeri bile giremezdin."

Marlee, "Vay!" diye fısıldadığında, o küçücük kelimedeki gıpta apaçık ortadaydı.

"Şahaneydi. Gurme yiyecekler, dramatik ışıklandırma ve müzik! Eh, uçakla Tessa Tamble'ı getirmiştik. Onu duydunuz mu?"

Tessa Tamble'ı bilmemek imkânsızdı. En az bir düzine hit şarkısı vardı. Bazen televizyonda onun videolarını görürdük, gerçi annem görünce kaşlarını çatardı. Tessa gibi birine kıyasla, sonsuz derecede daha yetenekli olduğumuzu düşünürdü ve biz sonuçta aynı işi yaparken, onun üne ve paraya sahip olması onu çileden çıkarırdı.

Kriss, "O benim favorim!" diye ünledi.

"Eh, Tessa, aile dostumuzdur, yani geldi ve partim için bir konser verdi. Demek istediğim, bir grup iç karartıcı Beşin odadaki yaşam enerjisini emmelerini istemezdik."

Marlee, bana doğru hızlıca bir bakış attı. Benim yerime utandığını belliydi.

Celeste, "Oops," diye ekledi, bana doğru bakıyordu. "Unutmuşum. Kötü bir niyetim yoktu."

Sesindeki yapışkan tatlılık sinir bozucuydu. Bir kez daha ona vurmak için tahrik edilmiştim... Zorlamasa iyi olurdu.

"Hiç üstüme alınmadım," diye cevap verdim, yapabileceğim kadar soğukkanlı davranıyordum. "İki olarak, tam olarak ne iş yapıyorsun Celeste? Demek istediğim, radyoda hiçbir şarkını duymadım."

"Mankenlik yapıyorum," diye cevap verdi, ses tonundaki ima bunu zaten bilmem gerektiğine yönelikti. "Benim reklamlarımı görmedin mi?"

"Gördüm diyemeyeceğim."

"Ah, doğru, sen Beşsin. Zaten dergi alacak durumun yoktur sanırım."

Doğru olduğu için canımı yakmıştı. Bir dükkâna gidebildiğimizde, May dergilere şöyle bir göz atmaya bayılırdı fakat dergi almamız kesinlikle mantık dışıydı.

Kriss, ev sahibi rolünü tekrar üstlenerek, konuyu değiştirdi.

"Biliyorsun, America, hep Beş olarak hangi alana yoğunlaştığını bilmek istemiştim."

"Müzik."

"Bizim için bir ara çalmalısın!"

İç çektim. "Aslında, bugün senin için çalmak üzere kemanımı getirmiştim. Hoş bir hediye olacağını düşünmüştüm fakat senin zaten dörtlü müzik grubun var, yani ben de düşündüm ki–"

Marlee, "Ah, bizim için çal!" diye yalvardı.

Kriss, "Lütfen, America, bu benim doğum günüm!" diye tekrarladı.

"Ama sana zaten..." Ne kadar karşı çıksam da önemi yoktu. Kriss ve Marlee dörtlüyü derhal susturmuşlar ve herkesi odanın arkasına çağırmışlardı. Bazı kızlar elbiselerini yayıp, zeminde otururken diğerleri de köşeye doğru birkaç sandalye çekmişlerdi. Kriss kalabalığın ortasında duruyor, ellerini heyecanla kavuşturuyordu, Celeste de daha tek bir yudum almadığı kristal bardağıyla birlikte yanındaydı.

Kızlar yerleşirken ben de kemanımı hazırladım. Daha önce çalan dörtlüdeki genç adamlar, beni desteklemek üzere yanıma geldiler ve odada vızıldayan birkaç hizmetkâr da kıpırdamamaya başladılar.

Derin bir nefes aldım ve kemanımı çeneme yasladım. Kriss'e bakarak, "Senin için," dedim.

Yayı, bir anlığına tellerin üzerinde dolandırdım, gözlerimi yumdum ve daha sonrasında, müziğin akmasına izin verdim.

Bir süreliğine, kötü niyetli Celeste yok oldu, sarayda gezinen Aspen yok oldu, hiçbir asi istila etmeye çalışmıyordu. Tek bir mükemmel nota, kendini bir sonraki notaya öylesine bağlıyordu ki sanki birbirleri olmadan zamanın içinde kaybola-

caklarından korkuyor gibiydiler; artık bundan başka hiçbir şey yoktu. Fakat notalar birbirlerine dayandılar ve birlikte yollarına devam ettiklerinde, Kriss'e bir şey ifade etmesi için ortaya konan bu hediye, benim için bir şey ifade etmeye başladı.

Beş olabilirdim fakat değersiz değildim.

Şarkıyı –babamın sesi ya da odamın kokusu gibi tanıdık olan şarkıyı– kısa, güzel anlar boyunca çaldım ve akabinde, önlenemez sonunun gelmesine izin verdim. Yayı son bir kez daha tellerde gezdirdim ve havaya kaldırdım.

Kriss'e döndüm, hediyesinin keyfini çıkardığını umuyordum fakat yüzünü dahi görmedim. Kızların oluşturduğu kalabalığın arkasından Maxon içeri girdi. Gri takım elbisesini giymişti ve kolunun altında Kriss için bir kutu taşıyordu. Kızlar kibarca alkışlıyorlardı ama ben herhangi bir sesi algılayamıyordum. Tek gördüğüm, Maxon'ın güzel, şaşkına dönmüş bir ifade taşıdığı ve bu ifadenin yavaşça gülümsemeye, bir tek bana yöneltilen bir gülümsemeye dönüştüğüydü.

Eğilerek selam verdiğimde, "Majesteleri," dedim.

Diğer tüm kızlar, Maxon'a selam vermek için dizlerine kadar eğildiler. Tüm bunların ortasında, şaşkınlık dolu bir haykırış duydum.

"Ah, hayır! Kriss, çok üzgünüm."

Birkaç kız aynı yöne doğru baktı, ağızları açık kalmıştı ve Kriss bana doğru döndüğünde nedenini gördüm. Güzel elbisesi, Celeste'nin içkisiyle boydan aşağı lekelenmişti. Sanki Kriss bıçaklanmış gibi görünüyordu.

"Üzgünüm, çok hızlı döndüm. Bunu yapmak istememiştim, Kriss. Bırak da sana yardım edeyim." Sıradan birine Celeste'nin ses tonu samimi gelmiş olabilirdi ama ben içini okuyordum.

Kriss, ağlamaya başladığında ağzını kapattı ve daha sonra odadan koşarak çıktı, bu da partiyi bitirdi. Takdir etmek lazım

ki Maxon da onun arkasından gitti, gerçi ben kalmasını gerçekten çok isterdim.

Celeste, dinleyen herkese kendini savunuyor, tamamen bir kaza olduğunu söylüyordu. Tuesday kafasını sallıyordu, her şeyi gördüğünü söylüyordu fakat birçok kişi gözünü deviriyor ve omzunu silkiyordu, yani onun desteği manasızdı. Sessizce kemanımı kaldırdım ve gitmek için davrandım.

Marlee kolumu kaptı. "Biri bu kızla ilgili bir şey yapmalı."

Eğer Celeste, Anna gibi tatlı birini şiddete yönelttiyse ya da sırtımdaki elbiseyi çıkarmaya çalışmanın kabul edilebilir olduğunu düşündüyse veya Marlee gibi iyi birini sinirlenecek raddeye getirdiyse, bu Seçim için çok fazlaydı.

O kızı saraydan attırmam gerekiyordu.

22. Bölüm

"Maxon, sana söylüyorum, kaza değildi." Tekrar bahçedeydik, *Rapor'a* kadar vakit geçiriyorduk. Onunla konuşacak fırsatı yakalamam tüm günümü almıştı.

"Fakat yıkılmış gibi görünüyordu ve sürekli özür diliyordu," diye karşı çıktı. "Hem nasıl kaza olamaz ki?"

İç çektim. "Sana söylüyorum işte. Ben, Celeste'yi her gün görüyorum ve bu, Kriss'in spot ışıkları altındaki anını yok etmek için uyguladığı sinsice bir yöntemdi. Fazlasıyla rekabet düşkünü biri."

"Eh, eğer benim ilgimi Kriss'den uzakta tutmak istemişse, başarısız oldu. Kızla neredeyse bir saat geçirdim. Çok hoş zaman geçirdim, hem de."

Bunu duymak istemiyordum. Aramızda ufak ve belli belirsiz bir şeyin olduğunu biliyordum ve bunu değiştirebilecek bir şeyle uğraşmak istemiyordum. Kendim bu konuda ne hissettiğimi bilene kadar değil.

"Peki, Anna konusunda?" diye sordum.

"Kim?"

"Anna Farmer? Celeste'ye vurdu ve sen de onu dışarı attın, hatırladın mı? Anna'nın tahrik edildiğini biliyorum."

"Celeste'nin bir şey söylediğini duydun mu?" Ses tonu kuşkucuydu.

"Eh... Hayır. Fakat Anna'yı biliyorum ve Celeste'yi de biliyorum. Sana söylüyorum, Anna, doğrudan şiddete başvuracak türden bir insan değildi. Celeste, kalpsizce bir laf etmiş olmalı ki o da bu şekilde davrandı."

"America, kızlarla benim geçirdiğimden daha fazla vakit geçirdiğini biliyorum fakat onları gerçekten ne kadar iyi tanıyorsun? Odanda ya da kütüphanelerde saklanmaktan hoşlanıyorsun. Daha da ileri gidip, hizmetçilerinin karakterlerini herhangi bir Seçilmiş'in karakterinden daha iyi bildiğini söyleyebilirim."

Muhtemelen haklıydı ama geri adım atamazdım. "Bu hiç adil değil. Marlee hakkında yanılmamıştım, değil mi? Onun hoş biri olduğunu düşünmüyor musun?"

Surat yaptı. "Evet... Hoş biri, sanırım."

"O halde, neden Celeste'nin yaptığının planlı bir hamle olduğunu söylediğimde bana inanmıyorsun?"

"America, senin yalan söylediğini düşündüğümden değil. Eminim, sana o şekilde görünmüştür. Fakat Celeste üzgündü. Ayrıca, bana karşı cana yakın davranmaktan başka bir şey yapmadı."

"Bahse girerim ki öyledir," diye sessizce mırıldandım.

Maxon, "Bu kadarı yeterli," diyerek iç çekti. "Şu anda diğerleri hakkında konuşmak istemiyorum."

"Benim elbisemi de çıkarmaya çalıştı, Maxon," diye şikâyet ettim.

Öfkeli bir şekilde, "Onun hakkında konuşmak istemiyorum dedim," dedi.

Canıma tak etmişti. Oflayıp puflayarak kollarımı havaya kaldırdım ve bacaklarımın üstüne pat diye bıraktım. O kadar

sinirlenmiştim ki çığlık atmak istiyordum.

"Bu şekilde davranacaksan, eşlik etmemden hoşlanacak başka birilerini bulacağım." Yürüyüp gitti.

"Hey!" diye seslendim.

"Hayır!" Bana doğru döndü ve hayal edebileceğimden daha hiddetli bir şekilde konuştu. "Kendini unutuyorsun, Leydi America. Illéa'nın veliaht prensi olduğumu hatırlaman, senin yararına olacaktır. Tüm amaçlar ve hedefler adına, bu ülkenin lideri ve efendisiyim; kendi evimde bana bu şekilde davranabileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun. Kararlarıma katılmak zorunda değilsin fakat riayet edeceksin."

Döndü ve gitti, gözyaşlarımı ya görmüyor ya da umursamıyordu.

Akşam yemeğinde ondan tarafa bakmadım ama *Rapor* sırasında bunu yapmak zordu. Onu, iki kez bana bakarken yakaladım ve ikisinde de kulağına dokundu, bu hareketine karşılık vermedim. O anda onunla konuşmak istemiyordum. Zaten sadece biraz daha paylanacağımı düşünüyordum ve buna hiç ihtiyacım yoktu.

Sonrasında odama çıktım, Maxon'a o kadar bozulmuştum ki net düşünemiyordum. Neden beni dinlemiyordu ki? Yalancı olduğumu mu düşünüyordu? Daha beteri, Celeste'nin yalana başvurmayacağını mı düşünüyordu?

Belki Maxon sadece sıradan bir erkekti ve Celeste de güzel bir kızdı ve sonunda kazanan da bu olacaktı. Ruh eşi aradığına dair ettiği onca laftan sonra, belki de tek istediği bir yatak arkadaşıydı.

Hem eğer böyle biriyse, neden bunu kafama takacaktım ki? Aptal, aptal, aptal! Onu öptüm! Ona sabırlı olacağımı söyledim! Ve ne için? Ben sadece...

Odama giden koridordaki köşeyi döndüm ve Aspen oraday-

dı, kapımın önünde bekliyordu. Tüm hiddetim eriyerek, garip bir belirsizliğe dönüştü. Muhafızlar, kurallara göre, tam karşılarına bakar ve dikkat kesilirlerdi fakat o, okunamaz bir ifade ile bana bakıyordu.

"Leydi America," diye fısıldadı.

"Subay Leger."

Görevi olmamasına rağmen, benim için uzanarak kapımı açtı. Yavaşça içeri girdim, ona sırtımı dönmeye neredeyse korkuyordum, gerçek olamayacağı için neredeyse korkuyordum. Onu kalbimden ve kafamdan ne kadar uzakta tutmaya çalıştıysam da o anda benimle birlikte olmasını istiyordum. Yanından geçtiğim sırada, saçıma doğru neʃes aldığını duydum. Bu içimi titretmişti.

Bana bir kez daha gözlerini dikti ve yavaşça kapıyı kapattı.

Uyumanın imkânı yoktu. Maxon'ın aptallığı ve Aspen'in yakınlığı kafamın içinde savaş verirken, saatlerce yatakta döndüm durdum. Herhangi biri hakkında ne yapacağımı bilmiyordum. Düşüncelerim öylesine yoğundu ki gece saat ikiyi çoktan geçmişti ve saatlerdir bunları kafamda evirip çevirdiğimin farkına bile varmamıştım.

İç çektim. Yarın hizmetçilerim güzel görünmemi sağlamak için daha fazla çalışmak zorunda kalacaklardı.

Aniden holden süzülen ışığı gördüm. O kadar sessizce oldu ki sanki rüyasını görüyordum, Aspen kapıyı gıcırdatarak açmış, içeri girmiş ve kapıyı arkasından kapatmıştı.

"Aspen, ne yapıyorsun?" diye fısıldadığımda odada ilerliyordu. "Eğer burada yakalanırsan başın büyük derde girer!"

Sessizce yürümeye devam etti.

"Aspen?"

Yatağımın önünde durdu ve elinde tuttuğu asayı yavaşça yere bıraktı. "Onu seviyor musun?"

Aspen'in, karanlıkta neredeyse görülmeyen derin gözlerine baktım. Bir anlığına ne diyeceğimi bilemedim.

"Hayır."

Battaniyelerimi hem nazik hem vahşi bir şekilde çekti. Karşı çıkmam gerekiyordu ama çıkmadım. Eli başımın arkasındaydı, yüzümü kendisininkine yaklaştırıyordu. Beni ateşli bir şekilde öptü ve dünyada iyi olan ne varsa anlamını buldu. Artık ev yapımı sabunu gibi kokmuyordu ve eskiden olduğundan daha güçlüydü fakat her hareketi, her dokunuşu tanıdıktı.

"Bunu yaptığın için seni öldürecekler," kısa bir anlığına nefes aldığımda, dudakları boynuma doğru yol alıyordu.

"Yapmazsam, zaten öleceğim."

Ona durmasını söyleyecek gücü toplamaya çalıştım fakat denesem de yarım gönüllülükle yapacağımı biliyordum. Bu anla bağlantılı bin tane yanlışlık vardı –çok fazla kuralı yıkıyorduk, bildiğim kadarıyla Aspen'in başka bir kız arkadaşı vardı, Maxon ile aramızda birbirimize karşı bazı hisler besliyorduk– fakat umursayamadım. Maxon'a çok kızmıştım ve Aspen çok yatıştırıcı gelmişti, ellerinin bacaklarımda gidip gelmesine izin verdim.

Ne kadar farklı hissettirdiğine şaşırdım. Daha önce hiç bu kadar geniş alanımız olmamıştı.

Dikkatim dağılsa da kafama her şeyin üşüştüğünü hissedebiliyordum. Maxon'a kızmıştım, Celeste'ye kızmıştım hatta Aspen'e bile kızmıştım. Cehennem olsun, Illéa'ya bile kızmıştım. Sürekli öpüşüp dururken ağlamaya başladım.

Aspen, gözyaşlarımın arasından beni öptü ve kısa süre sonra, bazıları onun da gözyaşları oldu.

"Senden nefret ediyorum, biliyor musun?" dedim.

"Biliyorum, Mer. Biliyorum."

Mer. Bana bu şekilde dokunduğunda, bu şekilde seslendi-

ğinde, sanki başka bir dünyada gibi hissediyordum. Kırgın da olsam, Aspen kendimi evimde gibi hissettiriyordu.

Kendini hatırlayana dek neredeyse on beş dakika boyunca böyle devam ettik.

"Geri dönmem gerek, vardiyayı devralacak muhafız beni bekleyecek."

"Ne?"

"Rastgele vardiyalı çalışan muhafızlar var. Belki yirmi dakika vaktim olabilir. Belki de bir saat. Eğer kısa bir vardiyaysa, beş dakikadan daha az vaktim var demektir."

"Acele et!" diye ünleyerek, onunla birlikte ayağa kalktım ve saçını düzeltmesine yardım ettim.

Asasını eline aldı ve birlikte yürüdük. Kapıyı açmadan önce, beni tekrar öpmek için kendine çekti. Damarlarımda saf güneş ışığı dolaşıyormuş gibi hissettim.

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedim. "Nasıl saray muhafızı olabildin?"

Omuz silkti. "Doğuştan yeteneğim olduğu ortaya çıktı. Whites'daki şu eğitim yerine herkesi uçuruyorlar. America, her yer karla kaplıydı! Evdeyken gördüğümüz aralıklı kar yağışına hiç benzemiyor. Tüm yeni muhafızlar besleniyor, eğitim görüyor ve sınava sokuluyorlar. Talim atışları da yapılıyor. İçlerine ne koyuyorlar bilmiyorum ama çok hızlı bir şekilde geliştim. Sağlam bir dövüşçüyüm ve akıllıyım. Sınıfımızdaki en yüksek skoru yaptım."

Gururla gülümsedim. "Buna hiç şaşırmadım." Onu tekrar öptüm. Aspen, Altıların hayatını sürmek için daima fazlasıyla iyi olmuştu.

Kapıyı açtı ve koridoru kontrol etti. Boş görünüyordu.

"Sana anlatacağım çok şey var. Konuşmamız gerek," diye fısıldadım.

"Biliyorum. Konuşacağız da. Biraz zaman alacak ama geri döneceğim. Bu gece değil. Ne zaman olacağını bilmiyorum ama yakında." Beni bir kez daha öptü, o kadar sertti ki neredeyse canımı acıttı.

"Seni özledim," diye ağzımın içine doğru fısıldadı ve görevinin başına geri döndü.

Sersemlemiş bir vaziyette yatağıma geri döndüm. Az önce yaptığım şeylere inanamıyordum. Bir yanım –çok, çok üzgün bir yanım– Maxon'ın bunu hak ettiğini düşünüyordu. Eğer Celeste'yi burada tutmak ve beni aşağılamak istediyse, ben zaten uzun vadede Seçim'in bir parçası olmayacaktım. Eğer o kız, kuralların dışına çıkmanın bir yolunu bulduysa, artık beni hiçbir şey durduramazdı. Sorun çözülmüştü.

Bir anda yorgun düştüm, dakikalar içinde uykuya daldım.

23. Bölüm

Ertesi sabah uyandığımda kendimi biraz suçlu hissediyordum. Hatta korkmuştum. Maxon gibi kulağıma dokunmamam, istediği zaman odama gelemeyeceği anlamına gelmezdi. Çok kolayca yakalanabilirdik. Eğer yaptıklarımdan birinin haberi olsaydı...

Vatana ihanetti ve saray, ihanetle tek bir şekilde başa çıkıyordu.

Fakat diğer yanım umursamıyordu. Uykudan uyanırken, Aspen'in gözlerindeki her bakışı, her dokunuşunu, her öpüşünü hayalimde tekrar canlandırdım. Çok fena özlemiştim.

Keşke konuşacak daha fazla vaktimiz olsaydı. Aspen'in ne düşündüğünü öğrenmem gerekiyordu, gerçi dün gece bana bazı ipuçları vermişti. Gerçekten inanılmazdı –onu arzulamamak için o kadar çabaladıktan sonra– *o* hâlâ *beni* istiyordu.

Günlerden Cumartesi'ydi ve Kadınlar Odası'na gitmem gerekiyordu fakat gidemeyecek durumdaydım. Düşünmeye ihtiyacım vardı ve aşağı kattaki sonu gelmez muhabbetlerin ortasında düşünemeyeceğimi biliyordum. Hizmetçilerim geldiklerinde, başımın ağrıdığını ve yatakta kalacağımı söyledim.

Çok yardımcı oldular, bana yemek getiriyor ve odamı, olabilecek en sessiz şekilde temizliyorlardı, onlara yalan söylediğim

için kendimi neredeyse kötü hissettim. Söylemem gerekiyordu, gerçi. Zihnim tamamen Aspen'e odaklanmışken, kraliçeyi, kızları ve muhtemelen Maxon'ı göremezdim.

Gözlerimi kapattım fakat uyumadım. Tam olarak nasıl hissettiğimi anlamam gerekiyordu. Pek ilerleme kaydedemeden kapım tıklatıldı. Döndüm ve Anne'in suratını, kapıya bakmasını ister miyim diye sessizce sorarken yakaladım. Hızlıca oturdum, saçımı düzelttim ve başımla onayladım.

Maxon olmaması için dua ettim –suratımdan işlediğim suçları okuyabileceğinden korkuyordum– ama Aspen'in suratının kapımdan içeri girmesini görmek için de hazırlıklı değildim. Vücudumun dimdik bir hale büründüğünü hissettim ve hizmetçilerimin bunu fark etmemiş olmasını umdum.

Anne'e, "Affedersiniz hanımefendi," dedi. "Ben Subay Leger. Leydi America ile bazı güvenlik önlemlerini konuşmak için geldim."

"Tabii ki," derken, normalden büyük gülümseme ile Aspen'e içeri girmesini işaret ediyordu. Köşede Mary'nin, kıkırdayan Lucy'ye dirsek attığını gördüm.

Aspen bu sesi duyduğunda, onlara doğru döndü ve şapkasına dokundu. "Leydiler."

Lucy kafasını eğdi ve Mary'nin yanakları saçımdan bile daha kırmızı bir hale büründü fakat cevap vermediler. Anne de Aspen'in yakışıklılığından etkilenmiş görünse de cevap vermek için kendini toparladı.

"Biz çıkalım mı, hanımefendi?"

Bunu düşündüm. Bir şeyleri ortaya dökmek istemiyordum ama biraz mahremiyet fena olmazdı.

"Sadece bir dakikalığına. Subay Leger'ın beni uzun süre tutmayacağına eminim," diye karar verdim ve onlar da odadan çıkıverdiler.

Onlar kapıdan çıkar çıkmaz Aspen konuştu. "Korkarım ki yanılıyorsun. Seni uzun süre alıkoyacağım." Bana göz kırptı.

Kafamı sağa sola salladım. "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum."

Aspen, hiç vakit kaybetmeden şapkasını çıkardı ve yatağımın kenarına oturdu, ellerini de öyle bir yerleştirdi ki parmaklarımız birbirine belli belirsiz dokunuyordu. "Askerliğin şükredilecek bir şey olacağını hiç düşünmemiştim ama özür dileme fırsatını bana veriyorsa, sonsuza dek minnettar kalacağım."

Şaşkınlıktan konuşamadım.

Aspen, gözlerimin içine derin derin baktı. "Lütfen beni affet, Mer. Çok, çok aptaldım ve o gece, merdivenden indiğim andan itibaren ağaç evinde yaşananlardan pişmanlık duydum. Bir şey diyemeyecek kadar inatçıydım ve sonra adın kurada çekildi... Ne yapacağımı bilemedim." Bir anlığına duraksadı. Gözleri yaşarmış gibiydi. Benim onun için ağladığım gibi Aspen'in de benim için ağlaması mümkün müydü? "Hâlâ sana çok aşığım."

Gözyaşlarıma engel olarak, dudağımı ısırdım. Bunu düşünmeden önce mutlaka bir şeyden emin olmalıydım.

"Brenna'yla neler oldu?"

Suratı düştü. "Ne?"

Düzensizce nefes alıyordum. "Ben giderken meydanda ikinizi birlikte gördüm. O iş bitti mi?"

Aspen, dikkatini vermek için suratını gerdi ama sonrasında kahkahalara boğuldu. Ağzını elleriyle kapattı ve yatakta geriye düştü, sonrasında kalktı ve sordu, "Düşündüğün bu mu? Ah, Mer, kız düştü. Ayağı takıldı ve ben onu tuttum."

"Ayağı mı takıldı?"

"Evet, meydan çok kalabalıktı, insanlar birbirlerinin tepesine çıkıyordu. Üstüme düştü ve sakar olmakla ilgili bir şaka yaptı ki biliyorsun, en iyi gününde bile Brenna için geçerli bir durum."

Ortada belirli bir sebep yokken kaldırımdan düştüğü günü düşündüm. Bu neden daha önce aklıma gelmemişti ki? "Kendimi kurtarır kurtarmaz, sahneye doğru koşmaya başladım."

O anları, Aspen'in çaresizce bana ulaşma çabasını hatırladım. Sonuçta yalandan yapmıyormuş. Gülümsedim. "Peki, sahneye vardığında ne yapmayı planlıyordun?"

Omuz silkti. "O kadarını düşünmemiştim, aslında. Aklıma, kalman için sana yalvarmak gelmişti. O arabaya binmemeni sağlayacaksa, kendimi embesil yerine koymaya hazırdım. Fakat sonra sinirden köpürmüş gibiydin... Nedenini de anlıyorum." İç çekti. "Yapamadım işte. Hem belki burada mutlu olacaktın." Odadaki, geçici bir süreliğine bana ait sayılan tüm güzel şeylere şöyle bir baktı. Bunu nasıl düşünebildiğini anlıyordum.

"Sonra," diye devam etti. "Eve geri dönerdönmez kalbini kazanabileceğimi düşündüm." Sesi aniden endişeyle doldu. "Yapabileceğin kadar kısa sürede yarışmadan çekilmek ve eve gelmek isteyeceğinden emindim. Fakat... Yapmadın."

Bana bakmak için duraksadı fakat neyse ki Maxon ile ne kadar yakın olduğumuzu sormadı. Zaten bir kısmını gözleriyle görmüştü ama öpüştüğümüzü ya da gizli işaretimizin olduğunu bilmiyordu ve ben de bunları açıklamak zorunda kalmak istemiyordum.

"Daha sonra orduya alımlar oldu ve sana yazmanın adil olmayacağını düşündüm. Orada ölebilirdim. Tekrar bana âşık olmanı sağlayıp da sonra..."

"Tekrar sana âşık olmak mı?" diye inanamayarak sordum. "Aspen, seni sevmekten asla vazgeçmedim."

Aspen, hızlı ama nazik bir şekilde eğildi ve beni öptü. Elini yanağıma koydu, beni kendine doğru çekti ve son iki senenin her dakikası beni alıp uzaklara götürdü. Kaybolmadıkları için öylesine minnettardım ki.

Öpücüklerinin arasında, "Çok üzgünüm," diye mırıldanı-

yordu. "Çok üzgünüm, Mer."

Bana bakmak için geri çekildi, mükemmel yüzünde ufak bir tebessüm oluştu, gözleri tam da düşündüğüm şeyi soruyordu: Şimdi ne yapıyoruz?

Tam o anda kapı açıldı ve hizmetçiler Aspen'in yakınlığını fark ettiklerinde korkudan dilim tutuldu.

Aspen, onlara "Şükürler olsun ki döndünüz!" derken elini yanağıma daha sert bir şekilde bastırdı ve daha sonra alnımı tuttu. "Bence ateşiniz yok, hanımefendi."

Anne, "Sorun nedir?" diye sorup, yatağıma doğru koşarken yüzü endişe doluydu.

Aspen ayağa kalktı. "Kendini garip hissettiğini söylemeye başladı, başıyla ilgili bir şeyler diyordu."

Mary, "Baş ağrınız arttı mı, hanımefendi?" diye sordu. "Çok solgun görünüyorsunuz!"

Bahse girerim ki öyle görünmüşümdür. Bizi birlikte gördükleri anda suratımdaki her damla kanın çekildiğine hiç şüphe yoktu. Fakat Aspen, baskı altında o kadar sakindi ki durumu anında çözmüştü.

Lucy, araya girerek, "İlacı getireceğim," derken telaşla banyoya girdi.

Hizmetçilerim işe koyulduklarında, Aspen, "Beni affedin, hanımefendi," dedi. "Sizi daha fazla rahatsız etmek istemem. Kendinizi daha iyi hissettiğinizde geri geleceğim."

Gözlerinde, ağaç evinde binlerce kez öptüğüm yüzü görebiliyordum. Etrafımızdaki dünya tamamıyla yeniydi fakat aramızdaki bağ her zamanki gibiydi.

Bitkin bir şekilde, "Teşekkürler," dedim.

Beni kısaca selamlayarak gitti.

Hemen sonrasında hizmetçilerim etrafıma üşüşmüş, aslında var olmayan hastalığı iyileştirmeye çalışıyorlardı.

Başım değil ama kalbim ağrıyordu. Aspen'in kollarına duyduğum özlem öylesine tanıdıktı ki sanki bu duygu beni hiç terk etmemişti.

Gece yarısı, Anne'in omzumu sertçe sarsmasıyla uyandım.

"Ne var?"

"Lütfen, hanımefendi, kalkmanız gerekiyor!" Sesi çıldırmış, korkudan dağılmış gibi geliyordu.

"Sorun nedir? Yaralandın mı?"

"Saldırı altındayız. Sizi bodrum katına götürmeliyiz."

Sersemlemiştim; onu doğru duyduğuma emin olamıyordum. Fakat hemen arkasındaki Lucy'nin şimdiden ağladığını fark ettim.

İnanamayarak, "İçerideler mi?" diye sordum.

Lucy'nin korku dolu feryadı bunu doğrulamaya yetiyordu.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum. Ani bir adrenalin patlaması beni uyandırdı ve yataktan dışarı zıpladım. Ayakta durur durmaz, Mary ayaklarımı bir ayakkabıya sokmaya başladı, Anne ise üzerime bir şeyler giydiriyordu. Tek düşünebildiğim *Kuzey* mi *Güney* mi olmuştu. *Kuzey* mi *Güney* mi?

"Şu köşede bir geçit var. Sizi direkt bodrum kattaki sığınağa götüreceğim. Muhafızlar orada bekliyorlar. Kraliyet ailesi şimdiden orada olmalı, kızların çoğu da öyle. Acele edin, hanımefendi." Anne, beni koridora doğru çekti ve duvarın bir kısmını eliyle ittirdi. Duvar, aynı romanlardaki gizli geçitler gibi döndü. Tabii ki beni duvarın arkasında bir merdiven bekliyordu. Ben orada öylece dururken, Tiny odasından dışarı fırladı ve geçide doğru aceleyle koştu.

"Tamam, haydi gidelim," dedim. Anne ile Mary'nin ağızları bir karış açık kaldı. Lucy öylesine titriyordu ki ayakta zor duruyordu. "Haydi, gidelim," diye tekrarladım.

"Hayır, hanımefendi. Biz başka bir yere gidiyoruz. Onlar buraya ulaşmadan acele etmelisiniz. Lütfen!"

Yakalandıklarında en iyi ihtimalle yaralanacaklarını, en kötü ihtimalle de öleceklerini biliyorlardı. Onların incinmesine dayanamazdım. Belki biraz ukalaydım ama Maxon, kendi yöntemlerini aşıp, bunca şeyi yaptıysa, belki onlara da benim kadar değer verirdi. Kavga ediyor olsak da. Belki çok fazlasını istiyordum ama onları burada bırakamazdım. Korku daha hızlı hareket etmemi sağladı. Anne'in kolunu yakaladım ve içeri çektim. Tökezledi ve ben Mary ile Lucy'yi de yakaladığımda beni durduramadı.

"Kıpırdayın!" dedim.

Yürümeye başladılar ama Anne bütün yol boyunca karşı çıkıp durdu. "Bizi içeri almayacaklar, hanımefendi. Orası sadece aile için... Bizi geri gönderecekler!" Fakat ne dediği umurumda değildi. Sığınakları neresi olursa olsun, kraliyet ailesinin kaldığı yer kadar güvenli olmasına imkân yoktu.

Merdivenler birkaç metrede bir aydınlatılmıştı ama öyle bile olsa aceleyle hareket edeyim derken birkaç kez neredeyse düşüyordum. Endişeden beynim durmuştu. Daha önce asiler nereye kadar girebilmişlerdi? Güvenliğe açılan bu yollardan haberleri var mıydı? Lucy yarı uyuşuk bir haldeydi ve hepimizi bir arada tutabilmek için ona mukayyet oluyordum.

En aşağıya inmemiz ne kadar zamanımızı aldı bilmiyordum ama en sonunda küçük yol bizi insan yapımı bir mağaraya götürmüştü. Diğer merdivenleri ve diğer kızları görebiliyordum, herkes kalın bir kapıya doğru koşuşturup duruyordu. Sığınağımıza doğru koştuk.

Muhafızlardan biri hizmetçilerime, "Kızı buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Şimdi ayrılabilirsiniz," dedi.

"Hayır! Benimle birlikteler. Kalıyorlar," derken sesim otorite yüklüydü.

"Hanımefendi, onların kalacak kendi yerleri var," diye itiraz etti.

"Peki. Onlar içeri girmiyorsa, ben de girmiyorum. Prens Maxon'ın, yokluğumun sorumlusu olduğunuzu öğrenmekten memnuniyet duyacağına eminim. Haydi gidelim leydiler." Mary ile Lucy'nin ellerinden tuttum. Anne ise şoktan kıpırdayamıyordu.

"Bekleyin! Bekleyin! Peki, içeri girin. Fakat herhangi biri bu durumla ilgili problem yaratırsa, iş size kalır."

"Hiç sorun değil," dedim. Kızları döndürdüm ve sığınağa başım dik bir şekilde girdim.

İçerisi gürültü patırtı kaynıyordu. Bazı kızlar bir köşeye kümelenmiş ağlıyorlardı, diğerleri dua ediyorlardı. Kral ve kraliçenin tek başlarına oturduklarını, bir sürü muhafızla çevrelendiklerini gördüm. Onların yanında duran Maxon, Elayna'nın elini tutuyordu. Kız, biraz sarsılmış görünüyordu fakat Maxon'ın dokunuşuyla sakinleştiği de belliydi. Kraliyet ailesinin konumuna baktım... Kapıya çok yakınlardı. Gemisiyle beraber batan kaptanlar gibi mi olurlardı diye merak ettim. Burayı yüzeyde tutmak için ellerinde geleni yaparlardı ama eğer dibe batarsak, ilk önce onlar boğulacaklardı.

İçeri girdiğimi görmüş ve yanımda tuttuğum eşlikçilerimin farkına varmışlardı. Yüzlerindeki şaşkın ifadeyi okumuş, başımı bir kez aşağı yukarı oynatmış ve tekrar dikerek yürümüştüm. Kendimden emin olduğum süre boyunca kimsenin beni sorgulamayacağını varsaymıştım.

Yanılıyordum.

Üç adım daha atmıştım ki Silvia yanıma geldi. İnanılmaz derecede sakin görünüyordu. Belli ki bu haberler onun için ikinci baskıydı.

"Güzel. Biraz yardım. Kızlar, derhal arkadaki su kaynakla-

rının yanına gidin ve kraliyet ailesi ile leydilere içecek servis etmeye başlayın. Hemen işe koyulun, şimdi," diye emir verdi.

"Hayır." Anne'e döndüm ve ilk gerçek emrimi verdim. "Anne, lütfen krala, kraliçeye ve prense içecek götür ve daha sonra gelip, bana katıl." Silvia ile yüzleştim. "Diğerleri kendi başlarının çaresine bakabilirler. Hizmetçilerini geride bırakmayı tercih ettiler, lanet sularını da kendileri alabilirler. Benimkiler yanımda oturacaklar. Gelin, leydiler."

Kraliyet ailesine yakın olduğumuzdan beni duyabileceklerini biliyordum. Belirli bir seviyede otorite sahibi olma çabasıyla, biraz yüksek sesle konuşmuştum. Fakat kaba olduğumu düşünmeleri umurumda değildi. Lucy, bu odada bulunan çoğu insandan daha fazla korkuyordu. Tepeden tırnağa titriyordu ve bu halde onu, iyilik konusunda kendisinin altında olan insanlara hizmet ettiremezdim.

Belki yıllarımı abla olarak geçirdiğim içindi fakat bu kızları güvende tutmak zorundaydım.

Odanın arka tarafında küçük bir yer bulabildik. Burayı her kim hazırladıysa, Seçim'in sebep olacağı kalabalık için hazırlanmamıştı, çünkü burada yeterli sayıda sandalye dahi yoktu. Fakat eğer ihtiyaç doğarsa, bize aylarca yetecek kadar yiyecek ve su depolandığını görmüştüm.

İnsanların durumları komikti. Belli ki bazı resmi görevliler gece boyunca çalışmışlardı ki hâlâ takım elbiseler içindeydiler. Maxon da aynı şekilde giyinikti. Fakat neredeyse kızların hepsi, yukarı kattaki odaların sıcaklığında rahatça uyumalarına yardımcı olacak ince gecelikleriyle duruyorlardı. Acele yola koyulurken sırtlarına sabahlık giyecek halleri olmamıştı. Ben bile kendi sabahlığımın içinde biraz üşüyordum.

Kızların çoğu kendilerini odanın ön kısmında konumlandırmışlardı. Kapıdan biri girer girmez ilk onların öleceği

belliydi. Fakat ölmezlerse, Maxon'ın önünde geçirdikleri onca zamanı düşünsenize! Birkaçı bizim olduğumuz yere yakınlardı ve çoğu da Lucy'nin durumundaydılar–titriyorlardı, gözyaşlarına bulanmış ve endişeden donakalmış bir haldeydiler.

Lucy'yi kolumun altına aldım ve Mary de onu diğer yandan kucakladı. Bu durumla ilgili söyleyecek hoş bir söz yoktu, bu nedenle sessiz kaldık ve odanın gürültüsünü dinledik. Çınlayan sesler, bana buradaki ilk günümü, bizi süsledikleri zamanı hatırlattı. Gözlerimi kapattım ve göründüğüm kadar sakin olabilmek için o günkü olayları buradaki sesle bağdaştırarak canlandırmaya çalıştım.

"İyi misin?"

Kafamı kaldırdım ve Aspen oradaydı, üniformasının içinde ihtişamlıydı. Ses tonu çok resmiydi ve bu durumdan hiç de etkilenmiş görünmüyordu. İç çektim.

"Evet, teşekkür ederim."

Bir anlığına sessiz kaldık, insanların odada yerleşmelerini izledik. Mary besbelli yorgunluktan bitap düşmüştü; çoktan uykuya dalmış ve ağırlığını Lucy'ye vermişti. Lucy, tüm bunlar hesaba katılırsa, bayağı sakindi. Ağlamayı kesmişti ve sadece orada oturup, gözlerinde bir tür merakla Aspen'e bakıyordu.

"Hizmetçilerinizi getirmeniz çok iyi. Herkes, kendisinden aşağı seviyede oldukları düşünülen insanlara bu kadar nazik davranmazdı," dedi.

"Kast benim için asla o kadar önemli olmadı," dedim sessizce. Bana ufacık bir gülümseme gönderdi.

Lucy, sanki Aspen'e bir soru soracakmış gibi nefes aldı fakat yüksek perdeden bir bağırış küçük odanın içinde yankılandı. Odanın gerisindeki bir muhafız sessiz olmamız için resmen havlayarak direktif veriyordu.

Aspen yürüyerek uzaklaştı ki bu çok iyi olmuştu. Birileri-

nin bir şey görebileceğinden korkuyordum.

Lucy, "Bu daha önce de gördüğümüz muhafızdı, değil mi?" diye sordu.

"Evet, oydu."

"Son günlerde kapınızın önünde nöbet tuttuğunu görüyorum. Dehşet derecede dost canlısı biri," diye yorum yaptı.

Aspen'in, yoluna çıkan hizmetçilere de benimle konuştuğu gibi kibarca konuşacağından emindim. Sonuçta hizmetçiler Altıydılar.

"Çok yakışıklı," diye ekledi.

Gülümsedim ve bir şey söylemeyi düşündüm fakat aynı muhafız bize sessiz olmamızı söylemişti. Devam eden birkaç muhabbet de bitirilince, odaya ürkütücü bir sessizlik çöktü.

Sessizlik diğer tüm seslerden daha beterdi. Yönlendirmesi için tek bir duyu organımı da kullanmadığımdan, hayal gücüm beni ele geçirdi, kafamda korkunç sahneler canlandırdı: yıkılmış odalar, sıralanmış cesetler, kapının sadece birkaç metre ötesinde duran merhametsiz bir ordu. Kendimi, sanki başımıza gelebileceklerden birbirimizi koruyabilirmişiz gibi yakınımdaki kızlara sokulurken buldum.

Ortamı canlandırabilecek tek şey Maxon'ın kızları kontrol etmek için etrafta dolaşmasıydı. Bulunduğumuz köşeye vardığında, benimle birlikte uyanık olan sadece Lucy'di ve ara sıra sessizce birkaç kelime söylüyor, dudaklarımızı okuyorduk. Maxon yaklaştığında, üzerime eğilen insan grubuna gülümsedi. O anda, tartışmamızdan arta kalan öfkeden eser yoktu, gerçi ben gerçekten durumu çözmek istiyordum. Bunun yerine, minnettar gülümsemesini gördüm, iyi olduğum için açıkça mutluydu. Suçluluk duygusu hissettim... Kendimi nasıl bir işe bulaştırmıştım?

"Durumun iyi mi?" diye sordu.

Başımla onayladım. Lucy'ye baktı ve bu tarafa doğru dö-

nüp onunla konuştu. Nefes aldım. Maxon, parfüm sürmüş gibi kokmuyordu. Tarçın ya da vanilya hatta çabucak hatırladım ki ev yapımı sabun gibi de değildi. Kendine özgü bir kokusu vardı, vücudundaki kimyasalların oluşturduğu bir çeşniydi.

Lucy'ye "Peki sen?" diye sordu.

O da başıyla onayladı.

"Kendini burada bulduğuna şaşırdın mı?" Bu akıl almaz olayı kıza hatırlatarak Lucy'ye gülümsedi.

"Hayır, Majesteleri. Onunla birlikteyken değil." Lucy, kafasını bana doğru salladı.

Maxon, bana bakmak için döndü ve suratı inanılmaz derecede yakınımdaydı. Rahatsız oldum. Bizi birçok insan görebilirdi; Aspen de dâhil. Fakat o an hızlıca geçti ve Lucy'ye geri döndü.

"Ne demek istediğini biliyorum." Maxon tekrar gülümsedi. Bir şeyler daha söyleyecek gibi duruyordu fakat fikrini değiştirdi ve ayağa kalkmak için davrandı.

Hızlıca kolunu yakaladım ve fısıldadım, "Kuzey mi Güney mi?"

"Fotoğraf çekimini hatırlıyor musun?" derken nefes verdi.

Şaşkınlıkla kafamı salladım. Bu asilerin rotası kuzeybatıdan geçiyordu, yol boyunca ekinleri yakıyor ve insanları doğruyorlardı. *Yollarını keselim,* demişti. Bu asiler, bu katiller bunca zamandır bize doğru usulca geliyorlardı ve onları durduramamıştık. Onlar katildi. Onlar Güneyliydi.

"Kimseye söyleme." Kendine sarılan ve sakince ağlayan Fiona'ya doğru giderek yanımızdan ayrıldı.

Yavaşça nefes almaya çalıştım, bize ulaşırlarsa nasıl kaçabileceğimi hayal etmeye çalışıyordum ama aslında kendimi kandırıyordum. Eğer asiler buraya gelirlerse, işimiz bitmişti. Beklemekten başka yapacak hiçbir şey yoktu.

Saatler ilerledi. Saatin kaç olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu fakat sızan insanlar uyanmıştı ve zaman içinde kendine mu-

kayyet olanlarımız da yılmaya başlamışlardı.

Sonunda, kapı açıldı ve bazı muhafızlar araştırma yapmak için ayrıldılar. Saray aranırken saatler geçti ve nihayet geri döndüler.

Muhafızlardan biri, "Bayanlar ve baylar," diye seslendi, "asiler sindirildi. Herkesin arka taraftaki merdivenlerden çıkarak odalarına dönmelerini rica ediyoruz. Ortalık darmadağınık ve birçok yaralı muhafız var. Düzenlenene kadar ana odalardan ve koridorlardan uzak durmanız yerinde olacaktır. Seçim'e katılanlardan biriyseniz, lütfen odanıza gidin ve yeni bir duyuru gelene kadar orada kalın. Aşçılarla konuştum, yemeğiniz bir saat içinde sizlere ulaştırılacak. Tüm tıbbi personelin hastane kanadında bana rapor vermesi gerekiyor."

Bunlar söylendikten sonra, insanlar ayağa kalktı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi kıpırdamaya başladılar. Lucy gibi insanlar hariç, sanki herkes bu saldırıyı telaşa kapılmadan, bekleniyormuş gibi karşılamıştı sanki.

Odam yağmalanmıştı. Yatak yerde, elbiseler dolaptan çıkarılmış, ailemin fotoğrafları yırtılıp yere atılmış. Kavanozumu aradım ve hâlâ içindeki kuruşla birlikte tek parça halinde, yatağımın altına saklanmış vaziyetteydi. Ağlamamaya çalıştım fakat gözlerim dolup duruyordu. Korktuğum için değildi, gerçi korkmuştum. Bir düşmanın sahip olduğum şeylerde ellerini gezdirmesi, onları mahvetmesi hoşuma gitmemişti.

Yorgun olduğumuzdan, hepsini yerleştirmek çokça vakit aldı. Yerleştirmeyi başardık, gerçi. Anne, fotoğraflarımı birleştirebilmem için biraz bant bile buldu. Bandımı alır almaz hizmetçilerimi yataklarına yolladım. Anne karşı çıktı fakat hiçbir şey dinleyecek durumda değildim. Artık emir verebilme yeteneğimi kazandığıma göre, emretmekten korkmuyordum.

Tek başıma kalır kalmaz gözyaşlarıma müsaade ettim. Korkunun, çoğu geçmiş olsa bile, hâlâ üzerimde etkisi vardı.

Maxon'ın bana verdiği kot pantolonlardan biri ile evden getirdiğim bir t-shirt'ümü çıkarıp üzerime geçirdim. Bu şekilde biraz daha normal hissediyordum. Saçım, gece ve daha çok da sabah yaşanan olaylar nedeniyle dağınıktı, ben de rahat bir topuz yaptım ve birkaç telin yüzüme düşmesine göz yumdum.

Fotoğrafların parçalarını yatağımın üzerine koydum, hangi parçaların birleşmesi gerektiğine karar vermeye çalıştım. Tek bir kutudan çıkan dört farklı yapboz parçası gibiydiler. Sadece tek bir tanesini birleştirmeyi başarmıştım ki kapım çalındı.

Maxon, diye düşündüm. *Lütfen Maxon olsun.* Umutla kapıyı açtım.

"Merhaba canım." Silvia'ydı. Dudaklarını hafifçe büzmüştü, sanırım teselli etmeye çalışıyordu. Beni geçerek odaya sızdı ve daha sonra dönüp, üzerimdekileri idrak etti.

"Ah, sen de bana ayrıldığını söyleme," diye sızlandı. "Cidden, bu önemsizdi." Tüm olayı eliyle bir çırpıda siliverdi.

Ben bu olaya önemsiz demezdim. Suratımdan ağladığım belli olmuyor muydu?

"Ayrılmıyorum," dedim, saç tellerimi kulağımın arkasına attım. "Diğerleri evlerine mi gidiyorlar?"

İç çekti. "Evet, şu ana kadar üç kişi gitti. Maxon ise, sevgili çocuk, ayrılmak isteyen herkesin evine gitmesine izin vermemi söyledi. Biz konuşurken düzenlemeler yapılıyor. Çok komik. Sanki Maxon kızların ayrılacağını zaten biliyormuş gibi. Senin yerinde olsam, bu saçmalığın ertesinde ayrılmadan önce iki kez düşünürdüm."

Silvia odamda dolaşarak, dekora göz atıyordu. Saçmalık mı? Bu kadının sorunu neydi?

"Bir şey almışlar mı?" diye rastgele sordu.

"Hayır, efendim. Ortalığı dağıtmışlar fakat görebildiğim kadarıyla eksik yok."

"Çok iyi." Bana doğru yürüdü ve elime bir telsiz telefon koydu. "Bu saraydaki en güvenli hattır. Aileni araman ve onlara iyi olduğunu söylemen gerekiyor. Şimdi çok uzun konuşma. Hâlâ görmem gereken birkaç kız var."

Küçücük objeye merakla baktım. Hayatımda telsiz bir telefon tutmamıştım. İkilerin ve Üçlerin ellerinde görmüştüm ama kullanabileceğim aklıma bile gelmemişti. Ellerim heyecandan titriyordu. Seslerini duyacaktım!

Hevesle numarayı tuşladım. Olan onca olaydan sonra, suratıma bir gülümseme yerleştirmişti. İki kere çaldıktan sonra annem telefonu açtı.

"Alo?"

"Anne?"

"America! Sen misin? İyi misin? Bir muhafız bizi arayıp, sana birkaç gün ulaşamayacağımızı söylemişti ve biz de o lanet asilerin içeri sızdığını biliyorduk. Çok korktuk." Ağlamaya başladı.

"Ah, ağlama, anne. Güvendeyim." Silvia'ya baktım. Sıkılmış görünüyordu.

"Bekle." Bir hareketlilik vardı.

"America?" May'in sesi, gözyaşları nedeniyle kalınlaşmıştı. Hayatının en kötü gününü geçirmiş olmalıydı.

"May! Ah, May, seni çok özledim!" Gözyaşlarımın akmaya başlayacağını hissediyordum.

"Öldün sandım! America, seni seviyorum. Ölmeyeceğine söz ver," diye inledi.

"Söz veriyorum." Böyle bir söz karşısında gülümsedim.

"Eve gelecek misin? Gelemez misin? Artık orada olmanı istemiyorum." May apaçık yalvarıyordu.

"Eve gelmek mi?" diye sordum.

Çok fazla duygu hissediyordum. Ailemi özlemiştim ve asilerden saklanmaktan yorulmuştum. Aspen ve Maxon ile ilgili

hislerim sürekli daha kafa karıştırıcı bir hal alıyorlardı ve bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Yapılacak en basit şey ayrılmaktı. Fakat hala.

"Hayır, May, eve gelemem. Burada kalmam gerekiyor."

"Neden?" May sızlanıyordu.

"Çünkü" dedim sadece.

"Çünkü ne?"

"Sadece... Çünkü."

May bir anlığına sessiz kaldı, düşünüyordu. "Maxon'a âşık mısın?" Bir anlığına, o alışkın olduğum tatlı romantik May'in sesini duydum. Durumu iyi olacaktı.

"Hımm, o kadarını pek bilmiyorum ama..."

"America! Maxon'a âşıksın! Aman Tanrım!" Babamın bağırdığını duydum. Arka planda "Ne?" dediğini duydum ve annem de "Evet, evet, evet!" diyordu.

"May, ben asla öyle..."

"Biliyordum!" May sadece kahkaha üstüne kahkaha attı. Böylece, beni kaybetme korkuları yok oldu.

"May, kapatmam gerek. Diğerlerinin de telefona ihtiyacı var. Fakat iyi olduğumu bilmenizi istedim. Yakında yazacağım, söz veriyorum."

"Peki, peki. Bana Maxon'ı anlat! Daha fazla ikram da gönder! Seni seviyorum!" diye bağırdı.

"Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Daha başka bir şey soramadan telefonu kapattım. Gerçi sesi kesilir kesilmez onu daha da fazla özledim.

Silvia hızlıydı. Saniyeler içinde telefonu elimden alıp kapıya doğru yürüdü.

"İşte uslu bir kız," dedi ve koridorda gözden kayboldu.

Kesinlikle iyi hissetmiyordum. Fakat Aspen ve Maxon ile işleri yoluna koyar koymaz iyi hissedeceğimi biliyordum.

24. Bölüm

Amy, Fiona ve Tallulah bir iki saat içinde ayrılmışlardı ve ben bu hızın sebebinin Silvia'nın marifeti mi yoksa kızların gerilmiş sinirleri mi olduğundan emin değildim. On dokuz kişi kalmıştık ve bir anda her şeyin çok hızlı olduğunu hissetmeye başlamıştım. Bu kadar hızlı olacağını önceden tahmin edemezdim.

Saldırıdan sonraki Pazartesi günü, günlük rutinimize geri döndük. Kahvaltı her zamanki gibi lezzetliydi ve ileride bu harika öğünlere burun kıvıracağım bir an gelir mi diye merak ediyordum.

"Kriss, şahane değil mi?" diye sorarken yıldız şeklindeki meyveden bir parça ısırdım. Saraya gelmeden önce hayatımda hiç görmemiştim. Kriss'in ağzı doluydu ama onaylarcasına kafasını sallamıştı. Bu sabah, kardeşlik bağları hissediyordum. Büyük bir saldırıdan birlikte kurtulduğumuz için bu küçük bağlar kırılamaz bir şeye dönüşmüşlerdi. Kriss'in yanındaki Emily de bana bal uzatıyordu. Benim yanımda oturan Tiny, gözlerinden okunan hayranlıkla birlikte bülbül kolyemi nereden aldığımı soruyordu. Atmosfer aynı ailemle birlikte birkaç sene önceki akşam yemeklerimizdeki gibiydi, Kota hödüğün tekine dönüşmeden ve Kenna'yı –tok, neşeli, konuşkan olan– kocasına kaptırmadan önceki gibi.

Aniden anladım ki aynı Maxon'ın annesinin yaptığı gibi ben de bu kızlarla görüşmeye devam edecektim. Herkesin kimle evlendiğini öğrenmek isteyecek ve onlara Noel kartları gönderecektim. Aradan yirmi küsur yıl geçince de eğer Maxon'ın oğlu olduysa, yeni Seçim'deki favori kızlarını sormak için arayacaktım. Başımızdan geçenleri, sanki bir yarışma değil de maceraymış gibi hatırlayacak ve kahkahalarla gülecektik.

Odada strese girmiş gibi görünen tek kişinin Maxon olması garipti. Yemeğine hiç dokunmayıp, kızları dikkatlice süzüyordu. Arada sırada duraksıyor, aklından geçen bir şeyle kendi içinde çatışıyor ve daha sonra yaptığı şeylere devam ediyordu.

Benim oturduğum sırayı gözden geçirdiğinde bakışlarımı yakaladı ve bana zayıf bir tebessüm gönderdi. Dün akşamki ufak mola hariç, tartıştığımız günden beri hiç konuşmamıştık ve söylenmesi gereken bazı şeyler vardı. Bu kez, fitili ateşleyen ben olmalıydım. Yüzümde talep değil rica olduğunu belli eden bir ifadeyle kulağıma dokundum. İfadesi yumuşamadı fakat o da aynısını yaptı.

Rahatlayarak nefes aldım ve gözlerimi devasa odanın kapısına doğru bakarken buldum. Şüphelendiğim gibi, bir çift göz de bana bakıyordu. İçeri girdiğimde Aspen'i fark etmiştim fakat gördüğümü belli etmek istememiştim. Sanırım o kadar çok sevdiğin birini görmezden gelmek imkânsızdı.

Maxon, ayağa kalktı. Ani hareketi sandalyesinin gacırdamasına sebep olmuş, bu da hepimizin dikkatini çekmişti. Hepimiz ona döndüğümüzde, fark edilmeden geri oturmak istiyormuş gibi görünüyordu. Bunun seçenekler arasında yer almadığını fark ederek, konuştu.

"Leydiler," derken kafasıyla selam verdi. Gerçekten acı içindeymiş gibiydi. "Korkarım ki dünkü saldırıdan sonra, Seçim'in yürütülmesini tekrar gözden geçirmek zorunda bırakıldım.

Bildiğiniz gibi, dün üç leydi ayrılmak istediklerini söylediler, ben de buna uydum. Burada kimsenin kendi rızası dışında kalmasını istemem. Dahası, ortak bir geleceği paylaşmayacağımızı hissettiğim kişileri, devamlı tehdit altındayken sarayda tutmaktan da rahatsızlık duyuyorum."

Odadaki kafa karışıklığı, yerini mutsuz bir anlayışa bıraktı.

Tiny, "Hayır olamaz..." diye fısıldadı.

"Oldu bile," diye cevapladım.

"Bu beni derinden üzse de konuyu ailemle ve birkaç yakın danışmanla görüştüm ve Seçim'in süresini bitirerek Elit'e geçmemize karar verdim. Diğer yandan, on kişi yerine, altı kişi hariç herkesi evlerine göndermeye karar verdim." Maxon, bunları işadamı edasıyla söylemişti.

Kriss'in ağzından "Altı mı?" lafı çıktı.

Tiny ise nefes nefese, "Bu hiç adil değil," dedi ve ağlamaya başladı.

Şikâyetlerin uğultusu yükselir ve tekrar alçalırken odaya göz gezdirdim. Celeste, sanki savaşarak kendine bir yer edinebilecekmiş gibi kendisini hazırlamıştı. Bariel, gözlerini kapatmış ve iki parmağını çapraz yapmıştı, sanki bu ifadeyle insanların onu anlayabileceğini umuyor gibiydi. Maxon'ı umursamadığını itiraf eden Marlee ise inanılmaz derecede gergin görünüyordu. Neden kalmayı bu kadar çok istiyordu ki?

"Bu işi gereksizce uzatmak istemiyorum, bu nedenle sadece söylediğim leydiler kalacaklar. Leydi Marlee ve Leydi Kriss."

Marlee rahatlayarak nefesini verdi ve tek elini göğsüne koydu. Kriss, sandalyesinde otururken mutlu, kıpır kıpır bir dans gösterisi yaptı ve etrafındaki kızlara bakarak, herkesin mutlu olmasını bekledi. Altı kişilik yerin ikisinin hemen dolduğunu fark edene kadar mutluydum da. Aramızdaki anlaşmazlık sürerken Maxon beni eve gönderir miydi? Benimle birlikte bir ge-

lecek göremiyor muydu? Görmesini istiyor muydum? Gitmem gerekirse ne yapardım?

Bunca zaman gitmek isteseydim, güç benim ellerimde olurdu. Aniden, kalmamın ne kadar önemli olduğunun farkına vardım.

"Leydi Natalie ve Leydi Celeste," diye devam ederken, ikisine de bakıyordu. Celeste'nin adını duyduğumda irkildim. Onu tutarken beni gönderemezdi. Onu tuttuğuna güçlükle inanabiliyordum. Fakat bu benim gidiyor olduğum yönünde bir işaret miydi? Kızın buradaki varlığı yüzünden dahi kavga etmiştik.

"Leydi Elise," dedi ve odadaki herkes nefes alarak, son ismin açıklanmasını bekledi. Tiny ile birbirimizin elini sıktığımızı fark ettim.

"Ve Leydi America." Maxon bana baktı ve vücudumdaki tüm kasların gevşediğini hissettim. Tiny derhal bağırıp çağırmaya başladı ve bu konuda yalnız da değildi. Maxon derin derin iç çekti.

"Diğer herkese karşı, son derece mahcubum fakat bunun sizin açınızdan da iyi bir şey olduğunu söylediğimde, bana güvenmenizi umuyorum. Kimsenin boş yere umutlanmasını ve bu süreç içinde hayatını riske atmasını istemem. Eğer ayrılanlardan herhangi biri benimle konuşmak isterse, koridorun sonundaki kütüphanede olacağım ve yemeğinizi yer yemez beni ziyarete gelebilirsiniz."

Maxon, koşmadan ne kadar hızlı olabilirse, o kadar hızla odadan çıktı. Aspen'in önünden geçtiğini gördüm ve ardından dikkatim dağıldı. Aspen'in suratından kafasının karıştığı anlaşılıyordu ve sebebini de biliyordum, ona Maxon'ı sevmediğimi söylemiştim, yani Maxon'ın gözünde değerimin neredeyse bir hiç olabileceğini hesap etmişti. Öyleyse neden kalmak ya da gitmek konusunda bu kadar gergindim ki? Hem neden Maxon beni buralarda tutmak istiyordu ki?

Aradan bir saniye bile geçmeden, Emmica ile Tuesday, Maxon'ın arkasından koşarak, şüphesiz ki bir açıklama peşine düşmüşlerdi. Bazı kızlar gözyaşlarına boğulmuşlardı, kalplerinin kırıldığı belliydi ve onları sakinleştirmek de geride kalanlara düşmüştü.

Dayanılamayacak derecede tuhaftı. Tiny, sonunda ellerime vurdu ve odadan koşarak çıktı. Bana karşı kötü duygular beslememesini umuyordum.

İnsanlar dakikalar içinde odadan çıktılar, artık aç değillerdi. Ben de oyalanmadım, duygu seliyle baş edemiyordum. Ben yanından geçerken, Aspen, "Bu gece," diye fısıldadı. Hafifçe başımı salladım ve yoluma devam ettim.

Sabahın geri kalan kısmı garipti. Hayatımda hiç özleyeceğim arkadaşlarım olmamıştı. İkinci katta kullanılan tüm odaların kapıları açıktı, kızlar içeri girip çıkıyorlardı, notlar ve adresler topluyorlardı. Birlikte ağladık ve birlikte güldük ve öğleden sonrasında saray, geldiğimde olduğundan çok daha ciddi bir yere dönüştü.

Benim kaldığım küçük kanatta artık kimse yoktu, yani hizmetçilerin sağa sola koşuştururken çıkardıkları ya da kapanan kapıların oluşturduğu sesler kesilmişti. Hizmetçilerim toz alırken, ben de masama oturup bir kitap okudum. Saray insanı hep böylesine bir başına hissettirir mi diye merak ettim. Boşluk, ailemi özlememe neden olmuştu.

Aniden kapıma vuruldu. Anne aceleyle bakmaya gitti, bana dönerek ziyaretçi önüne çıkmaya hazır mıyım diye kontrol etti. Ben de hafifçe başımı sallayarak onayladım.

Maxon odaya girdiğinde zıplayarak ayağa kalktım.

Hizmetçilerime bakarak, "Leydiler," dedi. "Tekrar görüştük."

Eğilerek selam verdiler ve kıkırdadılar. Maxon, onları selamladı ve gözlerini bana çevirdi. Onu görmek için nasıl da

istekli olduğumu fark etmemiştim. Büyülenmiş bir şekilde masanın yanında dikildim.

"Beni affedin fakat Leydi America ile konuşmam gerekiyor. Bize bir dakika verebilir misiniz?"

Daha fazla selamlaşma ve kıkırdama oldu, Anne –prense tapınmaya yakın bir ses tonuyla– herhangi bir şey getirebilir mi diye sordu. Maxon geri çevirdi ve onlar da bizi yalnız bıraktılar. Elleri ceplerindeydi. Bir süreliğine sessiz kaldık.

"Beni tutmak istemeyeceğini düşünmüştüm," diye itiraf ettim sonunda.

"Neden?" diye sorarken, cidden şaşırmış gibiydi.

"Çünkü kavga ettik. Çünkü aramızdaki her şey acayip. Çünkü..." Çünkü sen her ne kadar beş kadınla daha çıksan da sanırım seni aldatıyorum, diye düşündüm.

Maxon, usulca aramızdaki mesafeyi kapattı, yürürken söyleyeceği kelimeleri seçiyordu. Sonunda bana ulaştığında ellerimi tuttu ve her şeyi açıkladı.

"Öncelikle, üzgün olduğumu söylememe müsaade et. Sana bağırmamalıydım." Ses tonu tamamıyla samimiydi. "Bazı komiteler ve babam, zaten bu konuda bana baskı uyguluyorlar ve ben gerçekten seçimi kendi başıma yapmak istiyorum. Kendi görüşlerimin ciddiye alınmadığı bir diğer durumla karşılaşmak sinir bozucuydu."

"Bir diğer durum mu?" diye sordum.

"Eh, seçimlerimi gördün. Marlee halkın favorisi ve bu gözden kaçırılamazdı. Celeste çok güçlü bir genç kadın ve aynı safta yer alınabilecek, muhteşem bir ailesi var. Natalie ve Kriss büyüleyici kızlar, ikisi de hoş ve bazı aile üyelerinin gözdeleri. Elise'in Yeni Asya'da bazı bağlantıları varmış. Bu lanet savaşı durdurmak istediğimizden, düşünmeye değer bir şey. Bu kararı verirken tartışmalara maruz kaldım ve her taraftan kuşatıldım."

Bu açıklama benim için yeterliydi ve neredeyse bunu talep etmemiştim bile. Öncelikle arkadaş olduğumuzu ve politik açıdan bir değerimin olmadığını biliyordum. Fakat bu kelimeleri duymam lazımdı ki kendi kararımı verebileyim. Gözlerine bakamıyordum.

"Peki, ben neden hâlâ buradayım?" Sesim neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı. Bunun canımı yakacağından emindim. Karnımın derinliklerinde bir yerde hissediyordum ki burada olmamın tek sebebi verdiği sözü bozamayacak kadar iyi biri olmasıydı.

"America, kendimi açıkça ifade ettiğimi düşünmüştüm," dedi sakince. Sabırlı bir şekilde iç çekti ve çenemi kaldırmak için elini kullandı. Sonunda gözlerine baktığımda itiraf etti.

"Eğer daha basit bir durum söz konusu olsaydı, şu ana kadar herkesi elemiştim. Senin için neler hissettiğimi biliyorum. Belki emin olduğumu söylerken aceleci davranıyorum fakat seninle mutlu olacağıma eminim."

Kızarmıştım. Gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissedebiliyordum ama gözlerimi kırparak engel oldum. Yüzündeki ifade tapar gibiydi. Bunu kaçırmak istemiyordum.

"Bazı anlar geliyor, seninle tüm duvarları yıkmışız gibi hissediyorum ve bazen de senin sadece rahatlığın için burada kaldığını düşünüyorum. Keşke benim, sadece benim, burada kalman için yeterli sebep olduğuma emin olabilseydim..."

Duraksadı ve sanki cümlenin son kısmı istememesi gereken bir şeymiş gibi kafasını sağa sola salladı.

"Hâlâ benden emin olamadığını söylemek haksızlık olur mu?"

Onu incitmek istemiyordum fakat dürüst olmak zorundaydım. "Hayır."

"O halde kendimi tutmalıyım. Ayrılmak isteyebilirsin ve istersen, gitmene izin veririm. Bu arada, kendime bir eş bulmalıyım. Bana verilen sınırlar dâhilinde, verebileceğim en iyi

kararı vermeye çabalıyorum fakat lütfen, bir an için bile olsa sana verdiğim değer verdiğimden, hem de çok değer verdiğimden, şüphe etme."

Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Aspen'i ve yaptıklarımı düşündüm ve çok utandım.

"Maxon?" derken burnumu çektim. "Beni bir gün... Affedebilir misin?" İtirafını tamamlayamadım. Daha da yaklaştı ve güçlü parmaklarıyla yüzümdeki gözyaşlarını silmeye başladı.

"Neyi affedebilir miyim? Küçük, aptal kavgamızı mı? O çoktan unutuldu. Duygularının benden daha yavaş gelişmesini mi? Beklemek için hazırlıklıyım," derken omuz silkti. "Burada senin yapıp da benim affedemeyeceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Bir tarafıma attığın tekmeyi hatırlatmam gerekiyor mu?"

Kahkahamı engelleyemedim. Maxon tek bir kez güldü ve aniden ciddileşti.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Kafasını sağa sola salladı. "Bu kez çok hızlıydılar." Maxon'ın ses tonundan, asilerin yetenekleriyle yakından ilgilendiği belli oluyordu. Aniden, hizmetçilerimi kurtarmaya çalışırken felakete ne kadar yaklaştığımı merak ettim.

"Her an daha fazla endişeleniyorum, America. Kuzey ya da Güney, inanılmaz derecede azimli bir hale geliyorlar. İstedikleri neyse alana kadar durmayacaklar gibi görünüyor ve bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz bile yok." Maxon şaşkın ve üzgün görünüyordu. "Benim için önemli olan birini yok etmelerinin an meselesi olduğunu hissediyorum."

Gözlerimin içine baktı.

"Biliyorsun, hâlâ bu konuda seçim yapma hakkın var. Eğer kalmaya korkuyorsan, bunu söylemelisin." Duraksadı, düşünüyordu. "Ya da eğer beni sevemeyeceğini düşünüyorsan, bunu

bana şimdi söylemen daha iyi olur. Kendi yoluna gitmene izin veririm ve arkadaş olarak ayrılabiliriz."

Onu kollarımla sardım ve kafamı göğsüne koydum. Maxon hem rahatlamış hem de bu jest karşısında şaşırmış görünüyordu. Kollarını güvenle boynuma dolamadan önce sadece bir an beklemişti.

"Maxon, ne olduğumuzdan tam olarak emin değilim fakat kesinlikle arkadaştan öteyiz."

İç çekti. Kafam göğsündeyken, takım elbisesinin ceketinin içinde çarpan kalbinin gürültüsünü kısmen duyuyordum. Kalp atışları hızlanmış gibiydi. Eli, daima olduğu gibi nazikçe uzanıp yanağımı kavradı. Gözlerine baktığımda, aramızda büyüyen adlandırılamaz duyguyu hissettim.

Maxon gözleriyle, ikimizin de daha önce beklemek konusunda anlaştığımız bir şeyi istiyordu. Artık onun beklemek istemediğine memnun olmuştum. Başımla hafifçe onayladım ve aramızdaki ufak mesafeyi, beni hayal edilemeyecek kadar nazik bir şekilde öperek kapattı.

Dudaklarında ufak bir tebessüm oluştuğunu hissettim ve bu tebessüm uzun süre orada kaldı.

25. Bölüm

Birinin kolumu ittirdiğini hissettim. Karanlıktı, ya çok erken ya da çok geç bir saatti. Bir anlığına, tekrar yeni bir saldırı ile karşılaştığımızı düşündüm. Sonrasında, beni uyandırmak için kullanılan tek bir kelime ile yanıldığımı anladım.

"Mer?"

Sırtım Aspen'e dönüktü ve onunla yüzleşmek üzere kendimi toparlamak için bir an duraksadım. Kafamın içinde, yoluna koymam gereken sorunların olduğunu biliyordum. Kalbimin bunları söylememe izin vereceğini umuyordum.

Döndüm, Aspen'in parlak yeşil gözlerini yakaladım ve bunun zor olacağını anladım. Birden odamın kapısını açık bıraktığını fark ettim.

"Aspen deli misin?" diye fısıldadım. "Kapıyı kapat."

"Hayır, bunu planladım. Kapı açık olduğundan, biri gelirse, bir ses duyduğumu ve seni kontrol etmeye geldiğimi söyleyeceğim ki bu benim işim. Kimse şüphelenmeyecek."

Basit ve zekiceydi. Anladığımı belli ederek başımı salladım. "Tamam."

Gelip geçen biri olursa, bir şey sakladığımızı düşünmesin diye başucu sehpamdaki minik abajuru yaktım. Saatin gece

üçü gösterdiğini fark ettim.

Aspen kesinlikle halinden memnundu. Gülümsemesi, aynı beni ağaç evinde karşıladığı gecelerdeki gibi kocamandı.

"Saklamışsın," dedi.

"Ha?"

Aspen, başucumdaki masanın altında, içinde tek bir kuruş olan kavanozumu işaret etti.

"Evet," dedim. "Onu atmaya gönlüm razı olmadı."

Her geçen an, yüz ifadesi umutla doluyordu. Kapıya doğru bakmak için döndü, sanki orada kimsenin olmadığını kontrol ediyordu. Sonra beni öpmek için eğildi.

Sessizce geri çekilerek, "Hayır," dedim. "Bunu yapamazsın."

Gözlerindeki ifade şaşkınlık ve üzüntü doluydu; sözlerimin işleri daha beter hale sokacağından korkmaya başlamıştım.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır," diye net bir şekilde söyledim. "Kusursuzdun. Seni tekrar gördüğüme ve beni hâlâ sevdiğini öğrendiğime mutlu olmuştum. Bu her şeyi değiştirdi."

Gülümsedi. "İyi. Çünkü seni gerçekten seviyorum ve bu konuda hiç endişelenmediğinden eminim."

Kıvrandım. "Aspen, şu anda ya da önceden nasılsak, burada öyle olamayız."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorarken ağırlığını diğer tarafına verdi.

"Şu anda Seçim'in bir parçasıyım. Burada Maxon için bulunuyorum ve bu süre içinde, seninle çıkamam ya da bu yaptığımız her neyse işte." Yorganımın bir ucunu kıvırmaya başlamıştım.

Bir anlığına düşündü. "Yani bana yalan mı söylüyordun? Beni sevmekten asla vazgeçmediğini söylerken..."

"Hayır," diye güvence verdim. "Her an kalbimdeydin. Her

şeyin bu kadar ağırdan alınmasının sebebi sendin. Maxon benden hoşlanıyor fakat ben senin yüzünden, onu önemsemeye yanaşmıyorum."

Dalga geçer gibi, "Eh, harika," dedi. "Ben burada olmasaydım onunla çıkmayacağını öğrendiğime memnun oldum."

Asabiyetinin altında yatanın kırık kalbi olduğunu anlayabiliyordum fakat işlerin bu şekilde gelişmesi benim suçum değildi.

"Aspen?" diye usulca sorarak bana bakmasını sağladım. "Ağaç evinde beni terk ettiğinde, beni mahvettin."

"Mer, sana dedim ben..."

"Bırak da bitireyim." Oflayıp pofladı ve sonra sustu. "Sen benim hayallerimi yıktın ve burada olmamın tek nedeni senin kayıt olmam için ısrar etmendi."

Kafasını sağa sola salladı, gerçek karşısında rahatsız olmuştu.

"Kendimi toparlamaya çalışıyordum ve Maxon gerçekten beni önemsiyor. Benim için çok değerlisin, önemli olduğunu biliyorsun. Fakat ben artık bu işin bir parçasıyım ve olabilecekleri görmeyi reddedersem aptalın tekiyim demektir."

"Yani onu bana tercih ediyorsun?" diye ümitsizce sordu.

"Hayır. Onu *ya da* seni tercih etmiyorum. Kendimi tercih ediyorum."

Bu, her şeyin özünde yatan gerçekti. Henüz ne istediğimi bilmiyordum ve kolay olan ya da başka birinin gözünden doğru olan bir şey nedeniyle yolumdan ayrılmak istemiyordum. Benim için en iyi olanın ne olduğuna karar vermek için kendime zaman tanımak zorundaydım.

Aspen, bir an için bunları düşündü, hâlâ dediklerimden dolayı mutsuzdu. Sonunda gülümsedi.

"Vazgeçmiyorum, biliyorsun, değil mi?" Ses tonundan meydan okuduğu belliydi, yapmacık bir şekilde gülümsedim. Aspen'in yenilgiyi kabul edecek tipte biri olmadığı doğruydu.

"Burası, benim uğruma savaşmak için gerçekten iyi bir yer değil. Azimli olmak burada tehlikeli."

Alay ederek, "O *takım elbiseden* korkmuyorum," dedi.

Gözlerimi devirdim, ilişkinin bu kısmında olmam neşelenmemi sağlamıştı. Daima birileri Aspen'i elimden alacak diye endişelenirdim. Bu sefer, birilerinin beni onun elinden alacağı için endişelendiğini görmek hoşuma gittiğinden suçluluk hissettim.

"Tamam. Onu sevmediğini söyledin... Fakat yine de burada kalmak için ondan biraz hoşlanıyor olman gerekiyor, değil mi?"

Başımı önüme eğdim. "Hoşlanıyorum," derken hafifçe başımı salladım. "O, olacağını sandığım kişiden fazlası."

Bir anlığına bunu düşünüp anladı.

"Sanırım bunun anlamı düşündüğümden daha sert savaşmam gerektiği," derken koridora doğru gidiyordu. Sonra döndü ve bana göz kırptı. "İyi geceler, Leydi America."

"İyi geceler Subay Leger."

Kapı çıt sesiyle kapandı, hissettiğim huzur yorucuydu. Seçim başladığından beri, hayatımı mahvetmesinden endişe ediyordum. Fakat şu anda, düşünebildiğim en doğru anı yaşıyordum.

Hemen sonra, hizmetçilerim içeri daldılar. Anne perdeleri çekti ve ışık üzerime yağdı, sanki bu saraydaki ilk gerçek günümdü.

Seçim, artık başıma gelen bir şey değildi, ben onun içinde etken bir rol oynuyordum. Ben artık Elit'tim. Yatak örtülerimi geriye çekip sabaha adım attım.

TEŞEKKÜRLER

Pekâlâ, gerçekten çok meşgul olduğunuz için ya da kitabı bitireceğim diye yorulmuş olabileceğinizden dolayı, öncelikle kitabımı okuduğunuz için teşekkür etmek istiyorum. Sizi seviyorum, cidden. Teşekkürler.

Şimdi bunu gerçekleştiren insanlara gelelim. Eh, aslında birazcık daha geriye gidelim.

Her zaman olduğu gibi, kelimeleri yarattığı için Tanrı'ya şükrediyorum. Antenimle ya da başka bir şeyle bu hikâyeyi size anlatmak zorunda kalmadığıma öyle memnunum ki. Kelimeler çok lezizler ve var oldukları için sonsuza kadar mutluluk duyacağım.

Callaway: Şu işe bak! Beni desteklediğin ve her zaman mükemmel olduğun için teşekkürler.

Guyden: Anneciği kafasının içindeki arkadaşlarıyla paylaştığın için teşekkür ederim.

Anneme, babama ve erkek kardeşime, beni tuhaf olmaya yüreklendirdikleri için kucak dolusu sevgiler. Ayrıca, anneme, babama ve kayınbiraderime inanılmaz amigolar oldukları için sevgiler, sizleri kucaklıyorum. Sizin aranızda heyecan fırtınasına tutuldum ve yanımda olduğunuz için öylesine minnettarım ki.

[nlcf] ve FTW ekibine, yol boyunca benimle birlikte kutlama yaptıkları için teşekkürler. Sizi kucaklıyorum!

Mary'ye –*Beni Seç*'i okuyan ilk kişi– havalı olduğunu düşündüğü için teşekkürler ve Liz ile Michelle'e düşünceli, rasyonel ve benim aksime *derin okurlar* oldukları için teşekkürler. Bu kitap sizin sayenizde daha iyi oldu, arkadaşlar. Ayrıca, şahane olduğunuzu düşünüyorum.

Ashley Brouillette'e harika bir video hazırladığı için ve ödül olarak isminin kitapta geçmesi nedeniyle teşekkürler. Bravo, hanımefendi! Ayrıca, Elizabeth O'Brien'a, Emily Arnold'a ve Kayleigh Poulin'e, ben ineğin tekiyken benimle takıldıkları için teşekkürler. İsimlerinizi kullanmama izin verdiğiniz için de teşekkürler.

Ödünç aldığım diğer isimler: Jenna, Elise, Mary, Lucy, Gerad, Amy vs. Ne yazacağımı bilmediğimde aklıma geldiğiniz için teşekkürler. Oley!

Elana Roth: Temsilcilerin rock tanrıçasısın ve telefonda gerçekten, gerçekten berbat olmama rağmen bana bir şans verdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. O anda seni neyin ele geçirdiğini hâlâ anlayabilmiş değilim. Ayrıca, sana sarılmama izin verdiğin için de teşekkürler. Sevgiler!

JLA'deki Caren ve Colleen'e, yanımda oldukları ve genel anlamda süper oldukları için teşekkürler.

Erica Sussman: Lanet olsun ki çok havalısın. Cidden. America'yı bu kadar iyi anlaman ve çalışırken bu kadar eğlenceli olman inanılmaz. Sana ve mor kalemine tapıyorum. Bunu hiçbir zaman iş olarak algılatmadığın için teşekkür ederim.

Tyler, seni ukala kız, her şeyde enerjini hissediyorum. Tüm çalışmaların için teşekkürler.

Sevgili HarperTeen'dekiler: Ee, TEŞEKKÜR EDERİM! Siz benim dile getirmeye bile cesaret edemediğim bir rüyaydınız ve

yazarlarınızdan biri olmak beni onurlandırdı ve benim için yaptığınız tüm çalışmalarınıza minnettarım. Kapak görselinden pazarlamaya, benimle iletişime geçme şeklinize kadar her şey benim umut edebileceğimden çok daha iyiydi. Teşekkür ederim. İçtenlikle.

Jeannette'e, Catherine'e, Kati'ye, Ciara'ya, Christina'ya, Guy'ın kreşindeki hanımefendilere ve unutmuş olabileceğim herkese: Ben çalışabileyim diye Guyden'a çeşitli zaman dilimlerinde baktığınız için teşekkür ederim. Bu işte tek başıma olmadığımı bilmek benim için çok anlamlıydı.

Ve eğer sonuna kadar gelebildiysen sana tekrar teşekkürler! Bazılarınız, ben daha ilk kez kameranın önüne geçip, "Merhaba Interwebs," dediğimden beri yanımdasınız. Bazılarınız *The Siren*'ı okudu ya da beni Twitter'da buldu. Bazılarınız sadece kapaktaki güzel kızı gördü ve kitabı almaya karar verdi. Beni nasıl ve ne zaman bulmuş olursanız olun, kitabımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım sizi farklı şekillerde mutlu etmiştir.